

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Període intermedi

Sèrie D - Número 3

26 d'agost de 2014

Diputació Permanent

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 3

SUMARI

Sol·licitud de compareixença

del conseller de Salut perquè informi sobre la situació dels serveis d'urgències el mes d'agost (tram. 354-00318/10) p. 3

Decret llei

4/2014, del 22 de juliol, pel qual s'estableixen mesures urgents per a adaptar els convenis, els acords i els instruments de cooperació subscrits entre l'Administració de la Generalitat i els ens locals de Catalunya a la disposició addicional novena de

la Llei 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (tram. 203-00014/10) p. 6

Compareixença

del conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural per a informar sobre la crisi de preus del sector de la fruita i les conseqüències del tancament de la frontera de Rússia per als productes agroalimentaris procedents de la Unió Europea (tram. 355-00144/10) p. 17

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió.
La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la Diputació Permanent.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Anna Simó i Castelló, vicepresidenta primera; Lluís M. Corominas i Díaz, vicepresident segon; Celestino Corbacho i Chaves, secretari primer, i Santi Rodríguez i Serra, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents els diputats Albert Batalla i Siscart, Albert Batet i Canadell, Meritxell Borràs i Solé, Cristina Bosch i Arcau, Antoni Font Renom, M. Mercè Jou i Torras i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Dionís Guiteras i Rubio, Marc Sanglas i Alcantarilla i Alba Vergés i Bosch, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Òscar Ordeig i Molist i Núria Parlon Gil, pel G. P. Socialista; Pere Calbó i Roca, Josep Enric Millo i Rocher i Dolors López Aguilar, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Hortènsia Grau Juan i Marta Ribas Frías, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carmen de Rivera i Pla i José Manuel Villegas Pérez, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions, Institucionals, Joana Ortega i Alemany, i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, Josep Maria Pelegrí i Aixut.

També són presents en aquesta sessió els diputats Meritxell Roigé i Pedrola, pel G. P. de Convergència i Unió; J. Lluís Salvadó i Tenesa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Marina Geli i Fàbrega i Eva Granados Galiano, pel G. P. Socialista, i David Companyon i Costa, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Decret llei 4/2014, del 22 de juliol, pel qual s'estableixen mesures urgents per a adaptar els convenis, els acords i els instruments de cooperació subscrits entre l'Administració de la Generalitat i els ens locals de Catalunya a la disposició addicional novena de la Llei 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (tram. 203-00014/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 374, 3).

2. Compareixença del conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural davant la Diputació Permanent per a informar sobre la crisi de preus del sector de la fruita i les conseqüències del tancament de la frontera de Rússia per als productes agroalimentaris procedents de la Unió Europea (tram. 355-00144/10). Conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural. Sessió informativa.

3. Sol·licitud de compareixença del conseller de Salut davant la Diputació Permanent perquè informi sobre la situació dels serveis d'urgències el mes d'agost (tram. 354-00318/10). Grup Parlamentari Socialista i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Comença la sessió número 3.

Els punts de l'ordre del dia els tenien, o els tenen, iniciant pel control del decret llei; després, per la compareixença del conseller d'Agricultura, i, en tercer lloc, el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del conseller de Salut. En la Mesa de la Diputació Permanent que hem tingut ara fa un quart d'hora s'ha suggerit la possibilitat que aquest punt 3 fos substanciat el primer, ja que el que s'ha de fer és votar sí o no a la compareixença. Si els sembla bé, podem alterar l'ordre del dia en aquest sentit i comencem pel punt 3.

**Sol·licitud de compareixença
del conseller de Salut perquè informi
sobre la situació dels serveis d'urgències
el mes d'agost (tram. 354-00318/10)**

Aquest punt 3, com he dit, és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del conseller de Salut davant la Diputació Permanent perquè informi sobre la situació dels serveis d'urgències el mes d'agost. Qui va signar aquesta sol·licitud van ser el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Si volen prendre la paraula en aquest moment, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialista, la il·lustríssima senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies, presidenta. Primer, recordar que a la porta del Parlament hi ha la Coordinadora d'Entitats del Sector Muntanya de Barcelona, la Federació d'Associacions de Veïns de l'Hospitalet, la junta de personal de l'Hospital de la Vall d'Hebron i de l'Hospital de Bellvitge per justificar també en certa manera a partir de la seva queixa el motiu de la compareixença que nosaltres hem sol·licitat del conseller per donar explicacions del que ha passat durant aquest estiu en temes que aparentment són o poden ser conjunturals, però que des del nostre parer posen de manifest una situació que les mateixes dades que la conselleria va facilitar ens demostren que evidentment, tant en el mes de juliol com en el mes d'agost –les dades que es van presentar–, no hi ha hagut un increment de l'activitat d'urgències en els serveis hospitalaris. Però, en paral·lel, el temps d'espera, tant d'ingrés a planta dels grans hospitals..., és a dir, podríem posar dos exemples: a Vall d'Hebron i Bellvitge s'ha incrementat.

(Se sent remor de fons d'una manifestació.)

El que en certa manera ens demostra és que s'estan concretant o consolidant aquelles retallades de caràcter estructural que tenen unes conseqüències clarament demolidores per a l'atenció que reben els pacients i les pacients, sobretot aquelles persones que tenen determinades vulnerabilitats, especialment població gran, que al mateix temps que s'han reduït el que serien els llits d'atenció socio sanitària, doncs, es veu amb greus dificultats l'atenció específica

a domicili; també s'ha vist reduïda pels temes de la Llei de la dependència.

Per tant, aquests serien els arguments que justificarien la compareixença del conseller. Tot i així, el que ens ha sorprès és que avui, aproximadament a les tres i vint de la tarda, es convocava, si no vaig equivocada, la Comissió de Salut per al 3 de setembre, on el conseller, doncs, s'oferia a comparèixer per donar explicacions sobre aquest tema. Per tant, m'agradaria que ens expliquessin llavors què és el que estem fent avui a la Diputació Permanent, perquè crec que seria oportú. És a dir, en aquest cas, és quelcom que s'ha produït abans fins i tot de la reunió, si no vaig errada, de la Mesa de la Diputació Permanent. Per tant, crec que en certa manera el que estem fent ara és una mica un *paripé*, el que votarem ara és un *paripé*, però... Posar-ho de manifest.

Gràcies.

La presidenta

Bé. De fet, com vostè diu, es pot votar o es pot no votar. És cert que en la Mesa de la Diputació Permanent s'ha admès a tràmit una petició del conseller de Salut per comparèixer davant de la Comissió de Salut. I és en aquest sentit que se suposa que a la Comissió de Salut els seus representants han convocat el conseller d'acord amb la seva petició per a la setmana vinent. Així i tot, la Diputació Permanent estava convocada amb aquests punts, i aquest punt concretament s'havia de debatre. Un cop debatut, es pot considerar si es vota o no es vota; això dependrà també de les dues parts peticionàries.

Núria Parlon Gil

Sí, per part del nostre grup volem que es voti.

La presidenta

D'acord. Doncs, ara té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Evidentment, nosaltres també demanem que es voti igualment aquest punt.

I, de fet, vaja, la nostra interpretació de per què hi ha hagut aquesta sol·licitud per part del conseller avui mateix per venir a comparèixer la setmana vinent és perquè precisament aquest punt avui havia de prosperar en la votació. Perquè som, ho suposo, molts i moltes els diputats i diputades, els representants de la ciutadania que som conscients que la situació als hospitals públics de Catalunya i a les urgències dels hospitals durant aquest estiu no ha estat la correcta i no ha estat normal.

La compareixença es demanava precisament perquè hi haguessin les dades fidedignes per part del departament i perquè es pogués debatre en aquesta seu parlamentària sobre com s'han resolt les esperes per in-

gressar a urgències durant aquest estiu, sobre quina ha estat la reducció real de personal i de llits durant l'estiu, perquè les dades reals no les tenim, i per exigir mesures i explicacions al respecte; i a més, per posar de manifest i per reclamar –que fos aleshores en veu si de cas– que no s'ha complert allò aprovat en l'últim Ple d'aquest Parlament al juliol. El 24 de juliol aquesta cambra votava, clar, literalment: «Es presentés la planificació de gestió de recursos sanitaris del Siscat durant els períodes d'estiu.» Es deien moltes més coses, però respecte a la planificació per a l'estiu es deia que es presentés als grups parlamentaris abans de l'1 d'agost. Aquest grup parlamentari no ho ha rebut. Estic segura que la resta de grups parlamentaris tampoc.

Per tant, reclamàvem que el senyor Boi Ruiz avui vingués a donar explicacions sobre què està passant aquest agost als hospitals públics de Catalunya, i perquè expliqués per què no han donat compliment a un punt que va ser aprovat en una moció d'aquest Parlament.

I els dono dos exemples, exemples concrets sobre quina ha estat la situació aquest agost als hospitals. El diumenge 27 de juliol –fa ben poc, eh?–, setanta pacients pendents d'ingrés a Vall d'Hebron. La setmana passada n'hi havia vint i escaig, encara també pacients d'ingrés a urgències a Vall d'Hebron. O fa ben poquet, fa pocs dies, a reanimació d'urgències de Bellvitge hi havia un pacient que feia vint-i-vuit dies que estava ingressat a reanimació d'urgències, un lloc on en principi només hi han d'estar un o dos dies, i després passen a planta.

Hi ha hagut protestes en els hospitals per part dels professionals, per part dels usuaris. També hi ha hagut protestes per part d'aquest grup parlamentari, en boca d'en Joan Herrera i de la Dolors Camats, durant aquest estiu en què es demanaven explicacions, i no n'hi ha hagut. Per això demanàvem que vingués el conseller a donar-les públicament en seu parlamentària.

Quina ha estat la resposta del conseller a aquesta petició? Que ens manca ètica; això és el que ha dit el conseller. Doncs, avui li estan dient a la porta que no ens manca ètica, ens manquen llits –ens manquen llits. Si de cas, la manca ètica és posar en perill un dret fonamental bàsic i irrenunciable com és la sanitat pública, gratuïta i de qualitat. Lamentem que aquesta compareixença no s'hagi fet avui; evidentment serà feta la setmana vinent. Però sí que mantenim la votació d'aquest punt, que havia de prosperar, i esperem que continuï prosperant com a votació majoritària d'aquesta Diputació Permanent.

La presidenta

A continuació, i si vol fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. En primer lloc, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya volem remarcar aquesta necessitat de

compareixença del conseller Boi Ruiz al Parlament de Catalunya, perquè així ho vam aprovar, com ha dit el grup que m'ha precedit, l'últim Ple del mes de juliol, en què remarcàvem que abans de l'1 d'agost havien de venir a informar tots els grups parlamentaris sobre la planificació dels recursos per a aquest estiu que acabem en breu.

I sap greu, ens sap greu a nosaltres que des d'Esquerra Republicana escoltem els col·lectius que en aquests moments estan aquí fora al Parlament. Sap greu veure una manca de voluntat per ser avui aquí, que creiem que s'hauria pogut realitzar, perquè tots teníem amb prou temps aquesta sol·licitud de compareixença. Davant d'aquesta situació, era urgent aquesta convocatòria de la Comissió de Salut, i veient que la Diputació Permanent s'acaba aquesta setmana i la setmana vinent és una setmana ordinària i, per tant, podem tenir una comissió de salut amb tots els diputats i diputades que treballem els temes de sanitat i que, per tant, podem preguntar amb més deteniment al conseller Boi Ruiz, ens ha semblat adequada aquesta convocatòria, que serà per al dia 3. I, per tant, el conseller compareixerà, que és l'important i el que tots volem.

Ja avancem que des d'Esquerra li preguntarem al conseller què han fet, què han fet per resoldre aquella situació que denunciàvem el mes de juliol, i que la marcàvem com a indigna pel fet que pacients que estiguessin esperant a urgències més de dos dies..., ens semblava una indignitat que molt sovint estiguessin a les sales d'observacions, que no creiem que siguin unes sales per poder estar tres, quatre i fins i tot més dies esperant poder ingressar a planta.

Ens sembla que cal complir en tots moments amb les situacions davant de les persones amb aquesta atenció de qualitat i dignitat, i per complir allò aprovat també a l'últim Ple, en què dèiem explícitament «garantir que el temps a urgències o a observació sigui l'indispensable, i garantir la qualitat i la dignitat amb un drenatge dels pacients a planta que fos el correcte». Vam denunciar aquesta situació i volem la resposta del conseller sobre com s'hi ha fet front aquest mes d'agost.

Hem treballat dades que sembla que poden contradir algunes afirmacions del conseller quan diu que, bé, fruit de l'augment de l'arribada a urgències de pacients comparat amb l'any passat..., no és ben bé així. I, per tant, nosaltres volem que la conselleria, que és qui té totes aquestes dades, ens doni explicacions sobre, si no ha sigut aquest augment de pacients a urgències, per què han augmentat tant els retards i l'espera dels pacients allà, cosa que ha fet que la seva situació no sigui l'adequada. Tot això esperem poder-ho preguntar al conseller la setmana vinent a la Comissió de Salut. I, per tant, deixem aquesta votació en pausa, perquè creiem que compareixerà a la Comissió de Salut, que és el lloc més adequat, ateses les dates en què estem.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyora presidenta. La posició del nostre grup parlamentari és àmpliament coneguda. No fa molts dies, abans justament del període estival, vàrem tenir també l'oportunitat de manifestar-nos en el Ple del Parlament amb una votació en què es demanava la reprovació del conseller. I aquest grup parlamentari s'hi va posicionar a favor, perquè entenem que la pitjor situació que travessa la sanitat pública a Catalunya justifica perfectament aquesta posició. I entenem, per tant, que és necessària del tot la compareixença del conseller Boi Ruiz en aquesta cambra.

Avui votarem que sí, òbviament, tot i que, coneixent la voluntat manifestada pel conseller, també hem de manifestar que lamentem que aquesta compareixença no es pugui fer avui mateix, perquè avui mateix podríem ja estar tractant un tema molt important que afecta moltíssims catalans, i que alguns inclús dels que estem en aquesta sala hem pogut comprovar a la nostra pròpia pell com funcionen les urgències i les llistes d'espera en la salut pública el mes d'agost. Per tant, esperem que aquesta compareixença es pugui fer al més aviat possible.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Sí, como se ha dicho anteriormente, ya antes de agosto se habían suscitado en este Parlamento debates sobre el tema en cuestión, sobre la situación de los servicios de urgencias en los hospitales catalanes. Fruto de estos debates había habido ciertos compromisos —ciertos acuerdos por un lado y ciertos compromisos por otro— que no se han cumplido —que no se han cumplido. No se ha cumplido el compromiso de información por parte del conseller, y, por tanto, creemos que es pertinente que se vote su comparecencia.

Hubiera sido deseable que se hubiera producido hoy. Parece que no se..., bueno, seguro que no se va a producir hoy; parece que se va a producir la semana que viene. En todo caso, estaremos atentos a esas explicaciones, porque lo que es evidente es que durante este mes de agosto, efectivamente, se han producido los problemas que se estaban previendo y que suscitaron los debates de los meses de junio y julio.

Se han producido colapsos en urgencias, se han producido estancias excesivamente dilatadas de los pacientes en urgencias. Y lo que es grave y lo que hay que tratar en este Parlamento es que esa situación no se ha producido por una avalancha excepcional de pacientes que no pudiera estar prevista por comparación con otros años, sino que se ha producido porque los pacientes tardan demasiado en salir de los servicios de urgencia de los hospitales por falta de camas, por falta

de habitaciones útiles. El traslado a planta se retrasa, y de ahí viene el colapso en los servicios de urgencia.

Ante esta situación, nosotros votaremos a favor hoy de la comparecencia del *conseller*, aunque él ya la haya solicitado para la próxima semana, porque creemos que es importante transmitir a los ciudadanos el mensaje de que sus representantes, los representantes de los ciudadanos, exigimos información y exigimos al Gobierno que cumpla sus compromisos y que dé las explicaciones pertinentes.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Bé, ens deien que la sol·licitud del conseller era d'avui mateix. Vostès saben que això no és així, que la sol·licitud de compareixença del conseller va ser el 20 d'agost, i que avui, fruit de les reunions i la posada en marxa pròpiament, podríem dir, doncs, d'aquest Parlament, és quan s'ha vehiculat.

Aquest és un tema que, per tant..., jo crec que la diputada socialista deia: «Aquí es vol fer un *paripé*.» Potser sí que alguns volen fer un *paripé*; per part nostra, cap ni un. I nosaltres, per tant, és en aquest sentit que els demanaríem que retiressin aquesta sol·licitud. Perquè, com vostès han dit, hi ha sobre la taula la sol·licitud de compareixença del conseller; no només la sol·licitud de compareixença del conseller, sinó que sabem que aquesta es produirà el 3 de setembre. Que sabem també que per poder valorar el que ha passat el mes de juliol i el mes d'agost és més apropiat que ho fem a primeres dates de setembre que no pas el mateix mes d'agost, que no podríem valorar el conjunt del mes de juliol i agost. I, per tant, és en aquest sentit, doncs, que tindria tota lògica que vostès retiressin aquesta sol·licitud de compareixença.

Dit això, vostès han fet aquí unes qualificacions; han qualificat d'indignes les situacions produïdes en els hospitals de Catalunya –situacions indignes. Escoltin, a mi m'agradaria..., doncs, jo crec que el conseller ens podrà demostrar que aquestes situacions d'indignitat que vostès deien es produïen amb escreix quan hi havia el Govern tripartit. I aquesta és una realitat, perquè, tal com els vam dir, en aquests moments hi han més llits oberts que no pas quan hi havia el darrer Govern tripartit. I això..., aquí hi ha la consellera que hi era en aquells moments i, per tant, és coneixedora d'aquesta matèria.

A partir d'aquí, escoltin, vostès volen insistir a posar un estat d'alarma que no existeix sobre la sanitat pública, eh? Els usuaris de la sanitat pública valoren molt i molt positivament a dia d'avui quina és la situació, hi insistim, de la mateixa sanitat pública. Per tant, és en aquest sentit, en tots els àmbits que els he dit, que nosaltres els demanaríem que retiressin aques-

ta sol·licitud, doncs, de compareixença, sabent que el conseller compareixerà el dia 3 de setembre i que, per tant, ens vindrà a fer les explicacions pertinents sobre tot allò que sigui necessari del mes de juliol i del mes d'agost.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies.

Doncs, havent parlat ja tots els grups i atès que s'ha demanat de totes maneres la votació d'aquest punt, iniciem ara la votació.

En primer lloc, demanaré els vots a favor. Ha de ser a mà alçada.

Vots en contra?

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor i 13 en contra.

Decret llei

4/2014, del 22 de juliol, pel qual s'estableixen mesures urgents per a adaptar els convenis, els acords i els instruments de cooperació subscrits entre l'Administració de la Generalitat i els ens locals de Catalunya a la disposició addicional novena de la Llei 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (tram. 203-00014/10)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el control del Decret llei 4/2014, de 22 de juliol, pel qual s'estableixen mesures urgents per adaptar els convenis, els acords i els instruments de cooperació subscrits entre l'Administració de la Generalitat i els ens locals de Catalunya a la disposició addicional novena de la Llei 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local.

D'acord amb l'article 136.2, presenta el decret llei l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern de la Generalitat i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Bona tarda, senyores i senyors diputats, presidenta... Bé, tot i que no és motiu de la meva compareixença d'avui, sí que voldria deixar clar que el Govern –i això vol dir el Departament de Salut– garanteix i ha garantit els serveis aquest estiu igual que ho ha fet la resta de mesos estiuencs, igual que ho ha fet any darrere any.

Dit això, sí que començo la meva intervenció agraint a la Diputació Permanent poder comparèixer per tal de sotmetre a convalidació aquest decret, el Decret llei 4/2014, un decret aprovat pel Govern que estableix mesures urgents per adaptar els convenis, els acords i els instruments de cooperació subscrits entre l'Administració de la Generalitat i els ens locals a la dispo-

sició addicional novena de la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, la llei coneguda com a LRSAL.

Com saben tots vostès molt bé, els convenis, els acords de cooperació, així com altres instruments anàlegs són els instruments que utilitzen l'Administració de la Generalitat i els ens locals per garantir la prestació dels serveis públics més propers al ciutadà. No obstant això, i com a conseqüència del que estableix l'LRSAL en la seva disposició addicional novena, aquests convenis o acords de cooperació poden perdre la seva vigència a partir del 31 de desembre del 2014.

Això ens comportaria que determinats serveis públics bàsics, com poden ser els serveis socials, els serveis en matèria d'ensenyament, les polítiques d'immigració, d'ocupació i de defensa dels consumidors, entre d'altres, s'hagin de deixar de prestar. És per aquest motiu que el Govern de la Generalitat es veu amb l'obligació de prendre, mitjançant aquest decret llei, les mesures urgents necessàries per tal d'evitar les greus conseqüències de la falta de prestació d'aquests serveis bàsics que es podrien arribar a produir.

Com aquest és un decret que vostès saben que neix també a demanda del món local, per tant, amb tot el suport de les entitats municipalistes..., que requereixen al Govern de la Generalitat i a aquest Parlament una resposta immediata, una resposta contundent que ajudi a paliar els efectes de l'LRSAL.

Com ja saben vostès, la incertesa generada respecte de l'àmbit competencial de les administracions locals a causa de l'entrada en vigor de l'LRSAL ha comportat un augment de la inseguretats jurídica i ha qüestionat el model català d'autonomia local.

La Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local no soluciona els problemes dels nostres municipis; tot al contrari, els empitjora i en genera de nous.

D'acord amb el que estableix l'LRSAL, els ajuntaments es poden veure obligats a transferir de forma progressiva a la Generalitat de Catalunya els serveis socials que han prestat fins ara. L'experiència ens ha demostrat que la millor forma de prestar els serveis públics més bàsics és mitjançant les institucions més properes als ciutadans. Per tant, l'LRSAL significa un greu perjudici per als ajuntaments, però principalment significa un greu perjudici per als ciutadans, a l'obligar els ajuntaments a deixar de prestar alguns serveis de forma més propera, de forma més eficient. L'LRSAL obliga els ajuntaments a fer un pas enrere obligant-los a no poder prestar serveis de forma, com deia, més propera i més eficient.

El Govern de la Generalitat defensa i seguirà defensant una administració pública més propera al ciutadà, ja que la proximitat és un valor bàsic, és un valor imprescindible per afrontar els problemes reals de les persones.

L'LRSAL no només comporta una pèrdua de la qualitat dels serveis, sinó que suposa també –i això és important– una forta reducció dels serveis que els ajuntaments ofereixen i l'allunyament d'aquests serveis de

la ciutadania. I tot plegat, amb una evident involució del règim local català.

El Govern de la Generalitat no permetrà que els continus atacs del Govern de l'Estat fructifiquin i, per tant, seguirà lluitant per defensar el seu model d'autonomia local. Un model d'èxit –un model d'èxit– durant molts anys.

Des del Govern de la Generalitat hem fet tot allò que ha estat en les nostres mans per garantir, per seguir garantint, per defensar aquest model de proximitat basat en els ens locals.

Per exemple, el dia 31 de juliol del 2013 vàrem presentar el Projecte de llei de governs locals. Hem interposat un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, perquè suposa una greu vulneració de les competències de la Generalitat en matèria de règim local, com també ho ha fet aquest Parlament i com també ho han fet més del 90 per cent dels ajuntaments del nostre país.

Hem presentat també des del Departament de Governació i Relacions Institucionals una guia d'aplicació de l'LRSAL, que està disponible a la web Munitat, amb la finalitat d'ajudar, amb la finalitat d'assessorar els ajuntaments en tots aquells supòsits on la llei comporti dubtes d'interpretació.

Hem presentat un decret llei requerit pel món local que tenia com a objecte protegir els nostres ajuntaments de la invasió competencial a la qual ens sotmet l'LRSAL, que el Consell de Garanties Estatutàries no va considerar que fos urgent, atès que hi havia una llei entrada en el Parlament des de feia un any.

Deixin-me, en aquest sentit, que faci una reflexió. Senyores i senyors diputats, tenim una gran responsabilitat, no podem esperar més per tenir una llei de règim local pròpia. Fa més d'un any que la llei va entrar en aquesta cambra. Ara ja no podem dilatar-nos més sense posar en risc el nostre model municipal i els serveis que reben els ciutadans i la seguretat jurídica dels nostres ens locals, indispensable per al seu bon funcionament.

Senyores i senyors diputats, hem de continuar la feina; vàrem ser els primers a fer-la i estem arribant als últims. Anem tard. Per tant, la llei, l'aprovació de la llei de governs locals és una prioritat importantíssima, i mentrestant el Govern seguirà fent tots aquells passos imprescindibles, necessaris per defensar el nostre model local, un model de proximitat. Per tant, senyores i senyors diputats, els demano el seu suport a la convalidació d'aquest decret llei, que no és altra cosa que el suport a la convalidació d'un model d'administració local basada en la proximitat, basada en els serveis de proximitat, d'eficiència i d'eficàcia.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, i seguint el fil de la intervenció i de la vicepresidenta, que ens demana el suport, ja anunciem el suport d'Esquerra Republicana a la convalidació del decret llei que ens presenta el Govern.

La vicepresidenta s'hi ha referit: ens trobem aquí per culpa, diguem-ne, d'aquesta situació, d'aquesta voluntat intervencionista per part del Govern de l'Estat, amb una llei que, en tot cas, anunciava que serviria per millorar els serveis públics, que serviria per reduir les duplicitats competencials, però que, en tot cas, el que sí que una cosa ha aconseguit segur..., de tot el que han explicat de moment no s'ha vist res i no creiem que es vegi res més enllà d'enredar i de generar una situació d'inseguretat jurídica. El que sí que ha aconseguit és una gran cohesió dels ajuntaments catalans; en aquests moments vuit-cents ajuntaments catalans han interposat un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta llei. Aquesta unanimitat, que no s'havia vist fins ara en el món municipal català, l'ha aconseguit aquesta LRSAL.

Una LRSAL que segueix en la línia que segueix el Partit Popular en tot el que fa relació a l'Administració pública: recentralització, centralització i control absolut des de Madrid, sense que això –i, en tot cas, m'hi referiré més tard– serveixi per eixugar el dèficit públic, com ens tenen acostumats a donar per excusa.

Entenem, tal com apuntava també la vicepresidenta, que tenim en aquests moments en tramitació la llei de governs locals, que és l'eina que ens hauria de permetre garantir l'autonomia local atacada per l'LRSAL, i permetre que els ens catalans gaudissin d'un seguit de competències establertes amb els corresponents recursos econòmics. Això sí, entenem que és necessari que també hi hagin suficients recursos econòmics per tirar endavant aquestes competències. I que, per tant, fruit d'aquesta llei, que entenem que hauria de veure la llum al més aviat possible i que des d'Esquerra Republicana impulsarem al màxim accelerar la seva tramitació, en aquests moments..., entenem que també ha de ser fruit del consens. Una llei que ha de ser ràpida, però que també ha de ser fruit del consens. Una llei, un pilar fonamental de les institucions catalanes com és una llei de governs locals no pot ser feta de pressa i corrents, sinó que hem d'aconseguir generar el màxim de consensos per part de la majoria de grups parlamentaris. Perquè d'altra manera no faríem sinó generar també major inseguretat en l'àmbit dels governs locals. I, per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla que és necessari, aquest consens.

Entenem –i així ho explicava el Consell de Garanties Estatutàries– que hi han algunes qüestions que no es podien abordar en el Decret llei 3/2014, com es va intentar anteriorment, però que ens semblava inicialment una bona fórmula per intentar sobretot donar seguretat jurídica als ajuntaments, que és el que tenim en aquests moments davant de l'aplicació imminent de l'LRSAL.

Hi donarem suport, hi insistim, més, diguem-ne, a desgrat que una altra cosa. Però, bàsicament, el que

ens sembla que hem de quedar..., o hem de garantir que el centenar de convenis que existeixen entre el Govern de la Generalitat i els ens locals quedin garantits; el seu finançament quedi garantit, i que, per tant, no quedin anul·lats un seguit de decrets o un seguit de convenis que acabarien comportant una situació, diguem-ne, d'alteració dels serveis públics. I, per tant, des d'aquest punt de vista pensem, tot i que no estem gens d'acord amb l'LRSAL, entenem que cal fer l'aplicació, o cal donar tràmit a la convalidació d'aquest decret per fer possible la inclusió d'aquesta clàusula en els convenis per tal d'evitar que quedin automàticament extingits.

Entenem que la preocupació és dels ajuntaments. Però fonamentalment també el que ens preocupa és que, si aquests convenis perdessin validesa, els que es veurien afectats serien els serveis públics, que sobretot donen servei als ciutadans en àmbits tan sensibles com l'educació, les polítiques d'ocupació, la salut o els serveis socials. Per tant, ens sembla que és bàsic i primordial tirar endavant per poder garantir, i més en el context actual en el qual ens movem, que aquestes polítiques públiques es puguin anar tirant endavant.

Volem denunciar –i aprofitem també la convalidació d'aquest decret– una vegada més l'ofec econòmic al qual ens sotmet el Govern espanyol. Ofec econòmic i xantatge. En tot cas, la inclusió de la clàusula de garantia al que sotmet és que el Govern de l'Estat podrà quedar-se aquells diners que li hauria de transferir el Govern de la Generalitat. Ja estem, per desgràcia, massa acostumats en les darreres regulacions estatals al fet que el Govern de l'Estat amenaça i fa xantatge constant a les institucions catalanes en no entregar els seus recursos. I aquesta és la política que segueix el Govern espanyol: primer, una política de dèficit fiscal, que ens porta 16.000 milions d'euros que surten d'aquest país i que no tornen en cap mena de prestació, però, a més a més, tot allò que ens deu el Govern de l'Estat, que no paga en cap de les seves maneres.

Igualment, ens obliguen a sol·licitar la inclusió en el fons de liquidació autonòmica. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., parlo de liquidació, perquè sembla que és el que vulgui el Govern de l'Estat, que entrem en un procés de liquidació i que la manera que té és la d'ofegar-nos econòmicament. Ens sembla que les mesures que ha estat explicant el Govern de l'Estat en diverses ocasions, que això ho feia per reduir el dèficit públic i, per tant, totes aquestes mesures pendents, aquesta recentralització, que no podia ser que hi haguessin tantes administracions i no sé quants invents més fa ja mesos i mesos que fan des del Govern de l'Estat..., doncs, que el que ens agradaria és que ens diguin on estan els resultats. Perquè l'únic cert és que... –si ens fixem en les dades aplicables del segon semestre del 2014–, és que, mentre la resta d'administracions abaixen el seu deute públic, l'Administració de l'Estat l'incrementa.

Per tant, des d'aquest punt de vista, no entenem que les administracions locals i les administracions autonòmiques siguin les que reben el pal –si em permeten l'expressió– per part del Govern de l'Estat quant a la redacció d'un seguit de normes que simplement tenen la voluntat de recentralitzar, però que en definitiva allò

que diuen que han de fer aquestes normes no es veu per enlloc. Això sí, hi insistim, el 80 per cent de dèficit de l'Estat, el 15 per cent de les comunitats autònomes i el 5 per cent dels ajuntaments, baixant les comunitats autònomes i els ajuntaments, i pujant el deute públic de l'Estat. Expliquin-nos on està la piloteta. O potser la piloteta està en el 3 per cent que s'escapa en alguns sobres que van cap a les administracions de Madrid?

Bé. En tot cas, nosaltres donarem..., hi insistim, sense cap mena de voluntat, diguem-ne, de donar suport a l'LRSAL, però que entenem que la voluntat última és donar una eina, donar un mecanisme que permeti als ajuntaments obtenir aquests recursos públics, sobretot per dotar els serveis imprescindibles per afrontar el context de crisi econòmica.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustríssima senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies, presidenta. De fet, ens trobem en aquesta Diputació Permanent amb la necessitat de convalidar aquest Decret 4/2014, que de fet ve precedit, com s'ha dit en la intervenció del senyor d'Esquerra Republicana, el senyor Marc Sanglas, per un decret anterior, que era el 3 de 2014, que el que pretenia en definitiva era preservar aquelles competències pròpies del món local, que havien de ser delegades per la comunitat autònoma a partir de les competències estatutàries, a través de convenis o no, per tal de poder mantenir la qualitat en la prestació dels serveis públics, tal com hem fet fins ara la majoria d'ajuntaments, amb moltes dificultats, evidentment de caràcter econòmic, per impagament també per part de la Generalitat, així com per incompliments també per part de l'Estat en segons quins moments, amb les normatives, podríem dir, gairebé desnaturalitzadores del món local quant a la seva capacitat de transformar la realitat en moments de dificultats econòmiques. Però també és veritat que estem en una situació en què el Decret 3, que avui queda reduït exclusivament a preservar la part pròpia dels convenis..., i per això nosaltres li donarem suport, perquè, si no, la situació d'indefensió del món local..., i ja no del món local en tant que institució, sinó dels ciutadans i les ciutadanes per rebre determinats serveis que són bàsics i fonamentals. Ens situaríem en una situació d'inseguretat jurídica radical.

En aquest sentit, nosaltres volem remarcar en certa manera la deslleialtat del Partit Popular en el moment en què porta el Decret 3/2014 al Consell de Garanties Estatutàries, que evidentment es carrega la majoria d'articles, perquè no en justifica la urgència. Però sí que és veritat que decrets que tenen gairebé el mateix contingut han estat aprovats per comunitats autònomes –Castella i Lleó– governades pel Partit Popular, amb articles que són clarament iguals als que presentava el decret del Govern de Catalunya.

Per tant, això també ho volem posar de manifest. És a dir, al cap i a la fi, qui surt perjudicat per la inseguretat jurídica que genera quant a la prestació dels serveis als ciutadans i les ciutadanes d'arreu de Catalunya per l'LRSAL continuen sent els ciutadans i les ciutadanes. Però qui també surt perjudicat que a dia d'avui només puguem aprovar una part del que contemplava el decret, malgrat que estem d'acord amb el resultat de l'informe jurídic, és el mateix Partit Popular, que el que aprova a altres comunitats autònomes no li serveix en aquest cas per a Catalunya.

Tornant al contingut del decret i a la necessitat de tirar-lo endavant i mantenir-lo, evidentment no pot ser d'una altra manera, perquè, com deia anteriorment, ens quedaríem sense la possibilitat de mantenir el conveni en l'espai dels contractes programa, de les escoles bressol, de serveis sanitaris i d'altres competències que són fonamentals per al bon funcionament del Govern local i, en definitiva, de la qualitat de vida dels veïns.

Però hi ha una segona part, que és la que ens preocupa, que està relacionada amb dos aspectes, que no només tenen a veure amb el contingut de l'LRSAL i el perjudici que genera quant a la garantia de la prestació dels serveis, sinó també amb relació al finançament. I estem d'acord amb el fet que hem d'aprovar ràpidament la llei de governs locals, perquè ja no estem a temps de fer una altra cosa, perquè no podríem fer una llei de mesures urgents. És més adient que apostem per aprovar la llei de governs locals. Però també és importantíssim millorar el finançament dels governs locals i garantir la viabilitat en la prestació dels serveis públics. Perquè el deute que a dia d'avui acumulem els ajuntaments per manca d'impagament, pels diferents motius, és una realitat que està estrangulant la capacitat de prestació de serveis de qualitat als veïns i a les veïnes, més enllà dels convenis pròpiament, la delegació que s'ha de signar i que ara salvarem de manera reduïda amb aquest decret.

Igual que és importantíssim, com ja vaig fer en representació del meu grup en la darrera sessió de control parlamentari, en les preguntes que vam fer..., la importància de reconèixer les obligacions de pagament. Perquè, si no, a final d'any ens trobarem els ajuntaments que no serà la Generalitat la que ens deu, sinó que nosaltres haurem generat un dèficit perquè no se'ns han reconegut els drets de cobrament.

I tot això acaba perjudicant clarament el món local. I quan dic el món local –ho reitero contínuament– és la capacitat que els veïns i veïnes rebin aquells serveis que a dia d'avui els ajuntaments estan prestant arreu del territori, independentment de qui estigui governant en aquells ajuntaments, per garantir la qualitat de vida als ciutadans i les ciutadanes, moltes vegades donant cobertura a allò o allà on no arriba la Generalitat per altres motius. Per tant, és del tot imprescindible que avui aprovem aquest decret.

Tant de bo no ens trobéssim amb aquesta situació i tinguéssim garantida la seguretat jurídica que ens atorgava la possibilitat d'haver pogut aprovar el Decret 3/2014, tal com, ho repeteixo, s'ha fet a altres comuni-

tats autònoms, amb el mateix contingut gairebé, governades pel Partit Popular. I, per tant, el que sí que cal és un compromís del conjunt de les institucions, no només de Catalunya, sinó també de la resta d'Espanya, de respecte cap al món local.

La llei, tal com s'ha dit anteriorment, de l'LRSAL és un greuge comparatiu cap a les administracions locals, és una manca de respecte cap a un nivell d'administració que està legitimada democràticament, que s'ha construït en el marc de la constitució del nostre estat democràtic i del dret, i que a dia d'avui no només es veu erosionat pel que fa al fet de situar les administracions locals com a administracions subordinades, sinó que això té una repercussió clara i manifesta en la qualitat dels serveis que rebran els veïns i les veïnes, perquè deixem els governs locals en una situació d'inseguretat jurídica clara i manifesta quant a aquells serveis que es presten, com es presten, de quina manera, qui els paga i qui no els paga.

Estem en una situació als nostres ajuntaments en què haurem de tornar a fer pressupostos. Els ajuntaments aprovem els pressupostos habitualment amb equilibri pressupostari, com no pot ser d'una altra manera, tant de despeses com d'ingressos. I realment el que sí que demanem és el compromís del conjunt de les institucions, del respecte cap al govern local, cap a l'autonomia local. I això ho hem de fer possible no només amb aquest decret, sinó també amb la llei, perquè a dia d'avui, aprovant aquest decret, deixem molts serveis que presten els ajuntaments també en molts àmbits que són fonamentals, no només pel que fa a la prestació dels serveis, sinó també per enfortir el sistema democràtic. I penso en accions polítiques bàsiques que s'han portat des del món local amb el conjunt d'entitats ciutadanes i cíviques, com és el fet de la cooperació descentralitzada, la cooperació al desenvolupament, que poden desaparèixer automàticament per la situació que ha generat l'LRSAL i la impossibilitat de poder aprovar el decret, tal com estava previst.

Per tant, nosaltres donarem suport a la convalidació. Se'ns queda curt, com he apuntat, perquè evidentment hi ha molts àmbits en els quals els ajuntaments estem donant servei que no queden avui dia garantits des del punt de vista de la seguretat jurídica necessària. I sobretot volem remarcar que ens sorprèn molt..., que està molt bé que tinguem l'informe que va fer tirar en rere el Decret 3/2014, però que realment és sorprenent que a Castella i Lleó aquell decret estigui en funcionament i estigui en marxa, i que aquí, a Catalunya, no el puguem portar a terme per l'actitud del Partit Popular.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Bé. Nosaltres estem una mica sorpresos, perquè la vicepresidenta ha vingut més que a explicar la justificació del seu decret llei i per què ens

trobem justificant o convalidant aquest decret llei..., ens ha vingut a fer un *speech* en contra del Govern de l'Estat, en contra de la llei estatal. I, per tant, això no és nou per a nosaltres, però sí que és sorprenent que dediqui molts minuts a criticar el Govern de l'Estat i no a explicar la seva gestió.

I després el que ens fa la vicepresidenta és un discurs imaginari que no s'adequa a la realitat. Perquè ens diu: «Escolti, el projecte de llei fa un any que està en tramitació parlamentària. A veure si es donen pressa.» Una mica el missatge subliminal és: «Vostès, diputats, a veure si es donen pressa.» La pregunta és: qui ha incomplert els terminis en la tramitació d'aquest projecte de llei? Que nosaltres hem participat en reunions on vostè es va comprometre a uns terminis que ha incomplert flagrantment! Per tant, que ara ens vulgui traspassar a nosaltres la responsabilitat, quan la primera responsabilitat és del Govern, retardant aquest projecte de llei, la seva tramitació... Qui la va retardar? (*Veus de fons.*) Sí, sí..., fem memòria, senyora vicepresidenta: qui la va retardar? El senyor Mas, avançant unes eleccions i aturant tot aquest procés. I a vostè li fa gràcia, però a nosaltres no ens fa gràcia. Aquesta és la realitat amb què ens vam trobar. I, a més, quan ho porta, com ho porta vostè aquí? Sense consens. Quantes esmenes a la totalitat van haver-hi en aquest projecte de llei? Quasi rècord, no? Sí, sí, quasi rècord, una cosa espectacular. Jo no ho havia vist, no? Per tant, escolti, ho porta tard, ho porta sense consens, i encara la culpa és dels altres. Per tant, escolti, quan parlem de gestió, val la pena que vostè faci una mínima autocrítica.

I després ens diuen en el discurs: «Escoltin, un model català d'administració local d'èxit, de proximitat.» Vostè s'ho creu, el que acaba de dir, sincerament? Jo només li ficaré un exemple, perquè només tinc quinze minuts, però li ficarem un exemple. Vostè se'n recorda, de la crisi de govern del Govern de la Generalitat, quan es va plantejar –quan es va plantejar– que els ajuntaments poguessin gestionar –gestionar només– els centres cívics de titularitat de la Generalitat? Vostè se'n recorda? Aquest és un exemple de proximitat, de model d'èxit de l'Administració local catalana? Escolti, va haver-hi quasi una crisi de govern per aquesta qüestió, perquè hi havia membres del Govern tripartit per als quals era impensable que els ajuntaments poguessin gestionar els centres cívics de titularitat de la Generalitat. Què es buscava? Una oferta complementària i conjunta en un mateix municipi, i que no hi haguessin duplicitats. Doncs, això va ser una crisi de govern. Aquest és el nostre model d'èxit.

Però nosaltres no volíem parlar d'això. Però vostè com només sap parlar d'aquestes qüestions, ens havíem una mica de situar en aquest discurs irrealista que vostè ens planteja. Volem parlar del seu decret llei, d'aquest que vostè –el Govern– va aprovar el 22 de juliol i que se sotmet ara a control o convalidació per part del Parlament, d'aquesta Diputació Permanent. I pel que hem de començar també, per ser una mica autocrítics amb la seva gestió –que ho hauria de ser una mica més, menys agosarada amb el Govern de l'Estat i més autocrítica amb la seva gestió–, que aquest no és el primer decret llei que vostè pretén aprovar, sinó que

és el segon –no és el primer, sinó que és el segon. Vostè el 17 de juny –el seu Govern– va aprovar el Decret llei 3/2014, que tenia en part el mateix objecte i era una mica més ampli del que vostè volia plantejar.

I què va passar? Cal explicar-ho, què va passar? Que va haver-hi un dictamen del Consell de Garanties, gràcies al Partit Popular –i això ho dic al Partit Socialista: és gràcies a nosaltres, que vam fer aquesta petició–, perquè va ser contundent. (*Veus de fons.*) No, no..., sí. Vostès fan riure, eh? Però, miri, de setze articles, el dictamen, adoptat per unanimitat del consell, va dir que tretze eren contraris a l'Estatut d'autonomia de Catalunya –tretze de setze. També un altre rècord espectacular; és a dir, quasi quasi el cent per cent. De setze, tretze eren contraris a l'Estatut. I aquest dictamen va ser adoptat per unanimitat. Per tant, des d'un punt de vista jurídic no hi havia cap dubte en aquesta qüestió.

I què deia, aquest dictamen? Deia coses que vostès no han referit, i és important tenir-les presents: que era contrari a l'Estatut per dues raons: perquè regulava matèries reservades a les lleis de desenvolupament bàsic i perquè incomplia el requisit d'urgència que justifica un decret llei. Aquestes eren les dues raons per les quals el seu decret llei era contrari a l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I això és la qüestió fonamental.

I la representant del Partit Socialista ho ha repetit tres vegades. Jo no li ho repetiré, perquè crec que amb un cop ja s'entén, el que li contestarem. Diu: «Ecolti, vostès...» Ens ha acusat no sé ben bé de què, perquè no se sap ben bé quina comunitat autònoma ha aprovat un decret llei més o menys de les mateixes característiques. Sap quina és la diferència? Que aquell decret llei no contravé el seu Estatut d'autonomia. I el decret llei que va intentar pretendre... (*Veus de fons.*) No, no –no, no. No parlin, perquè això és el fonamental. Aquest decret llei que va pretendre aprovar la vicepresidenta va en contra de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. No ho diu el Partit Popular, ho diu el Consell de Garanties Estatutàries. (*Veus de fons.*) No digui que no, senyor Sanglas, perquè això és una realitat incontestable. I, en aquell cas –que vostè ha fet referència a Castella i Lleó–, no ha estat impugnat i no és contrari al seu Estatut d'autonomia..., de Catalunya. Per tant, aquesta és la gran diferència. (*Veus de fons.*) No, escolti... Oi, que costa, eh?, explicar les coses. Miri... (*Rialles.*) No, perquè, clar..., però és que la veritat s'imposa i és dura, i a algú no li agrada que la hi diguem. Aquí es fa un decret llei que va en contra del seu Estatut d'autonomia; Castella i Lleó no fa un decret que va en contra del seu Estatut d'autonomia. Aquesta és la gran diferència. Per això el Decret llei 3/2014 ja no passa la convalidació i queda absolutament derogat.

Per tant, què hem de dir, des d'aquest punt de vista? Escolti, per què m'han fet aquest nyap? Per què ens han portat a aquesta situació..., fins ara, fins a aquest moment? I qui assumeix les responsabilitats polítiques d'aquest nyap? Perquè ningú les ha assumit. Aquí, com tothom diem: «Anem contra el Govern de l'Estat», ja quedem tots salvats, però aquí hi ha una res-

ponsabilitat política pel nyap que han fet vostès amb aquest decret llei.

El Govern ha reaccionat tard i malament. Tard, ho tornem a dir: hi han comunitats autònomes que no han aprovat decrets llei, que han aprovat lleis. I la llei de l'Estat es va aprovar el 31 de desembre, i el Govern presenta el decret llei a corre-cuita, quan s'adona que ja se li acaba el termini en la convalidació dels convenis. I reacciona malament, perquè –ho tornem a dir– és un decret llei que tomba el Consell de Garanties Estatutàries. No el tomba el PP; el tomba el Consell de Garanties Estatutàries. I, per tant, un altre cop a corre-cuita, un segon decret llei per intentar esmenar el nyap que vostès van presentar.

Tornem a dir per segona vegada al PSC: aquest decret llei va ser contrari a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a diferència d'altres decrets llei. I aquesta és la gran diferència, i no es pot intentar distorsionar la realitat.

Ho tornem a dir: escolti, miri... –li ho vam dir en seu parlamentària, i avui, vist el seu discurs, li ho hauré de tornar a dir–, vostès només saben articular una oferta política en contra del Govern de l'Estat. El dia que vostès no tinguin el Govern de l'Estat no sabran què fer, perquè sempre articulen un discurs en contra del Govern de l'Estat. I creiem que en aquest procés... (*Veus de fons.*) No, no..., i creiem que en aquest procés vostès han fet el ridícul –vostès han fet el ridícul. I el que demanem és que governin, que construeixin en positiu, no que vagin buscant i cercant enemics imaginaris *constantment*. Els demanem que deixin d'anar a la contra i que es dediquin a governar.

I ho tornem a dir: escolti, la llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local és una bona llei per als ajuntaments. Ho tornem a dir: és una bona llei per als ajuntaments. És una garantia per als ajuntaments catalans. I ara els explicarem per què. A què obliga aquesta llei? Miri, en el cas que la Generalitat delegui competències o signi convenis de col·laboració amb els ajuntaments que comportin obligacions financeres o compromisos de pagament per part de la Generalitat –és a dir, allò que la Generalitat ha de pagar als ajuntaments per fer aquestes funcions–, serà imprescindible que s'inclogui una clàusula de garantia. Per mitjà d'aquesta clàusula s'autoritza que el Govern de l'Estat pugui retenir les transferències que fa el Govern de la Generalitat. Per a què? Per quedar-s'ho el Govern de l'Estat? No! Perquè en el cas d'incompliment per part de la Generalitat sigui el Govern de l'Estat que pagui directament a l'ajuntament i no es trobi en la situació en què està ara –el deute de la Generalitat envers els ajuntaments.

Per tant, aquesta és una clàusula de garantia per als ajuntaments, que tenen la garantia que cobraran per la feina feta, per les competències exercides per compte de la Generalitat. I aquesta jo crec que és una clàusula molt benvinguda pel món local.

En definitiva, si la Generalitat no paga quan toca serà l'Estat que pagarà per compte de la Generalitat el que els pertoca cobrar als ajuntaments. (*Veus de fons.*) Oh, i tant –oh, i tant. I, per tant, els ajuntaments evitaran

trobar-se en situacions com les que ja han viscut. No parlem de teoria, parlem de pràctica. Què els ha passat amb les escoles bressol? Què els ha passat amb les escoles municipals de música? Que de forma unilateral la Generalitat ha decidit no pagar o pagar d'una forma..., una quantitat molt per sota del que s'havia compromès. I el problema qui el té? Les finances municipals, les finances locals. I amb això, amb la llei que ha aprovat el Govern de l'Estat, no hauria pogut passar de cap de les maneres, perquè si la Generalitat no hagués pagat hauria pagat el Govern de l'Estat directament als ajuntaments.

Per tant, garantia per als ajuntaments, d'una forma clara, que cobraran, i doble garantia per als ciutadans, perquè, per una banda, l'exercici d'aquesta competència no afectarà negativament les finances municipals, perquè si la Generalitat no paga el que toca, en el seu moment, com supleixen aquesta necessitat de finançament els ajuntaments? Amb el pressupost municipal, que ha de deixar de fer altres funcions per poder cobrir aquesta despesa. Si hi ha aquesta clàusula de garantia, els ajuntaments no es veuran abocats a fer el que han hagut de fer ja en aquests casos d'incompliments. I, per l'altra, perquè el que també estableix la llei és que es garanteixi que no es prestarà de forma duplicada. Per tant, què introduïm? Elements efectius per a la racionalització de les administracions públiques. I, ho torno a dir, amb això, en el cas de les escoles bressol i les escoles de música..., no hauria passat amb aquesta clàusula de garantia.

En el cas de les competències delegades per part de la Generalitat, l'article 3.3 exclou de l'aplicació d'aquest decret llei que és objecte de control o convalidació els casos en què la delegació s'hagués instrumentat mitjançant norma amb rang de llei o de reglament. I per això el que cal preguntar-los –i esperàvem que avui ens ho hagués explicat el Govern i no ho ha fet–: a quantes delegacions afecta? Seria bo que això ho expliqués el Govern, es pogués detallar. I quin serà el règim aplicable a aquestes delegacions.

El preàmbul del decret llei explica que la situació extraordinària troba el seu fonament, també, en el fet que les previsions de les disposicions que regulen el decret llei objecte d'informe afecten directament l'àmbit de les finances de la Generalitat de Catalunya. Això, en principi, no hauria d'inquietar si el Govern tingués el convenciment que complirà els seus compromisos recollits en aquests convenis. I la pregunta que ens fem, vist això, és clara: el Govern complirà amb els compromisos de pagament que ha adquirit amb els ajuntaments quan aquests exerceixin competències per delegació de la Generalitat? Pot adquirir aquest compromís, el Govern? Molts cops –ho hem vist en seu parlamentària– no ha volgut adquirir aquest compromís, el Govern de la Generalitat, i en alguns casos, quan l'ha adquirit, l'ha incomplert, posteriorment. Per tant, la pregunta que fem..., esperem una resposta, i no és intrascendent.

I, per altra banda, també creiem que el Govern..., des de l'aprovació de la llei, ha fet una avaluació d'aquelles competències o serveis en què es produeixen duplicitats? Nosaltres entendríem que després de l'anàlisi del decret llei i de la llei estatal s'hauria d'haver fet

aquest procés. I, per tant, quines són les conclusions del Govern respecte a aquestes duplicitats en la presentació de serveis per part del Govern de la Generalitat i del món local?

Nosaltres no ens voldríem allargar molt més explicant algunes coses que s'ajusten a la realitat i no en base a un discurs que és absolutament irreal, com hem sentit, en paraules de la vicepresidenta i de la representant del Partit Socialista. Nosaltres, respecte a la convalidació del decret llei, volem arribar a les següents conclusions –arribem a les següents conclusions. En primer lloc, el Govern ha actuat tard i malament, aprovant dos decrets llei; un d'ells ha estat derogat per l'informe del Consell de Garanties. Aquest fet sí que provoca inseguretats jurídica i incertesa; un decret aprovat al juny i un altre decret llei amb el mateix objecte, parcialment, aprovat al juliol, això sí que suposa o provoca inseguretats jurídica i incertesa.

La segona conclusió que traïem d'aquest decret llei és que la llei estatal de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local és una bona llei per als ajuntaments. En el cas d'aquest decret llei es regula el procediment pel qual la Generalitat ha d'incorporar aquesta clàusula de garantia que ja hem explicat, que permet pagar directament a l'ajuntament per part de l'Estat si el Govern no ho fa.

I acabarem molt ràpidament. Ha aconseguit una cosa que aquí moltes vegades no s'aconsegueix: que la intervenció de la vicepresidenta condicioni o faci canviar el sentit del vot del nostre grup parlamentari. Ho ha aconseguit. Nosaltres hauríem votat favorablement, i després, vist el seu discurs nosaltres... (*Remor de veus.*) No, no..., si està aquí escrit! (*L'orador mostra un full.*) Mirin, mirin, està aquí escrit. (*Rialles.*) Sí, sí..., mirin, mirin: «Votarem favorablement.» I ara veuen l'abstenció després d'haver sentit...? No, si està aquí escrit! Vull dir que jo no invento les coses. (*Veus de fons.*)

Per tant, miri, ho ha aconseguit: de votació a favor a l'abstenció, perquè ens ha explicat una pel·lícula que és tan irreal i tan poc creïble que creiem que el que realment..., vostè ha aprofitat aquesta qüestió per fer un atac frontal al Govern de l'Estat i no ha assumit les seves responsabilitats. I, en definitiva, el que demanem és que compleixi realment amb els ajuntaments i sigui capaç de cercar un consens en l'àmbit local, que amb la presentació del seu projecte de llei va demostrar la seva incapacitat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, permetin-me començar explicant una història de quatre despropòsits, o quatre pífies; depèn del cas és més pífia que despropòsit o més despropòsit que pífia.

El primer de tots és el de l'LRASAL en si, que és despropòsit, a banda de pífia, però sobretot despropòsit. Una llei que vulnera l'autonomia local, que limita les competències, que empeny cap a la privatització dels serveis dels ajuntaments, dels ens locals de més proximitat, amb una voluntat centralitzadora que allunya la gestió d'aquests serveis de la ciutadania, d'aquests serveis de proximitat, i que, per tant, també perjudica no només els serveis i la gent que els ha de rebre, sinó la mateixa democràcia, com es decideix la gestió d'aquests serveis.

D'aquí, d'aquest origen d'aquesta història és del que estem, avui, no?, arribant a aquest debat de convalidació d'un decret llei. Però hi ha més píflies o despropòsits en aquest camí d'aquesta història. Hi ha hagut una llei de governs locals catalana que ha sorgit del Govern de la Generalitat tard i malament. I la vicepresidenta ens intentava vendre la falla que on s'està retardant la llei és en el Parlament. Que és cert –és cert–, vicepresidenta, que estem anant lents, eh?, que podria anar més ràpida, la cosa. Però ja va sortir tard i molt malament des del Govern de la Generalitat. Va sortir sense consensos –li ho deien fa un moment–, però va sortir, a més, un text que pretenia copiar o traduir al català el mateix esperit que la mateixa LRASAL estava aplicant per al món local a tot Espanya. I aplicar-lo, en català, a l'àmbit local de Catalunya. Perquè no blindava l'autonomia local; aquest text no el blindava, en cap sentit, i, a més, és cert que traduïa tots els esperits principals que estan, eh?, en el text de l'LRASAL, doncs, després en català, en el projecte que va sortir del Govern.

És cert que ara a la ponència d'aquesta llei estem intentant capgirar aquest text com un mitjà. També amb la complicitat de Convergència i Unió –també. Però això, evidentment, fa que sigui molt més difícil la tramitació d'una llei que hem de canviar radicalment, que ara mateix tenim amb sis-centes esmenes parcials per debatre, i que, per tant, segurament no es pot tramitar d'una forma ràpida ni urgent.

Una tercera pífia o despropòsit que hi ha hagut en aquest trajecte d'aquesta història. Doncs, el Decret llei 3/2014, que també va sortir tard i malament del Govern. Des de principis d'any que aquest grup parlamentari –i joestic segura que altres grups parlamentaris, i que evidentment organitzacions municipalistes, i que evidentment alcaldes de tot el territori català– ja instàvem el Govern perquè es fes alguna cosa, perquè es busqués l'eina, perquè s'avalués quina era aquesta eina, però que es fes alguna cosa, com s'estava fent en altres comunitats autònomes, per donar seguretat jurídica als ajuntaments i als ens locals respecte dels efectes de l'LRASAL.

Han trigat a decidir-se, a fer alguna cosa. I han trigat a decidir-se en quina eina usar, i han acabat decidint una eina que no era la correcta. Resulta que el decret llei no era l'eina correcta; hauria hagut de ser segurament una llei tramitada per via d'urgència. Haurien pogut fer-ho –haurien pogut fer-ho–, i no ens trobaríem ara amb aquests problemes en aquesta cambra, i especialment amb aquests problemes en els governs locals. Mentrestant, el temps ha anat corrent i els problemes

continuen, mig any després de l'entrada en vigor de l'LRASAL, per als ajuntaments de tot Catalunya.

I una tercera pífia i despropòsit és el paper que ha jugat el Partit Popular català en tot aquest procés. I sí, jo també els reitero el que els deia la portaveu del Grup Socialista. Perquè resulta que el seu partit aprovava a Castella i Lleó, aprovava a Múrcia, decrets llei en el mateix sentit, i que el seu partit no ha tocat a Andalusia un decret llei en el mateix sentit, i que, és cert, a Galícia ho han fet amb una llei, però als altres llocs ha estat un decret llei. I vostès, en canvi, aquí, a Catalunya, no vetllen pel municipalisme català, sinó que es dediquen a posar pals a les rodes a Convergència –a Convergència i Unió, pals a les rodes–, des del Parlament de Catalunya portant aquest decret llei al Consell de Garanties Estatutàries.

Bé. Amb aquestes quatre píflies o despropòsits és amb els que arribem avui a aquesta convalidació d'un decret llei, el 4/2014, al qual, vagi per endavant, el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida hi votarà a favor. Hi votarà a favor perquè compartim que cal defensar l'autonomia local, perquè compartim que cal donar seguretat jurídica al món local davant de l'atac de l'LRASAL, però que, evidentment, ens queda molt curt –ens queda molt curt. Hauríem preferit que fos amb tota la complexitat de més punts que portava el decret llei anterior, fos per via llei d'urgència, fos per la via correcta que s'hagués de fer, però que donéssim la seguretat real en tots els aspectes al món local. Avui donem una part només d'aquesta seguretat i una part petita.

Com hem de resoldre tota aquesta resta de la part que hem de donar de resposta al món local? Doncs, amb una nova llei. Via llei de governs locals de Catalunya tramitada més ràpidament? Doncs, mirin, permetin-me que els reiteri aquí el mateix que ja els hem dit també a porta tancada al departament de la vicepresidenta i als seus representants. Nosaltres no creiem que accelerar la llei de governs locals perquè bàsicament ens serveixi per parapetar-nos respecte dels efectes de l'LRASAL sigui el que li convé ara al món local. Perquè estarem perdent pel camí l'oportunitat de fer la llei de governs locals de Catalunya que realment es requereix a Catalunya. Creiem que estem posant en perill la possibilitat de tombar allò que va sortir malament des del Govern de la Generalitat, que estem posant en perill la possibilitat de fer els consensos amb el temps necessari, amb el diàleg necessari, amb les mesures necessàries, si ara intentem accelerar la llei de governs locals d'una forma exagerada. Que l'hem de dur a bon ritme? Sí. Que l'hem de dur a bon terme? Sí. Que l'hem d'aprovar dins d'aquesta legislatura? Sí. Però no posem en perill una llei de governs locals que no només és una llei per aturar els efectes de l'LRASAL, sinó que és el codi de govern local de Catalunya.

En aquest sentit els reiterem..., tot i que va passant el temps de nou, eh?, va passant el temps i cada vegada tot es fa més complicat, però els reiterem de nou quevaluïn fins a quin punt no continua sent més adient que convertim aquell Decret 3/2014, aquells elements que han quedat penjats, en un projecte de llei que es tramiti amb la urgència que calgui en aques-

ta cambra. De moment la nostra sensació és que se'ls ha fallat, als ajuntaments, que són els que reclamaven i reclamen respostes i solucions, que són els que segueixen patint mig any després de l'entrada en vigor de l'LRSAL la inseguretat jurídica i que són els que també estan patint les retallades de recursos de la Generalitat i els deutes i els incompliments de convenis de la Generalitat de Catalunya. I això no té res a veure amb l'LRSAL; això és un tema de voluntat i de responsabilitat política del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Aquest mes d'agost Comissions Obreres posava de manifest què ha passat el 2013 en el món local, en els governs locals de tot Espanya, i com a Catalunya s'ha reduït el deute molt més –el doble percentualment– que la mitjana espanyola per part dels ajuntaments locals i com s'han reduït en 1.700 els llocs de treball a Catalunya l'any passat en el món local mentre que a Espanya, a la resta de l'Estat, s'han creat 12.700 llocs de treball en el món local administratiu. Alguna cosa hi ha que no depèn de l'LRSAL, ni de Madrid, sinó de Catalunya i del Govern de la Generalitat respecte al que també estan patint els governs locals, sense negar tot l'efecte de l'LRSAL i tot l'efecte de l'ofec financer, que també ens comporta el Govern de l'Estat. Però especialment tot això el que comporta és fallar-li a la ciutadania, que és qui acaba sent l'afectada per tot plegat.

Instem el Govern a trobar solucions alternatives amb celeritat, l'instem a tornar-se a plantejar altres vies, l'instem a reforçar els suports jurídics i de recursos als governs locals, instem el Govern a complir els compromisos propis del Govern de la Generalitat de pagament dels deutes amb el món local, i, evidentment, ens autoimposem la instància com a grup parlamentari a posar celeritat a la llei de governs locals per fer-la el millor possible, per fer la millor llei possible de governs locals a Catalunya. Però, això sí, no renunciarem a la voluntat de fer-la bona, de fer-la bé i de fer-la completa. I, per tant, esperem que els altres grups parlamentaris també facin aquesta reflexió de fins a quin punt la celeritat i l'acceleració de la llei de governs locals és l'única solució possible per donar resposta dins d'aquest any als problemes que està comportant l'LRSAL per al món local.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Estamos debatiendo en esta Diputación Permanente la convalidación de un real decreto de medidas urgentes para adaptar los convenios, acuerdos, instrumentos de cooperación suscritos entre los entes locales y la Generalitat a lo dispuesto en la disposición adicional novena de la Ley 27/2013, de 27 de diciembre.

Aquí tendríamos dos temas a discutir, y, de hecho, se están discutiendo en las intervenciones precedentes los dos temas, que son, por un lado, el fondo del asunto, que es lo que se está regulando mediante este real decreto, es decir, la necesidad de proceder a la mencionada adaptación, y, por otro lado, la forma en la que se pretende realizar esta adaptación, la utilización una vez más del decreto ley como fórmula para legislar y todo el culebrón que viene, que ha precedido a la presentación de este real decreto con el recurso y la derogación del Real decreto 3/2014.

Bien, en cuanto al primero de los puntos, el fondo, el objeto de esta reforma, la adaptación, parece claro que es necesaria, que hay que realizarla y que no tenemos más remedio que adaptar la legislación catalana a las modificaciones que se introducen en la Ley de bases de régimen local por medio de la LRSAL.

Más allá del discurso victimista y genérico sobre la Ley de regulación y sostenibilidad de la Administración local que ha realizado la vicepresidenta, a nosotros nos gustaría ceñirnos al contenido del real decreto cuya convalidación se nos está solicitando. La LRSAL no es, sin duda, la norma que hubiera aprobado Ciudadanos, no es nuestra ley; es una ley con la que no estamos de acuerdo en muchos puntos, es una ley que nos parece que no afronta de una forma valiente ni decidida la reforma de la Administración que necesita España, igual que aquí en Cataluña tampoco se están afrontando esta reforma y esta racionalización de una forma valiente ni decidida. Pero, en todo caso, al respecto de los dos puntos que nos ocupan, que son los puntos que son objeto del real decreto, tenemos que decir que sí que estamos de acuerdo con lo que esta reforma plantea. Y, por tanto, también estamos de acuerdo con el real decreto, porque, pese a todo lo que se dice, el real decreto lo único que está haciendo es trasponiendo lo que dice la legislación básica a la legislación catalana. Básicamente se habla de dos puntos: por un lado, evitar la asfixia financiera de los municipios y, por otro lado, evitar duplicidades administrativas.

Pues bien, con estos dos puntos concretos, como digo, Ciudadanos está de acuerdo, estamos a favor. Se trata de establecer mecanismos que eviten que los ayuntamientos asuman competencias sin que se les adjudiquen recursos económicos necesarios para llevarlas a cabo o sin que se les paguen esos recursos económicos, que es lo que está pasando actualmente. Y, por tanto, efectivamente, no es un tema menor ni un tema residual, sino que es un tema candente, es un tema que se está produciendo y que se está produciendo especialmente en Cataluña. En una situación como la actual, en la que los municipios por proximidad al ciudadano están prestando servicios que serían competencia de otras administraciones, nos encontramos con que no están recibiendo el dinero necesario para financiar esta prestación de servicios, del dinero que, por otra parte, se ha comprometido, y nos encontramos con una deuda importante del Gobierno autonómico hacia los municipios.

Este problema se está produciendo aquí y ahora. En Cataluña estamos viendo cómo una de las administraciones que actúa en nuestro territorio, es decir, la

Administración autonómica, la Generalitat, se encuentra en una situación financiera problemática y utiliza la fórmula del incumplimiento de pagos transfiriendo esta situación, estos problemas financieros, a otras administraciones, en este caso a los entes locales. Es decir, la Generalitat, que debe muchísimo dinero debido a una pésima gestión de los sucesivos gobiernos –tanto del Gobierno tripartito, como de los primeros gobiernos de Convergencia, apoyados por el Partido Popular, como del actual Gobierno de Esquerra Republicana y Convergencia–, acumula una deuda..., creemos estar ya alrededor de los 50 o 60.000 millones. El hecho es que se debe mucho dinero, y como tenemos una deuda tan abultada y se sigue gestionando mal, la Generalitat no encuentra recursos financieros; nadie presta dinero.

¿Y qué mecanismo utiliza para financiarse? Los particulares y otras administraciones. Pero no pidiéndoles dinero; no hablamos de los bonos patrióticos, no. Lo hace incumpliendo sus obligaciones de pago. No paga en tiempo a los farmacéuticos, no paga a las entidades del tercer sector, y también incumple sus obligaciones de pago con los entes locales. Este es el mecanismo, el único mecanismo que parece que este Gobierno encuentra para poder llegar a final de mes.

¿Qué pretende la norma estatal y qué regula también, por lo tanto, este real decreto? Establecer ciertos mecanismos que garanticen que cuando hay un acuerdo de colaboración en el que un ente local se compromete a prestar un servicio y la Generalitat se compromete a unas obligaciones de pago, esta va a cumplir con estos pagos, cosa que a día de hoy no sucede en demasiadas ocasiones. Pues bien, nosotros estamos de acuerdo con que eso sea así.

¿Cuál es la otra vertiente de la norma que se va a votar ahora? Que se eviten duplicidades administrativas y se evite la creación de entes innecesarios. Pues nosotros también estamos a favor de ello. Creo que la ley que ha aprobado el Gobierno del Partido Popular se queda corta en esto; no afronta, como he dicho antes, una racionalización de las estructuras administrativas en España, pero por lo menos que de alguna forma se limite la creación de nuevos entes innecesarios o de nuevas duplicidades administrativas.

Por lo tanto, Ciutadans está de acuerdo con la norma, está de acuerdo con que no se asfixie económicamente a los ayuntamientos, está de acuerdo con que no se creen entes de cooperación injustificados, con que no se dupliquen competencias, ni se duplique prestación de servicios por las diferentes administraciones. Otra cosa será que los mecanismos que se establezcan realmente sean eficientes y sean eficaces para lograr estos objetivos. Por un lado, en cuanto al tema de las duplicidades, se habla de los informes preceptivos a emitir por parte de las administraciones; ya veremos si eso es suficiente para evitar realmente que se produzcan duplicidades. Y, por otra parte, para evitar la asfixia económica se habla de una cláusula de garantía con una retención de pago. El representante del Partido Popular aquí dice que esa retención de pago va a ir a pagar el compromiso incumplido por parte de la Administración autonómica; estaría bien, lo

podría decir la ley, que no lo dice así expresamente, solo habla de retención. Pero, bueno, esperemos que sea así, porque sería la única forma de que realmente fuera efectiva. En todo caso, nos parece que a día de hoy es indiscutible la necesidad de aplicar estos preceptos y, por tanto, la necesidad de convalidar el decreto ley.

Pero tenemos, por otro lado, el tema formal, el tema de cómo llegamos a este real decreto y cuál ha sido el procedimiento. Está claro –ya se ha dicho anteriormente– que el procedimiento, si no lo queremos calificar como chapuza, al menos podemos decir que hubiera sido manifiestamente o es manifiestamente mejorable. Se hizo un primer real decreto, el 3/2014; se recurrió. Pero yo también creo ahí que el problema no es que se recurriera; el problema es que el Consejo de Garantías Estatutarias nos dijo que la utilización de la fórmula del real decreto no estaba justificada. Nosotros creemos que este es un problema también serio, y que los gobiernos..., y no el Gobierno actual, ¿eh?, los gobiernos de todos los colores, tienden..., caen en la tentación de meterse a legisladores y utilizar el real decreto, la fórmula del real decreto cuando no se dan las circunstancias que así lo establecen. Recordemos que el Estatut de autonomía establece que la fórmula del real decreto es una fórmula excepcional. Y, por lo tanto, nosotros creemos que es bueno que seamos serios en esto y que únicamente se utilice esa fórmula excepcional cuando realmente se dan las condiciones legalmente establecidas.

Y, por tanto, venimos de esa primera chapuza, como se ha comentado anteriormente, del Decreto 3/2014, y ahora nos encontramos con este real decreto, que es..., posiblemente y seguro que se queda corto, y que no cumple todos los requisitos necesarios para que en la normativa establecida en la modificación de la ley de bases queden concretados los procedimientos, cómo tienen que aplicarse en los ayuntamientos, cómo van a ser los procedimientos, qué contenido deben tener los informes, en qué plazos... Todo esto, que sería el desarrollo de la legislación, que sería lo normal realizarlo a nivel autonómico, nos encontramos con que nos falta, nos encontramos con que sigue sin realizarse, y tenemos únicamente un real decreto de urgencia en el que intentamos salvar que los convenios que ya están vigentes se puedan adaptar de aquí al 31 de diciembre para que no nos quedemos sin ellos.

Y, por lo tanto, obviamente seguro que a día de hoy sí que posiblemente se den esas circunstancias de urgencia. Pero, recordando que la ley se aprobó..., entró en vigor en diciembre de 2013, esa urgencia creemos que se ha producido por la incapacidad del Gobierno a la hora de elaborar una norma que la desarrollara de forma adecuada.

En resumen, Ciutadans, nuestro grupo, votará a favor de la convalidación del real decreto. Pero queremos también hacer un llamamiento al Gobierno para que se centre, para que se centre en lo importante, en lo que afecta a los ciudadanos, para que impulse las normas que debe impulsar en tiempo y en forma correctos, para que luego el Consejo de Garantías Estatutarias no se las tumba, y no nos vengan luego con estas urgen-

cias, y, sobre todo, hacer un llamamiento para que pague sus deudas y no traslade sus penurias financieras, fruto de su mala gestión a los entes locales.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. En primer lloc, agrair a la vicepresidenta i a tot el seu equip la compareixença d'aquesta per a la presentació de la convalidació d'aquest decret llei.

Algú es pot preguntar què fem un dia 26 d'agost al Parlament de Catalunya vint-i-tres diputats, la vicepresidenta del Govern, la Diputació Permanent, en definitiva, reunits. Doncs, el que intentem fer avui, 26 d'agost, és evitar que el servei de transport escolar, que es va produint normalment a totes les comarques de Catalunya i que executen els consells comarcals amb els recursos que envia la Generalitat, o bé que els serveis socials, que tiren endavant també els consells comarcals i els ajuntaments majors de vint mil habitants i, de vegades, amb fórmules consorciades, etcètera, o bé que els plans d'ocupació, que també tenen les administracions locals i que estan, en aquest cas, vinculats a programes de la mateixa Administració de la Generalitat, o bé que la informació sobre consum, o bé que les polítiques d'igualtat que estem desenvolupant des del territori ajuntaments i consells comarcals, i que tot això ho fem amb la Generalitat..., per tant, que tots aquests serveis a partir del dia 1 de gener es garanteixin amb el seu funcionament normal i sense cap incidència. Això és el que estem fent avui aquí.

I si som avui aquí, dia 26 d'agost, fent aquesta acció, és perquè hi ha alguna cosa que abans ho desmunta. I què és aquesta cosa? És l'acció dels ajuntaments? No. És l'acció dels consells comarcals? No. És l'acció política del Govern de la Generalitat? No. És una llei que se suposa que és molt bona, però que, en definitiva, produeix aquests efectes, no?, que a partir del dia 1 de gener ajuntaments i consells comarcals no puguin tirar endavant amb coses que són essencials per al dia a dia i per a la vida dels ciutadans de tots i cadascun dels racons del nostre país. I aquesta llei és la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, impulsada, en aquest cas, pel Govern de l'Estat, i impulsada pel Partit Popular.

Crec que era important posar-ho sobre la taula i centrar el terreny de joc, no? Perquè hem sentit moltes intervencions, i semblava que, bé, fóssim aquí bàsicament, doncs, perquè no s'havia aprovat una llei catalana, perquè hi havia una mala gestió per part del Govern de la Generalitat, perquè... No, no, som aquí el dia 26 d'agost perquè hi ha una llei que es diu LRSAL que el que fa és vulnerar clarament les competències locals i les competències de la Generalitat, i, a més a més, posar totes les traves possibles perquè aquestes

competències es puguin exercir amb normalitat. I, per tant, som aquí per garantir que a partir del dia 1 de gener el transport escolar continuï normalment, l'atenció a les persones en l'àmbit del consum continuï normalment, la lluita contra l'atur que es fa des dels ajuntaments i des dels consells comarcals continuï normalment, l'atenció a les persones més desfavorides, a través dels serveis socials dels ajuntaments i dels consells comarcals, continuï normalment. Per tant, oh, i tant que som aquí el dia 26 d'agost i el dia que faci falta –i el dia que faci falta–, perquè això, evidentment, s'ha de poder garantir.

I això es fa a través d'un recurs, que és, en aquest cas, el decret llei que el Govern porta per poder ser convalidat en aquest Parlament, i que, evidentment, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi donarem tot el suport necessari. Aquest decret, que és la segona versió d'un decret més ampli, que, com bé s'ha explicat també durant les intervencions dels grups, doncs, va ser esmenat o va tenir algunes objeccions per part del Consell de Garanties Estatutàries.

Deixin-me dir que han estat molt reveladores, les intervencions d'alguns grups, que han posat sobre la taula una defensa tancada d'allò que diu el Consell de Garanties Estatutàries. I n'estem molt contents, realment n'estem molt contents, no? Perquè, com a mínim des del nostre grup, i creiem també que, en aquest cas, des del Govern de la Generalitat, avalem sempre i donem credibilitat sempre a les resolucions del Consell de Garanties Estatutàries, avalin o no avalin la posició que defensa el nostre grup, o que defensa, en aquest cas, el Govern de la Generalitat.

Per tant, desitjo –i en aquest cas em refereixo molt –molt–, molt directament al Partit Popular i també a Ciutadans, que ho ha esmentat ara al final– que sempre defensin amb la mateixa vehemència i el mateix convenciment les resolucions del Consell de Garanties Estatutàries, no només quan els convingui.

Tenim, per tant, un decret llei; tenim també una llei espanyola que –ja ho hem dit en moltes ocasions– està feta des de la desconfiança i la penalització cap al món local. I per això... (*Veus de fons.*) És una mica molest parlar quan algú parla al darrere, eh? Però, vaja, si tampoc t'escolta, no passa res. Bé, els deia que hi ha una llei espanyola que està feta des de la desconfiança cap al món local i que, a més a més, doncs, suposa un atac competencial cap a les administracions locals del nostre país i cap a la mateixa Generalitat de Catalunya.

Abans es deia: «No, la llei catalana ha entrat en aquest Parlament i va tenir moltes esmenes a la totalitat.» Que, per cert, van ser superades. Però el que no va tenir la llei catalana, i que sí que ha tingut, en aquest cas, la llei espanyola, és ni un recurs al Tribunal Constitucional, evidentment, ni tampoc l'oposició majoritària, ni molt menys, dels ajuntaments d'aquest país. Al contrari, aquesta llei va passar pel Consell de Govern Locals sense cap vot en contra.

L'LRSAL, així per fer un inventari, té recursos del Tribunal Constitucional a dojo per part de Catalunya, per part d'aquest Parlament, per part del Govern de

la Generalitat i per part de vuit-cents ajuntaments del país. I, per tant, home, alguna cosa segurament no està del tot ben feta en aquesta llei espanyola.

Per tant, quan es faci una crítica cap a la llei catalana, jo crec que s'hauria de ponderar, bàsicament, doncs, perquè no es pot predicar amb l'exemple quan tens més de vuit-cents ajuntaments de Catalunya i més de mil de tot l'Estat, bastants més de mil de tot l'Estat, que han posat un recurs al Tribunal Constitucional. Hi ha, a més a més, comunitats autònomes que estan fent exactament el mateix que estem fent nosaltres en aquests moments, perquè veuen que la llei espanyola, evidentment, no és bona i ataca molt directament els serveis que es donen als ciutadans, que, en definitiva, és per allò que han d'existir les administracions locals.

Per tant, decret; per tant, LRSAL; per tant, llei catalana. Cronològicament, tal com explica la vicepresidenta, ens toca parlar en aquests moments de la llei catalana, que pretén fer dues coses. En primer lloc, situar un model català d'administració local, d'acord també amb el que estipulen les lleis i, especialment, l'Estatut; un model català basat en la confiança i la cooperació institucional entre el Govern del país i els governs locals, i que, a més a més, suposi..., no només això, sinó que, a més a més, suposi un tallafoc cap a l'LRSAL, que tot allò que no s'ha pogut fer a través del Decret llei número 3, doncs, es pugui fer també amb aquesta llei catalana de governs locals.

Una llei catalana que, des del nostre punt de vista, hauria de poder ser aprovada durant aquesta tardor; que creiem que estem en disposició de poder-la aprovar en aquest Parlament d'una manera sòlida, i que, a més a més, doncs, clarament ha de ser una llei que estigui a favor dels ajuntaments, dels consells comarcals i de la resta d'ens locals del nostre país.

Aquest és l'ànim amb el qual Convergència i Unió inicia aquest curs polític en aquest àmbit concret, en l'àmbit de la resposta a les demandes que ens fa el món local del nostre país, tenint molt clar que, sense la feina d'ajuntaments i de consells i d'altres administracions en l'àmbit local, aquest país quedaria absolutament paralitzat. I això és el que no volem, i per això avui, dia 26 d'agost, som aquí, ajudant també el Govern a fer més fàcil la seva relació amb els ajuntaments i amb els consells comarcals, cosa que no preveu i que obstaculitza d'una forma molt clara la llei espanyola.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació del decret llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El decret llei ha estat convalidat per 20 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Abans de començar el darrer punt de l'ordre del dia farem una pausa de cinc minuts.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i es reprèn a les sis i dotze minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el darrer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural davant la Diputació Permanent per a informar sobre la crisi de preus del sector de la fruita i les conseqüències del tancament de la frontera de Rússia per als productes agroalimentaris procedents de la Unió Europea.

Compareixença

del conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural per a informar sobre la crisi de preus del sector de la fruita i les conseqüències del tancament de la frontera de Rússia per als productes agroalimentaris procedents de la Unió Europea (tram. 355-00144/10)

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del conseller.) ...membres de la Mesa. Ara. Diputats i diputades, bé, en primer lloc, permetin-me que faci un agraïment a la Diputació Permanent d'haver permès que pugui fer aquesta compareixença. Compareixença que estimo important i necessària per la transcendència que des del meu punt de vista..., i crec que també podem compartir-ho no només amb els grups parlamentaris, sinó també amb la representació que ens acompanya, també algunes persones de representacions professionals agràries i de la federació de cooperatives, que també ens han volgut acompanyar. I també la benvinguda al nou president en aquest cas de la Fecic, que és una organització vinculada al món, com vostès saben, de la carn, que també ens acompanya, i que volen també sentir, suposo, la preocupació, que és el que intentaré fer des d'aquest punt de vista i des del meu punt de vista, des del meu parer, sobre la situació que ens ha generat.

Per tant, agrair la convocatòria i agrair que pugui venir al Parlament a explicar, a donar explicacions també i a explicar el que en aquests moments crec que és important que tinguem tots clar i tots present del que ha passat no només des del punt de vista de la fruita, que potser ho hem focalitzat molt en el sector de la fruita,

sinó també d'altres sectors, com pot ser el carni, que també en resulta afectat, o el tema làctic, que també hi ha unes conseqüències. I també no només per la decisió de la Federació Russa de tancar les fronteres als productes agroalimentaris de la Unió Europea i d'altres estats del món, sinó també per una crisi precedent, que aquí sí que en el camp de la fruita es va produir a principis del mes de juliol i que també ja va ser posada en consideració i alertada per part nostra.

Permetin-me, per tant, que en la meua intervenció..., després òbviament estic a la seva disposició per a qualsevol pregunta, interpellació o documentació o informació que vostès vulguin fer. Però deixin-me començar amb una consideració, que és: la intencionalitat d'aquesta compareixença, de tot el que he fet o del que s'ha fet des del Govern –i estic segur que els representants del món agrari, del sector agrari i del sector de les cooperatives que ens acompanyen ho compartiran–, és intentar que s'activi el mercat i que, per tant, hi hagi un funcionament normalitzat del mercat. Un funcionament normalitzat del mercat que si fos així, òbviament, no hi hauria aquestes turbulències, i no hi hauria aquestes ingerències en aspectes tan, tan transcendents com és que en un moment delicat des del punt de vista econòmic com al que ens estem referint fins ara... Per tant, la intenció és que s'activi el mercat i que l'oferta i la demanda actuïn lliurement per intentar que hi hagi una normalitat i una normalització de les transaccions comercials en tot l'àmbit agroalimentari, si m'ho permeten, per estendre-ho més.

Deia que crec que s'ha de fer una prèvia, una mica, recordar-ho, de la crisi precedent de preus prèvia al veto rus el mes de juliol. Ho vam ja explicar, ho vam denunciar; crec que la causa pot estar vinculada a tres o quatre factors. En primer lloc, la coincidència de produccions en el temps, tant a Espanya, França, Itàlia i Grècia. En segon lloc, el fet que les temperatures dels països nòrdics d'Europa..., no haguessin consumit de manera preferent fruita, com és en altres temps, que activa molt més la demanda i, per tant, també l'actualització d'uns preus que no són alts.

Des del nostre punt de vista també tot el que significava aquella mesura de la retirada de deu mil tones per intentar pujar els preus i, per tant, que fos un element de mercat que pogués tenir les seves conseqüències. Però ja vam denunciar en aquell moment que aquestes mesures tampoc eren suficients per intentar pal·liar aquesta crisi de preus. Per què? Doncs, perquè no tot-hom hi tenia accés; això està vinculat al que són les organitzacions de productors, després hi faré diverses referències. I també perquè hi ha un succés que no vull deixar de dir, que són els incidents a la frontera francesa, que es repeteixen ja potser massa sovint. I, per tant, nosaltres hem de denunciar i hem de demanar que es faci tot allò que estigui en l'abast de cadascú en funció de les seves responsabilitats perquè això no torni a succeir.

Dit això, nosaltres també volem recordar que, en la negociació de la PAC, les hectàrees vinculades, aquí sí, específicament a fruita i vinya van quedar excloses del pagament directe. I això també s'ha de tenir en compte, perquè quan després analitzem les reper-

cussions econòmiques d'una decisió com la que pot tenir la Federació Russa, també després hem de tenir en compte que aquestes hectàrees de vinya i fruita van quedar excloses expressament per una decisió d'una votació d'unes comunitats autònomes en aquesta conferència sectorial parlant de la PAC.

Aquesta situació de crisi, per tant, afectava els préssecs i nectarines de la campanya del mes de juliol, per tant, el que estem fent ara. Però també vull deixar clar que això afecta les collites que començaran a venir a partir d'ara. I estic parlant molt principalment pel que fa a Catalunya, entre d'altres, però no només, del que és la poma, del que és la pera i del que són també els cítrics, que nosaltres, com vostès saben també, en tenim una important producció en el nostre país.

Per tant, crec que també és bo tenir aquesta referència, aquest concepte en el qual ens estem movent, sabent que tots ells, tots aquests productes dels quals estem parlant, són productes peribles. I, per tant, aquí tenim un problema de temps i d'administració de temps. Certament la poma i la pera es poden guardar més i es poden emmagatzemar més. Però, en qualsevol cas, amb el préssec i la nectarina i el préssec pla no és així.

Què fa la Comissió Europea quan hi ha aquesta situació? En aquests moments..., després en parlaré amb més profunditat, però la Comissió Europea presenta dos propostes de reglament –dos propostes de reglament– per a diferents productes, on no es tracten de manera igual tots ells. La Comissió presenta un primer reglament per a préssec i nectarina, i presenta un segon reglament per a la poma, pera i altres productes vinculats a la fruita i també a l'horta.

Hi ha una primera pregunta que hem d'anar reflexionant de per què la Comissió Europea fa dos reglaments que no contenen el mateix dispositiu, la mateixa disposició per a tot tipus de fruites. I òbviament en aquests dos reglaments –aquí sí que vull dir-ho– no es parla ni de la llet, ni de la carn. Són dos reglaments: l'un, de fruita concreta –préssec i nectarina–; l'altre, d'altres fruites, hi insisteixo, però no es parla ni de la llet, ni de la carn. Després hi tornaré, però en tot cas aquest és l'estat en què nosaltres entenem que s'ha de contextualitzar aquesta situació.

Vull recordar també que la Unió Europea és molt exigent a l'hora de demanar que els productors d'Europa produeixin en unes determinades condicions. I aquesta exigència d'Europa a l'hora de demanar aquestes condicions precises i que han de complir els productors, i que, si no, després hi ha tota una sèrie de conseqüències si no es fa així, crec que també s'ha de correspondre amb la possibilitat de l'exigència a la Unió Europea per part dels productors i, en aquest cas, també entenem les administracions, en aquest cas el Govern català, que les normatives de la Unió Europea també s'han de poder exigir amb el mateix grau d'exigència que Europa exigeix a la producció. I aquí és on estem. Si realment Europa diu: «S'ha de produir en aquestes condicions», ho fem, però ara nosaltres diem: «Europa, hi ha unes condicions que si es donen les circumstàncies s'haurien d'activar –mecanismes de crisi.» I, per tant, nosaltres el que fem és demanar que s'apli-

quin les normes que la mateixa Unió Europea té. No estem demanant..., aquí sé que discreparé segurament amb algun dels assistents. Però, en tot cas, tot és discutible i tot és parlable, no? Però no estem demanant ni més diners, ni estem demanant favors, ni estem demanant res que no estigui previst en aquelles normatives de la Unió Europea que preveu el reglament de l'OCM. I ja està, i aquesta és la situació: com és que des de la Unió Europea s'exigeix, però, en canvi, no es correspon en aplicar aquelles normatives que la mateixa Unió Europea estableix?

Què hem demanat? A títol també de contextualització. En primer lloc, demanem l'automatisme en l'aplicació de les mesures. Si és automàtic també produir en una sèrie de condicions perquè estan als reglaments, també hauria de ser automàtic..., no a través d'actes delegats de la Comissió en els òrgans de no-sé-què, no; que hi hagués un automatisme que quan se donés una sèrie de circumstàncies es pogués activar automàticament aquestes mesures. Per tant, aquest és un concepte que aniré repetint segurament al llarg de la meva intervenció, que segurament que vostès també el trauran i que l'hem de tenir tots clar, almenys des del meu punt de vista: automatisme en l'aplicació de les mesures.

En segon lloc, com se fa això? Hi ha uns articles –el 226, el 219 i el 221– que parlen del fons de reserva, que parlen de les perturbacions del mercat i que parlen de les mesures per resoldre problemes específics en els mercats. Doncs, que hi hagués un automatisme que permetés que quan hi ha unes circumstàncies s'activessin immediatament aquests mecanismes.

Dos. Què hem demanat també? Un concepte que segurament el compartiran –així ho espero–, que és la universalitat. Si ara l'interlocutor de la Unió Europea ens diu que vol que siguin les organitzacions de productors..., que està bé que sigui així, i aquí jo crec que hem de fer un compromís d'intentar buscar també que tothom pugui integrar-se en aquestes organitzacions de productors, que realment funcionin com han de funcionar i que, per tant, tinguin validesa des del punt de vista d'estructura i també des del punt de vista de la funcionalitat del que signifiquen. Però el que no val és que, quan hi ha una situació de crisi, unes persones pel fet de tenir una determinada condició, és a dir, ser membres d'organitzacions de productors, tinguin unes compensacions o tinguin unes ajudes, i, en canvi, altres persones que produeixen igual que els altres no la tinguin. Hi ha d'haver universalitat. Crec que des d'aquest punt de vista es pot compartir aquest concepte.

I, tres, hi ha d'haver un altre concepte, que espero que també el comparteixin, que és la igualtat, igualtat en l'ajut. Si tothom produeix en aquelles circumstàncies que la Unió Europea obliga i tothom té la mateixa situació des d'un punt de vista de la crisi, és lògic també demanar que hi hagi igualtat en l'ajut per a totes aquelles persones independentment del que produeixin, independentment d'on estiguin, perquè puguin rebre aquell ajut d'una manera absolutament igualitària en totes les seves opcions.

I en aquest sentit, veient tot això, l'automatisme, la universalitat, la igualtat de l'ajut, jo crec..., i ho he fet així, i ho faig davant d'aquesta cambra, davant seu: la denúncia de la lentitud de l'actuació de la Comissió Europea. Nosaltres ja havíem denunciat aquesta crisi de preus precedent al mes de juliol, ja estàvem preocupats i el sector també ho estava, de preocupat. I es van activar unes mesures que no van arribar a temps a acabar-se d'aplicar, perquè el 7 d'agost va venir el que és el veto de la Federació Russa de tancar fronteres i, per tant, això ho va complicar tot sobre manera. Però, en tot cas, nosaltres abans del dia 7 d'agost ja havíem advertit que s'havia d'accelerar la posada en pràctica i en marxa de les mesures que ens permetessin tenir aquesta rapidesa per afrontar la necessitat de resoldre una situació de crisi.

Vull recordar que el reglament de l'OCM se'n cansa, si em permeten l'expressió, de posar les paraules «eficàcia» i «eficiència», i parla de l'actitud de l'Administració, parla de les normes, parla de les mesures, parla de tot allò que hauria de fer possible que la Unió Europea pogués actuar amb eficàcia i amb eficiència. Si les mesures que pensa aplicar la Unió Europea arriben tard i si, a més a més, aquesta tardança és insuficient, com després explicaré, no podem afrontar amb garantia ni una actitud ni voluntat d'eficiència, ni una voluntat d'eficàcia, ni actitud d'eficàcia en tot aquest procés i en tota aquesta crisi.

En conseqüència –una primera observació també a tenir en compte, des del meu punt de vista–, a part del malestar en el mateix sector productor, també s'ha generat una gran insatisfacció i una gran incertesa i una gran inseguretat. S'ha generat això perquè a hores d'ara tampoc sabem en alguns casos concrets i en alguns matisos com s'aplicaran aquestes normatives, aquests dos reglaments a què feia referència de la Unió Europea, i com se farà amb tot el tema de la carn, i com se farà tot el tema de la llet. El tema de la carn, que després en parlaré també, en el cas que s'hagi de fer en el seu cas. Per tant, aquest és un primer concepte que volia explicar i també acompanyar-ho amb el fet que arriben tard i són insuficients. I explicaré per què, després, són insuficients.

Entre altres coses perquè pensin vostès que aquesta crisi generada pel veto rus a productes agroalimentaris europeus es genera per una decisió política, una decisió política de la Unió Europea, fent costat a altres estats del món, per voler sancionar una actitud del Govern rus, que té unes conseqüències; en aquest cas per una decisió també política de Rússia, de la Federació Russa. Per tant, una decisió política genera una resposta política i genera unes conseqüències negatives per a un sector que és l'agroalimentari del nostre país, i d'altres llocs del territori europeu per descomptat que no m'hi posaré, no? Però, en qualsevol cas, una decisió política ha comportat un greu perjudici per a un sector econòmic productiu català, com és l'agroalimentari, d'una manera molt profunda. Per tant, en aquest sentit, crec que –després en parlaré– hem de tenir també alguna actitud o alguna acció a fer davant del que són la Comissió i la Unió Europea.

Destacar també que aquesta decisió política, des del meu punt de vista, té una sèrie d'efectes negatius directes; després parlaré també dels indirectes, però directes. On? Primer en el sector productor de la fruita, de la verdura, del carni i de la llet. Òbviament, hi ha uns efectes, hi insisteixo, directes sobre aquest sector. En segon lloc, sobre el sector industrial agroalimentari, no tant el productor, sinó l'industrial, perquè hi ha unes conseqüències en funció de si tu pots exportar més o no pots exportar més, amb un material perible, etcètera, que també té aquestes conseqüències. En tercer lloc, té i genera, aquesta situació, una saturació del mercat. I, per tant, aquí també tot el que és aquesta dimensió d'un mercat que funcionava, doncs, para de funcionar, deixa de funcionar per si mateix i es col·lapsa en el mercat. I, per tant, quarta situació, hi ha una consegüent baixada de preus, amb la qual cosa amb tot això tornem al primer efecte, que és la impossibilitat d'un sector de poder tirar endavant i en funció dels ingressos que té pels productes que està produint.

Deia que té uns efectes directes, però també té uns efectes negatius sobrevinguts o indirectes, diguin-n'hi com vostès vulguin, que també cal que tinguem en compte.

Primer, que és la possibilitat que es planteja, en funció d'aquesta crisi precedent, que en el futur potser més immediat hi pot haver una possibilitat de disminució de la producció, perquè hi ha gent que no podrà aguantar, segurament, aquesta situació de crisi. I, per tant, es pot plantejar tenir una actitud de dir: «Escolti, jo no puc tirar endavant amb això, puc arrencar, puc deixar de fer, puc deixar de produir.» I tot això també té unes conseqüències des del punt de vista de la producció, però també des d'un punt de vista de la indústria agroalimentària.

Segon, baixada de preus. Per tant, si hi ha una baixada de preus, tot això també repercuteix en la línia del que els explicava anteriorment.

Tres, també hi ha uns efectes molt directes –encara que he dit indirectes, però que són molt directes– sobre les despeses i els costos dels productors –inversions, compra de maquinària, hipoteques, crèdits, pagament dels «insums», etcètera–, que tot això no podran fer-ho, ni podran afrontar-ho si no hi ha una campanya que permeti una liquidació que sigui mínimament digna des del punt de vista dels preus de cost, que tots sabem. En tot cas, després, potser donaré les referències de preus que tots tenim, no?

Quatre, quart element, que no és menys menor, que és la destrucció d'ocupació. És un efecte també sobre la destrucció d'ocupació tant en el camp, per tant, tant des del punt de vista del productor, com també en les centrals, com també en les indústries de transformació de tot aquest sector, que, des del meu punt de vista, hauria de tenir-se en compte com a efectes indirectes o sobrevinguts, com deia.

I cinquè, també crec que és important tenir en compte la possible afectació a aquelles activitats que o paralitzen la seva pròpia activitat o alenteixen la seva pròpia activitat, o la paralització d'alguns processos productius que, en base a aquestes circumstàncies, hauran de fer o s'hauran de produir, molt a pesar de les matei-

xes persones o empreses o centrals que no volen fer-ho, però que, en qualsevol cas, si hi ha una aturada de les exportacions i, per tant, això té uns efectes directes i indirectes hauran d'anar a parar a aquesta situació.

Sisena conseqüència, també sobrevinguda, és l'afectació directa a un sector que no és menor, que és el sector del transport, en tot el seu conjunt; la logística, si volen dir-ho d'una altra manera. També té un efecte, crec, molt directe en aquest sentit.

I després, també, les mateixes centrals de manipulació i d'elaboració d'aquest producte final, doncs, també retirant els productes, tots aquells transports que s'han tornat dels productes que no es poden vendre per aquesta decisió de la Federació Russa. I després tot el que és el cost del reprocessament de la fruita retornada i l'emmagatzematge en cambra. Vostès saben que ara hi ha un gran «estocatge» de fruita de pinyol, en aquest cas, a la cambra, que també té els seus costos, que, òbviament, s'han d'assumir, des d'un punt de vista que no hi ha cap compensació per aquesta qüestió.

Un altre dels elements que crec que he de posar en valor, des del punt de vista sobretot de futur, no? Nosaltres pensem que la Comissió ha actuat tard, ha actuat malament i ha actuat de manera insuficient –la Comissió Europea. Jo no tinc constància que el comissari, tret del primer dia, que va sortir fent un comunicat de premsa, hagi fet res més. El director general; després parlaré de l'entrevista que hem tingut, etcètera.

Jo vaig demanar un consell de ministres extraordinari d'agricultura de la Unió Europea, i es va demanar per part del Govern de l'Estat espanyol; se celebrarà el dia 5 de setembre. El dia 5 de setembre s'haurà acabat la campanya del préssec i la nectarina –s'haurà acabat. Per tant, la decisió del Consell de ministres extraordinari de la Unió Europea del 5 de setembre, en tot cas, no sé si prendrà mesures per al préssec i la nectarina; per als altres productes, no ho sé, però per al préssec i la nectarina no podrà ser. Per tant, tampoc, en aquest sentit, la Unió Europea ha estat diligent a l'hora de reunir-se i de prendre decisions amb relació a aquesta qüestió.

Però és que el dia 30 d'agost hi ha una reunió de caps d'estat i de govern. I, en aquesta reunió del dia 30 d'agost, també, segurament..., hauríem de demanar –i així ho faig– que aquesta reunió de caps d'estat i de govern tingui en compte els efectes de les decisions polítiques que puguin prendre amb relació..., jo ho dic per als productes agroalimentaris, que és el que em correspon, però no només, perquè, segurament, n'hi pot haver més i també, segurament, haurien de tenir en compte aquesta consideració. Per tant, no només des del punt de vista de la decisió que prenguin, sinó també sobretot, senyors de la Unió Europea, Consell de ministres i caps d'estat, doncs, dels efectes negatius que pot tenir sobre un sector determinat en l'àmbit europeu, com aquest cas crec que poden ser els productes agroalimentaris, en aquest cas, del nostre país.

No ho proposo, però ho pregunto –no ho proposo, però ho pregunto–, perquè ningú em pugui mal interpretar. Perquè resulta que nosaltres tenim prohibida l'entrada de productes agroalimentaris a la Federació Russa,

però, en canvi, nosaltres no tenim restriccions d'entrada de productes d'aquesta federació a Europa. I, per tant, és possible que algú s'hagi de plantejar prendre mesures polítiques amb relació a aquesta situació? Hi insisteixo, no ho proposo, però obro la pregunta perquè puguem reflexionar tots plegats si això és així o ha de ser així.

Permetin-me que ara faça una referència també al que és l'actitud de l'Estat espanyol. Jo he de lamentar..., ho vaig fer en aquest sentit així ahir, en la reunió que va convocar el secretari general del ministeri, en el sentit que, un cop es va conèixer el dia 7 d'agost la decisió de la Federació Russa de tancar les fronteres als productes agroalimentaris de la Unió Europea, hi va haver de seguida –i, en aquest sentit, és diligent, el que es va fer per part del ministeri– un estudi de tots els sectors afectats, de tots els productes afectats i, sobretot, també de totes les comunitats autònomes i del pes específic de les exportacions a Rússia de cadascuna de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

És evident que la mitjana de l'Estat espanyol, per tant, el còmput global de l'Estat espanyol amb relació a les exportacions a Rússia..., hi ha una xifra, que és la que es va donar per part del ministeri: 1,8 per cent de les exportacions que fa l'Estat espanyol es fan a Rússia. Jo no discuteixo aquesta xifra, però, en xifres relatives, per a nosaltres, aquesta xifra no és l'1,8, sinó que és el 3,63 per cent. Per tant, és com a mínim el doble de la que a l'Estat espanyol correspon de les exportacions que fan a tot el món –les específiques per a Rússia. Però, a més a més, dins del que és la comparativa de totes les exportacions que es fan a Rússia en comparació amb les que es fan a tot el món, Catalunya té el 37 per cent –37,9 per cent– de les exportacions a Rússia. Per tant, per nosaltres –i li ho vaig traslladar ahir al secretari general– sí que és molt important que hi hagi aquest veto rus als productes agroalimentaris europeus i, per tant, també als catalans. Per tant, nosaltres no podem minimitzar aquesta xifra de l'1,8, ni la compartim, encara que, òbviament, estem dins de la xifra de l'1,8. Però no la podem minimitzar, perquè per nosaltres i pel nostre sector... i, si no, preguntin-ho vostès a totes les persones representatives que tenen vostès darrere seu, a veure si aquesta xifra, que és un 1,8, doncs, és per ridiculitzar o, realment, és per intentar prendre un interès.

Aquest crec que ha de ser també el punt d'interès o punt d'inflexió, no? I en aquest sentit, vaig lamentar també que el ministeri s'hagués reunit per dos o tres vegades amb el sector de la fruita, per una vegada –el mateix dilluns o ahir; ahir era dilluns– amb el sector de la carn, però, en canvi, la primera reunió amb comunitats autònomes es fes ahir, amb secretaris generals, i la setmana que ve, amb els consellers, per tractar el Consell de ministres extraordinari d'Agricultura de la Unió Europea del dia 5 de setembre.

En qualsevol cas, sí que he de dir –i així també ho vaig manifestar, i la ministra ho sap i tot l'equip del ministeri ho sap– que, en la primera part d'aquesta crisi que els he dit del mes de juliol, sí que vam estar interlocutant amb ells, sí que es van preocupar, sí que van actuar en tema de la frontera francesa, dels incidents

amb els francesos, amb els pagesos francesos i tot el que va passar en el que és Perpinyà. Però, en aquest sentit, també crec que nosaltres hem de fer una petició al Govern de l'Estat perquè sigui més exigent amb la Unió Europea, igual que la Unió Europea és exigent amb nosaltres, i que, si nosaltres poguéssim tenir veu directa, òbviament, podríem tenir aquesta possibilitat de fer-ho. Però, en aquests moments, segurament, com que no la tenim, tot i que després tenim alguna possibilitat d'intentar fer alguna conversa, doncs, és l'Estat qui s'ha de moure i l'Estat qui ha d'actuar. I, per tant, nosaltres demanem a l'Estat que prengui en consideració aquesta posició, que assumeixi els compromisos que li demanem que assumeixi i que, per tant, els repliqui i els exigeixi, si em permeten l'expressió, davant del que són la Comissió i la Unió Europea, en aquest sentit, per defensar un sector, un sector que per mi és important a Catalunya, però que també té la seva transcendència en l'àmbit de l'Estat espanyol.

Perquè es facin vostès una referència, una idea de les exportacions catalanes respecte del total espanyol en l'àmbit de la fruita, els he de dir –dades del 2013, també vull ser curós a l'hora de donar les dades–: nosaltres exportem el 47,4 per cent del préssec que s'exporta de tot Espanya –és català–; exportem el 38,2 per cent de les nectarines de tot Espanya, que són catalanes; el 69,1 per cent de totes les peres de tot Espanya, que són catalanes, i el 65,9 per cent de les pomes, que també són catalanes. També hi ha altres productes, òbviament. Per tant, el pes específic de Catalunya dins d'aquest món i de l'exportació amb Rússia, en concret, per mi és molt important. I, com que per mi és molt important, crec que no he d'acceptar o no puc acceptar que hi hagi un menysteniment de xifres que poden semblar molt petites, de l'1,8, però que tenen una transcendència important per al nostre país, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista social i des del punt de vista territorial, que és el que jo crec que hem de denunciar, i això faig en aquesta instància, no?

Per tant, crec que per nosaltres només amb aquestes xifres..., n'hi ha moltes més, eh? De la carn que s'exporta de l'Estat espanyol, de la carn de porcí, el 70 per cent es produeix a Catalunya. Per tant, també el sector carni té una transcendència específica en el PIB català, però també des del punt de vista de l'economia del nostre país. Per tant, no només és l'àmbit de la fruita, sinó que també tenim altres sectors, que en podríem dir més sobre això. A partir d'aquí, doncs, crec que també l'Estat cal que sigui còmplice d'aquesta petició, d'aquesta demanda del que nosaltres estem dient, en aquest sentit, en aquesta crisi.

Dit això, jo els voldria també referir que, sector per sector o... Primer, els faré una referència, si m'ho permeten, al que són els dos reglaments, no? Perquè hi ha coses que em costen d'entendre; ho he denunciat públicament i crec que tinc l'obligació també de dir-ho en aquesta instància.

La Unió Europea, com els deia abans, presenta dos reglaments. Presenta un reglament vinculat al préssec i la nectarina, i presenta un reglament vinculat a altres fruites, entre les quals hi ha la pera i la poma, des del

punt de vista de la significació pel que ens pot afectar a Catalunya. No entenc com pot ser que els dos reglaments puguin tenir discriminacions de l'un respecte a l'altre i, per tant, d'uns sectors respecte als altres sectors. No entenc per què un reglament pot tenir un tracte preferent en uns determinats aspectes amb relació a altres que no el tenen. I no entenc per què es poden fer dos reglaments en una situació que és, crec, bastant idèntica o bastant similar, en una situació que no ve pel producte, sinó que ve per la situació del mercat i per la situació del context econòmic o socioeconòmic.

I els faré uns quants exemples d'aquests interrogants que els poso de la discriminació, del tracte diferenciat i de per què es pot fer això.

El reglament número 1, que és el reglament de préssec i nectarina, diu que la distribució, el 100 per cent, pot anar a beneficència, i el 50 per cent pot anar a altres destins. En canvi, en la distribució, el 100 per cent –tot, per tant– pot anar a qualsevol destí, no hi ha limitació.

En l'àmbit de l'ajut, en el reglament número 1, que és el reglament del préssec i la nectarina, els socis poden percebre el 100 per cent si van a beneficència, i els socis rebran el 50 per cent si van a altres destinacions. I, en canvi, en el mateix tipus d'ajut, en el mateix reglament, els que no són socis percebrien –traço gruixut, eh?– el 50 per cent de l'ajut si van a beneficència i el 25 per cent de l'ajut si van a altres destins.

I, en canvi, en el reglament número 2, que és el reglament de les altres fruites –pomes, etcètera–, resulta que l'ajut va als socis al 100 per cent –tot, no hi ha 100 ni 50, sinó que tot el que retirin va al 100 per cent–, i en els no-socis el 100 per cent si va a beneficència i el 50 per cent si va a altres destins.

Algú em pot explicar aquesta discriminació? Jo la poso en dubte –jo la poso en dubte–, però és el que diu el reglament. Per què es fan discriminacions i no universalitats en l'ajuda en les possibilitats de retirada i en els preus de percepció dels ajuts per part dels productors, en aquest sentit?

Un altre exemple. Al reglament número 1, el de préssec i nectarina, s'incrementa un 5 per cent, per tant, fins al 10 per cent, el topall de retirada de producte en funció de la quantitat que han produït en els anys anteriors –s'incrementa un 5 per cent la retirada, reglament número 1. Reglament número 2: no hi ha límit de retirada, el poden retirar tot. Per què en el préssec i la nectarina només s'incrementa un 5 per cent i, en canvi, en el que són les altres fruites i verdures es pot incrementar fins al 100 per cent?

Un altre element que també crec que s'ha de posar sobre la taula. En el reglament número 1, la data límit i la caducitat d'aquest reglament són al setembre, i, en canvi, en el reglament número 2 la caducitat és al novembre. Jo dic: el decret de la Federació Russa diu: «Nosaltres preveiem un any de veto a productes agroalimentaris europeus.» Si tenim un any de veto, vol dir que si en el préssec i la nectarina, quan se va fer aquest decret, estàvem a mitat de campanya, la primera part

de la campanya, per tant, la primera meitat de la propera campanya estarem en veto rus i, en canvi, no tindrem cap tipus de normativa ni cap reglament que ens empari des del punt de vista de tenir un element, un mecanisme, uns instruments per poder permetre la gestió de la crisi, que ja sabem que hi serà. Perquè si hi ha veto rus vol dir que les cinquanta mil tones que estem exportant avui a Rússia no es podran exportar, i això generarà un perjudici a un sector. I per què el reglament aquest només dura fins al mes de setembre i no preveuen que hi hagi un instrument que, com a mínim, cobreixi tot el temps del decret rus de prohibició d'entrada de productes?

Però mos n'anem al mes de novembre, que és quan acaba el segon reglament, i estem en el mateix: la part de producció que està en aquests moments, doncs, limitada ens tornarà a cavalcar amb el següent reglament, no? Per tant, crec que en aquest sentit cal, des del meu punt de vista, denunciar aquesta situació d'aquests reglaments.

Jo vull dir una cosa també, perquè algunes converses i algunes informacions han anat referides al fet... El que està passant, des del meu punt de vista, humil i ignorant, si vostès volen, no és un problema estructural del sector –no és un problema estructural–, perquè la Unió Europea i la Comissió diuen: «Com que això és un problema estructural, no hi ha la necessitat d'activar mecanismes ni mesures per intentar ajudar i compensar els productors.» No és un problema estructural, perquè, que jo sàpiga –ara potser m'equivocaré, eh?, ja admeto l'error–, no s'havien tancat mai les fronteres de Rússia per als productes agroalimentaris europeus –que jo sàpiga. I si és així, potser fa molts anys. Però, en tot cas, que jo sàpiga, en els temps recents... (*Veus de fons.*) No, sí, del porcí, sí; podem parlar després del porcí també. Però no, ara parlo, parlava de la fruita, parlava d'aquests dos reglaments de la fruita en aquest cas, eh? Parlaré després del porcí, i evidentment hi faré una referència. Però no havia passat. Per tant, com que això no és estructural... Parlava de l'estructuralitat de la situació, i no és estructural; tampoc pel procés estructural, tot i que es va tancar el 18 d'abril del 2013, no? Però tampoc és estructural; per tant, que ho sapiguem. Com que no és estructural, crec que tenim el dret i l'obligació de demanar aquestes mesures que s'activin des del punt de vista de la compensació per a aquestes situacions.

És evident també que la Unió Europea... Fixin-s'hi vostès: nosaltres demanàvem que s'activesin els mecanismes de crisi, i què fa la Unió Europea? D'avui per demà, treu 30 milions d'euros per al préssec i la nectarina, que no estan vinculats al fons de crisi; treu 3 milions d'euros per a la promoció del préssec i nectarina, que no estaven dins del fons de crisi, i treu 125 milions d'euros més pel segon reglament per a altres tipus de fruites i verdures, que no estan en el fons de contingència de la crisi. Per tant, la Unió Europea d'avui per demà treu: 125, més 30, més 3, doncs..., que no estan vinculats al fons de crisi. I està bé, aquesta decisió, però això vol dir que la Unió Europea quan vol i quan creu que ho ha de fer té mecanismes suficients per poder fer possible afrontar una situació com

la que estem. És evident que si no s'afecten els diners del fons de crisi, aquests fons de crisi, òbviament hi haurà la possibilitat d'intentar que si hi ha una crisi, o més crisis, doncs, s'hi pugui fer front amb aquests diners.

Deixin-me fer una petita referència al reglament segon, o al segon reglament que ha sortit, que també crec que és necessari fer-hi una referència, no? Des del punt de vista de les discriminacions a què abans també estava fent referència, que és: pel reglament 2 –poma, pera, kiwi, etcètera–, hi ha 125 milions d'euros. Però, què diu la lletra petita del reglament? Diu que si s'excedissin les peticions, per tant, la necessitat de posar més diners d'aquests 125 milions, la Unió Europea, la Comissió, no posaria més diners sobre la taula, sinó que es revisarien els preus de sortida de les retirades i disminuiria el preu de retirada d'origen. Per tant, què vol dir això? Que si un productor confia que la retirada de poma, de pera, de kiwi, etcètera, la fan a un determinat preu, però resulta que hi ha un excés de demanda per aquest reglament d'aquests productes i, per tant, supera els 125 milions, aquell preu ideal inicial que el productor confia de percebre per aquesta ajuda no el rebrà, perquè anirà a retrotreure amb efectes retroactius aquells diners que se li havia dit que se li pagarien per aquesta retirada. Per tant, també, des del meu punt de vista, és una gran, gran discriminació, aquesta disposició del reglament 2 de pomes, peres, kiwis, etcètera.

Jo vaig demanar..., i crec que també s'ha de fer, i crec que podran compartir aquesta posició, que és la flexibilitat –flexibilitat. Tenim dos reglaments que tenen tractes diferents, i que nosaltres el que demanem és que hi hagi flexibilitat. Aquesta flexibilitat la podrien entendre en aquest cas el departament o el Govern de la Generalitat i les comunitats autònomes; que l'entengui també l'Estat espanyol i que l'entengui també la Unió Europea. Perquè, si no som capaços de tenir flexibilitat a l'hora d'aplicar aquestes normes, amb la discriminació que de per si mateix ja té el mateix reglament o els mateixos reglaments, nosaltres crec que no ajudarem a sortir d'aquestes situacions.

Deixin-me fer ara una petita referència, sector per sector, a les propostes que hem fet, que jo els trasllado a vostès, des del punt de vista de l'actual situació. En l'àmbit de la llet, certament les exportacions de llet a Rússia per part de Catalunya són menors, en aquest sentit. Però també, quan s'analitza un efecte d'una decisió, hem de tenir molt en compte quins són els efectes de retorn d'aquesta decisió, i en el cas de la llet, què ens pot passar? Doncs, ens pot passar que la llet –llet i derivats– de països que exporten a Rússia, al no poder exportar a Rússia, inundi el mercat espanyol i el mercat català. Per tant, això podria suposar que «l'estabilitat», entre cometes, que podem tenir aquí en aquest àmbit es podria veure truncada per aquest col·lapse del mercat per productes lleters de la Unió Europea que al no poder-se portar a Rússia tornaran cap aquí. I això té un efecte molt directe cap al nostre productor. Si ara pot anar fent, si a més a més li col·lapsem el mercat amb productes que vénen de fora, això s'enfonsa. Per tant, primera conseqüència; crec que en el sector de la llet s'ha de tenir molt en compte.

Dos, el sector carni, a què abans feia referència també. Antecedents: 18 d'abril de 2013, es tanca la frontera per exportar carn de porc a Rússia. Vull referir que aquesta és una decisió també política del Govern rus i que afecta o que es vincula a una decisió sanitària, per un brot de pesta porcina a Lituània i a Polònia. Jo crec que aquest tractament de, en aquest cas, la Federació Russa, i d'aquest tancament de l'aprovisionament de carn de porc a Rússia, és injust. És injust perquè no hi havia cap motiu per fer cap tancament de cap frontera en productes carnis del porcí, en aquest cas de Catalunya.

Aquí també he de dir que l'Estat em consta que ha fet innumbrables gestions, i s'ha intentat esforçar al màxim per intentar trencar i, per tant, acabar amb aquesta situació de tancament per a la carn de porcí. Però també he de dir que, malauradament, aquests resultats encara a hores d'ara no estan visualitzats, no s'ha pogut resoldre la situació. També he de dir que no és per culpa de ningú, sinó de l'Estat rus, que no permet que hi hagi aquestes autoritzacions en aquest sentit a l'exportació, a la nova exportació del que és la carn.

Ja que estic en l'àmbit de la carn, sí que em permeto posar damunt de la taula i explicar-los també quines són, a través de les reunions i dels contactes que he tingut amb aquest sector..., des del punt de vista que –i matiso les paraules–, en la mesura que sigui necessari activar mesures per afrontar una crisi –ho torno a repetir: en la mesura que sigui necessari activar mesures–, estiguin clares quines són les mesures que s'haurien d'activar des del nostre punt de vista. Per tant, matiso més encara: no estic demanant que s'activin avui les mesures que els relatava ara en l'àmbit del sector de la carn, sinó que estiguin previstes, hi hagi un monitoratge constant i precís de cada moment del mercat en aquest sector, perquè en el cas que s'hagin d'activar estiguem preparats.

Si hi ha una crítica que s'ha de fer a la Unió Europea és que actua tard, i que, a més a més d'aquest actuar tard, potser actua malament. Doncs, ja que tenim unes informacions que ens permeten saber què és el que passarà –tancar una frontera..., se sap què passa, que no pot entrar cap producte–, home, avancem-nos una mica i prevegem quines són les solucions que podem donar en aquest cas en aquest sector.

Primera mesura: és agilitzar l'expedició del certificat a l'exportació. Si no es tenen els certificats, quan s'acbeixi la frontera encara podem estar sis mesos a poder exportar a Rússia. Per tant, això s'ha de fer ja, perquè en el mateix moment en què l'exportació pugui obrir-se, que no hi hagi aquest temps d'espera per als nostres productes en aquest cas del sector carni.

Dos: també un acord tècnic dels serveis veterinaris per elaborar i per agilitzar l'expedició d'aquest certificat a l'exportació. Això vol dir més personal, i això també vol dir –i ho ofereixo, i així ho he fet– la col·laboració institucional per si és possible ajudar des dels nostres serveis veterinaris per fer possible aquesta agilitat.

Dos: el que es coneix com a «estocatge» privat, que és l'emmagatzematge de carn per part de privats –carn congelada–, durant de tres a cinc mesos, amb ajuts per

guardar aquesta carn, i que aquesta mesura ja s'ha activat altres vegades. Per tant, tenim un precedent que, quan hi pugui haver una crisi constatada del sector carni, es puguin activar aquestes mesures pel que fa a la carn.

Tres: la restitució a l'exportació. També, després dels «estocates» privats, doncs, hi ha subvencions a l'exportació a tercers països que ens ajuden, per tant, a desbloquejar aquella carn que ha estat emmagatzemada i que ha estat congelada, per poder-la viabilitzar i per poder recuperar òbviament preus que..., en un moment donat es retrau del mercat la carn per poder intentar apujar-ne més el preu.

Quatre: el sector carni està dins del reglament de l'OCM de mercats agraris. Per tant, hi ha mecanismes i normes de la mateixa Unió Europea que estableixen quan s'han d'activar determinades circumstàncies, determinats mecanismes o mesures si hi ha crisi en aquest sector. Per tant, també l'àmbit de la carn, el sector de la carn crec que ha d'estar contemplat i tingut en compte, no només des del punt de vista de l'activació dels mecanismes, sinó també des del punt de vista del que són els efectes d'una decisió política com la que en aquest cas Rússia ens està demostrant que tenen.

Cinquena proposta: el retorn ràpid de l'IVA. I així ho vaig traslladar també ahir al ministeri, perquè també des del ministeri se demani a l'Estat, al Ministeri d'Economia o d'hisenda corresponent, que ens tornin l'IVA ràpid, al més aviat possible, d'aquests sectors, o d'aquest sector en aquest cas, el sector de la carn, que és molt i molt important. I, per tant, això podria ajudar a viabilitzar no només les explotacions, sinó també les exportacions.

Sisena petició –que així també vaig traslladar-ho ahir–: és necessari que per part de l'Estat s'agilitzin els acords, nous acords bilaterals amb altres estats per poder ser països receptors dels nostres productes. Vostès saben que, si no hi ha acords de col·laboració entre un país i un altre, no hi pot haver exportació. Doncs, també demanem que hi hagi una agilització dels acords, de nous acords bilaterals per a exportació de productes carnis. Preferentment on? A Àsia i als Emirats Àrabs. El boví, països de destí interessants: Turquia, la Xina, Corea del Sud i el Japó, i per al porc: Taiwan, Mèxic i Argentina, on sembla que hi pot haver horitzons importants des del punt de vista d'aquest sector. Per tant, també l'agilització de nous acords bilaterals.

Setè, setena petició o setena necessitat que hi ha des del meu punt de vista per al sector: és l'agilitat en els PIF, i també la dotació de més personal veterinari per agilitzar aquesta sortida de la carn del nostre país cap a diferents destins des del punt de vista de l'exportació.

Aquestes serien les mesures, hi insisteixo, que, en el cas que hi hagués una crisi, s'haurien d'activar. Per algunes d'elles no cal que hi hagi crisi: tot el tema dels PIF, tot el tema dels acords bilaterals, tot el tema del retorn de l'IVA ràpid, de més veterinaris, del certificat de l'exportació..., no cal que hi hagi crisi, això es pot fer ja; però, en tot cas, tinguem en compte que són les propostes que, des del meu punt de vista i d'acord

amb el sector, entenc que s'han fet i que es proposen en aquest sentit en aquests moments.

Anem a l'àmbit de la fruita, que també crec que hi ha una sèrie de mesures que poden ser interessants i tingudes en compte, si més no per a aquest episodi que estem vivint.

Primer, una cosa que sí que s'ha aconseguit, i que crec que és una cosa bona, que és que el finançament d'aquestes mesures no vagi a càrrec dels programes operatius de les OPA. Això està bé, perquè fixin-s'hi vostès: organitzacions de productors, programes operatius i fons operatius. I los productors, amb els fons operatius que poden..., que haurien, des del meu punt de vista, de destinar-los a altres coses –inversions, modernitzacions d'explotacions, etcètera–, els han de destinar a retirar producte per garantir un preu. Jo crec que això és injust –jo crec que això és injust. I, per tant, els fons operatius han de servir per dinamitzar el sector, no per garantir que hi hagi un preu més o menys just, que tampoc ho és, perquè el productor pugui sentir-se rescabalat en el cas de caiguda dels preus.

Dos: l'increment del percentatge de retirada. Incomprendiblement, en un reglament s'ha aconseguit el cent per cent, i en un altre reglament es queda només limitat al que és el 5 per cent a què feia referència el préssec i la nectarina.

Següent –també s'ha aconseguit aquest–: és habilitar altres destins que no siguin exclusivament a beneficiència. I es permet que en els reglaments i les retirades hi pugui haver altres destins en conseqüència.

Sis: que el preu de retirada sigui el mateix, amb independència del seu destí final. Això és la igualtat en l'ajut, que ho deia abans. No té cap sentit que la gent retiri determinats productes i que tinguin diferents destins, i que, en canvi, per a aquests diferents destins tinguin diferents preus.

Següent: la no-discriminació o la no-desigualtat entre, hi insisteixo, en aquest cas unes fruites molt concretes, que són el préssec, la nectarina i el *paraguayó*, i la resta de la fruita i d'horta. Els dos reglaments ja els he explicat que existeixen i quines són les diferències, i, per tant, reclamar que no hi hagi aquestes discriminacions.

Següent proposta, és el que els parlava abans de la universalitat: la percepció universal de l'ajut per a tots els productors, amb independència de si pertanyen o no a organitzacions de productors. Hi ha d'haver, hi insisteixo, un compromís de treball perquè tothom pugui integrar-se en organitzacions de productors, perquè si aquest és l'instrument de diàleg que vol la Unió Europea, hem de treballar perquè això sigui així. Però lo que no pot ser és que un productor, per un fet de no pertànyer a una regió de productors, a banda dels problemes que pot comportar això, no pugui rebre el mateix tipus d'ajut. Per tant, en funció de si jo sóc d'una associació o una altra, rebo un tipus d'ajut o un altre tipus d'ajut. Jo crec que això és clarament discriminatori, i, per tant, crec que s'ha de denunciar, i així ho he fet.

També crec que s'hauria d'incloure una nova proposta: com a subvencionables els costos de transformació per part de la indústria. Per tant, ara només estem subvencionant lo que són les retirades del producte físic, però crec que també s'han de subvencionar els costos de transformació dels productes, si més no d'aquells productes destinats a distribució gratuïta. Crec que val la pena reflexionar sobre aquesta proposta, que en aquests moments, hi insisteixo, no hi és.

Següent proposta: incrementar els imports màxims d'ajut per a préssecs i per a nectarina. L'Estat espanyol, l'any 2013, va revisar els préstecs del préssec pla, i va arribar a un preu d'indemnització de 43 cèntims per al préssec pla i de 30 i escaig per a la plate-rina. També el préssec vostès saben que està a 26,9, i la meitat, que és 13,45, diguéssim. Doncs, per tant, equiparar aquests preus al preu del préssec pla. Així es va fer l'any 2013 per part de l'Estat espanyol. Crec que també, en aquest sentit, s'hauria de fer, perquè es van fer d'acord amb les normatives i amb els criteris d'aplicació que la mateixa Unió Europea va establir.

Una altra proposta en el sector de la fruita són les bonificacions fiscals de seguretat social, dels mòduls, de crèdits tous, en la mesura que s'acrediti la pèrdua del mercat rus, evidentment, de la cancel·lació de les demandes, de les desinversions en infraestructures, de les xarxes logístiques i comercials, del tancament de filials o d'oficines comercials, en aquest cas, a Rússia, etcètera. També hi ha d'haver, des del meu punt de vista, la petició de bonificacions fiscals per a aquestes persones que han tingut aquestes pèrdues, que no és només de producte, sinó també d'altres aspectes col·laterals.

Insisteixo una altra vegada aquí, en l'àmbit de la carn ho he dit, també en l'àmbit de la fruita..., que és l'acceleració de les negociacions de la Unió Europea amb tercers països: per reduir aranzels i per eliminar traves, sobretot fitosanitàries i burocràtiques, que en alguns països tenim en l'àmbit de la fruita alguns aspectes molt concrets sobre això. I, per tant, també considerar la possibilitat que es pogués incloure un ajut igual que es fa en l'àmbit del vi, que és l'ajut a l'exportació per a tercers països. I això en l'àmbit de la fruita no hi és; per tant, també estaria bé que poguéssim estimular ajudes en aquest sentit.

I després, finalment, pel que fa a l'àmbit de la fruita, doncs, també la campanya de promoció del consum. Tinc unes dades, que si ho volen després els les donaré, sobre la disminució del consum mitjà *per capita* de l'Estat espanyol, de Catalunya, en general, de la Unió Europea. Per tant, estem consumint menys fruita de la que consumíem; per tant, hem d'intentar buscar campanyes que ens portin a intentar poder consumir més. Que, per tant, això també, des del meu punt de vista, arribaria al preu del productor.

Assemblea de Regions Europees Productores de Fruites, Hortalisses i Llegums

Deixin-me, també, fer una referència, encara que sigui breu... Saben, vostès, que en aquests moments Catalunya ostenta la presidència de l'AREFLH –l'AREFLH és l'Associació de regions europees de fruites, llegums

i verdures, etcètera–, i que també aquesta organització en aquests moments aplega pràcticament el 50 per cent de la producció de fruita de tot Europa, bàsicament, dels països d'Espanya, Itàlia, França i Grècia, que són els productors, en aquest cas, de fruita, però no només, perquè també hi ha Romania, Polònia, etcètera. En qualsevol cas, també, com a president de l'AREFLH –que Catalunya, hi insisteixo, ostenta aquesta presidència–, vam fer..., a part que és la via que en aquests moments tenim perquè ens puguin rebre des de la Comissió Europea... Per tant, vam tenir una reunió a Brussel·les amb el director general d'Agricultura, que si no hagués estat com a AREFLH no hauria pogut fer, aquesta reunió, perquè no ens donen hora als consellers com jo, diguéssim. Doncs, li vam fer una sèrie de propostes o de mesures que també crec que val la pena que les puguem compartir.

Primer, nosaltres entenem que les mesures excepcionals en moments de crisi han de ser també universals i, per tant... Vam tenir una experiència fa tres anys, que és la crisi de l'*E. Coli*. Hi van haver unes mesures que van ser universals per a tots. I ara, en canvi, no s'ha fet així: se fan dos reglaments que són discriminadors, que tenen continguts diferents i que, per tant, discriminen el que és el mateix sector productor. Per tant, hi hauria d'haver aquesta declaració de mesures excepcionals universals com hi van ser per al tema de l'*E. coli*.

Segona petició que també vam fer? És l'activació de la mesura de préstecs bancaris dins del marc dels programes operatius de les organitzacions de productors. És a dir que les organitzacions de productors, a través dels seus programes operatius, poguessin demanar i aconseguir, òbviament, crèdits bancaris a un interès preferent, per dir-ho d'alguna manera, per poder fer front també a una situació incerta com la que es pot fer o la que es pot produir d'acord amb aquesta crisi pel tancament de les fronteres de la Federació Russa.

Un altre dels aspectes –que ja ho he comentat, però que tampoc vull deixar de dir-lo, perquè també es va fer com a AREFLH– és la posició, intentar pujar a l'alça els límits de retirada, que, com deia, en un reglament s'ha fet al cent per cent i, en canvi, en un altre només s'ha permès la pujada d'un 5 per cent.

Una altra de les peticions que vam fer, que des del sector es va demanar, no només des del nostre país, sinó també des dels altres estats a què abans feia referència, és la posada en marxa d'ajuts *de minimis* per indemnitzar els productors.

Vostès saben que l'ajut *de minimis* és un ajut d'estat que s'ha de tenir en consideració, que està permès que es pugui fer. I, en qualsevol cas, que això és una ajuda als productors, una ajuda directa sense que la Unió Europea hagi de fer una aprovació prèvia; per tant, que l'Estat pot decidir directament fer aquest ajut *de minimis*. I, per tant, crec que també aquest ajut de l'Estat podria fer possible que ajudés també en aquesta situació els productors, no?

És obvi també que l'Estat pot dir: «Escolti, això que ho pagui la comunitat autònoma.» Doncs, ahir vam

demanar també que això ho pogués incloure dins de les possibilitats d'ajut del mateix Estat.

També una altra petició que vam fer és l'increment dels lliuraments als centres de beneficència dels productes transformats. És a dir, nosaltres avui tenim un problema de col·lapse de les indústries de transformació d'aquestes fruites, que no poden donar més a l'abast i, per tant, que poden tenir dificultat després per traslladar aquests productes transformats al que és la comercialització, no? Crec que els centres de beneficència en aquests moments –així ens ho traslladen Banc dels Aliments sobretot, Creu Roja, etcètera– estan en disposició d'acceptar molt més material, per tant, de processar-ne més i d'ells mateixos guardar en les seves dependències aquests productes processats. Per tant, també crec que la Unió Europea hauria de tenir en consideració aquesta circumstància i posar-hi mesures per poder viabilitzar-la en aquest sentit.

I després, posar en marxa una altra proposta des dels fons d'ajuda per a persones necessitades, i, per tant, veure si realment hi ha persones que poden estar en risc, de la seva viabilitat de la seva explotació, per fer possible que hi hagi aquesta ajuda, a més a més de les que ja hem anat dient fins ara.

I vaig acabant la meva intervenció, no sé com vaig de temps, però... (*Veus de fons.*) Ja no vaig bé? (*Pausa.*) Perdó. Doncs, vaig acabant la meva intervenció, perquè crec que no seria correcte fer el plantejament d'on estàvem, de què fem, de les mesures que hem fet, de les reunions que hem tingut, etcètera, si tampoc al final no fes un encarament cap al futur. És a dir, nosaltres... –vist tot això, vist el que ha passat–, nosaltres crec que hem de fer alguna cosa, si és que podem fer-la, i crec que sí que la podem fer. I, per tant, jo el que vull donar també és, almenys, la meva opinió, la meva humil opinió, però també des del punt de vista del que podem fer nosaltres i de cap a on, en principi, voldríem orientar les nostres accions per intentar que en el futur no ens passessin coses com aquestes. Situacions difícils de mercat sempre n'hi haurà. Però, en tot cas, nosaltres el que hem de fer és intentar estar preparats perquè aquestes crisis de mercat no ens afectin o no ens afectin tant, si em permeten l'expressió també, en aquest sentit del que ens pot afectar una decisió com la de la Federació Russa.

Primer, aquest encarament de futur jo el faig, però també amb una sèrie de preocupacions. Quina és la preocupació primera? Doncs, és, òbviament, la pèrdua de mercat, i aquesta pèrdua de mercat des del punt de vista del que és la directa a Rússia i la indirecta a Rússia. Els ho explico o m'explico millor: nosaltres tenim quantificades..., aquestes cinquanta mil tones que els deia són la fruita que directament s'exporta des de Catalunya a la Federació Russa. Però també tenim coneixement que fruita que nosaltres exportem de Catalunya a Alemanya, Polònia, Holanda, etcètera, després des d'aquests països se reexporta, la fruita, cap a Rússia. Per tant, l'efecte del tancament de la frontera russa pot ser major perquè hi ha unes redistribucions o unes reexportacions d'aquesta fruita cap a uns destins que nosaltres, en aquest sentit, no coneixem. Per tant, la pèrdua de mercat de Rússia. Però, òbviament, si

nosaltres venem a Alemanya, i Alemanya ven a Rússia, i Rússia, i Alemanya no pot vendre a Rússia, també perdem aquest mercat alemany. Per tant, també hi ha un indirecte efecte des del punt de vista d'aquest mercat, d'aquesta pèrdua de mercat.

Dos: si jo no puc comprar a un senyor i necessito aquest producte i el vaig a comprar a un altre senyor, hi ha el risc de pèrdua de ser proveïdors, de la condició de proveïdor. I, per tant, hi pot haver una substitució de proveïdors. I si aquests països s'acostumen..., en comptes de buscar aquesta fruita d'aquí, la compren a altres llocs, doncs, això és un problema no de l'any 2014-2015, sinó que és un problema que ens pot venir a futur. Per tant, també les orientacions les hem de fer tenint en compte aquesta preocupació o aquesta situació que jo crec que és prou important i prou delicada com per tenir-la en compte en aquest sentit, no?

I tres: preocupació també perquè si el retard en la Comissió és la marca de la casa de la Comissió Europea..., del retard en la resposta –perdó– d'actuar quan hi ha una crisi d'aquestes, home, jo crec que també nosaltres hem d'estar molt preocupats. Perquè si realment això..., un dia perquè Rússia tanca fronteres, un altre dia perquè no sé què passa a França, un altre dia no sé per quin altre motiu..., home, estarem sempre –perdonin l'expressió, però– desprotegits del que és i del que significa aquesta situació de crisi, no?

També des de la preocupació de l'afectació que hi ha directa i indirecta en els diferents sectors. I, per tant, s'ha d'analitzar, s'ha de compensar i, per tant, s'ha de compensar... La pregunta és: podem compensar-los a tots? Podem compensar el productor de préssec, de nectarina, de poma, de pera, de kiwi? Sí. Molt bé, tenim instruments. I el transportista? I el que fa palots de fruita? I el que fa no-sé-què? I el que emmagatzema en fred? I el que...? A tots aquests també els podem indemnitzar o els podem compensar aquestes pèrdues d'aquesta crisi? No tenim instruments. Per tant, si no tenim instruments, necessitem tenir alguna idea per intentar buscar la substitució d'aquest mercat per altres mercats, òbviament, perquè no hi hagi aquesta afectació directa i indirecta a diferents sectors.

Cinquena preocupació: els efectes sobre l'ocupació –cinquena preocupació: efectes sobre l'ocupació–, que és molt important: ocupació directa de les persones que es contracten per collir la fruita, ocupació directa de les persones que es contracten per a les centrals de manipulació i transformació, ocupació directa de les persones que contracten per a les indústries de transformació dels productes agroalimentaris. També hem de tenir en compte aquest sector de l'ocupació.

I després, l'efecte que deia abans també del que pot significar el tancament o la paralització de les activitats o de part de les activitats o de les indústries en aquest sentit.

Dit això, també jo crec que en el futur..., en aquests moments, no tant futur, sinó present, què estem fent? Estem fent una cosa que crec que l'hem de fer –crec que l'hem de fer–, que és l'anàlisi de tres qüestions bàsiques –de tres qüestions. Primera: si podem i si hem de presentar denúncia davant dels tribunals de

justícia de la Unió Europea sobre el que passa i sobre el que ha passat. Estem analitzant jurídicament si és possible això. Els serveis del departament es van posar –i així ho vaig traslladar també a petició del senyor Joan Caball– a disposició del sector –els serveis jurídics del departament. I també això vostès saben que correspon al Gabinet Jurídic central de la Generalitat, que està analitzant aquesta situació.

Dos: la possibilitat de demanar empara davant del Síndic de Greuges de la Unió Europea, perquè crec que hi ha hagut una mala actuació de les administracions públiques, de la Comissió Europea en concret. I, per tant, també presentar una queixa davant del Síndic de Greuges de la Unió Europea.

Tercer: plantejar-nos presentar també una queixa davant de la Unió Europea per aquesta actuació que s'ha tingut, en aquest sentit, crec, no correcta des del nostre punt de vista.

Això és una anàlisi que estem fent ara, per tant, que no és tant de futur, però sí que crec que tenia l'obligació també de comentar-los-la.

I, finalment, com deia, plantejament de l'estratègia de futur, perquè hem de tenir futur i que hem de veure com nosaltres podem construir un futur que pugui ser diferent i que ens pugui permetre no tenir tants efectes negatius perversos per als nostres sectors productors agroalimentaris.

Què hem de fer o què plantegem fer? Primer: la consolidació i l'ampliació dels mercats existents. Hem de ser capaços de consolidar i ampliar els mercats que tenim ara, perquè la fruita nostra és més competitiva i és més bona. I, per tant, hem de tenir la capacitat de poder anar a aquests mercats consolidats per poder ampliar-los.

Segon: crec que hem de fer un esforç per consolidar els mercats en tràmit, vull dir, els mercats emergents, que ja hi som ara i que hi ha petites incidències, petites entrades, petites exportacions, però que les hem de consolidar. Senyores i senyors diputats, un mercat no es consolida ni en un dia ni en un any. Un mercat no s'obre en un dia; un mercat costa d'obrir. S'hi ha de ser, s'hi ha d'anar. No és anar un dia a una fira o un dia a una expedició; un mercat s'obre perquè hi vas, perquè hi tens relació freqüent, perquè hi continues anant i perquè tens una relació amb les autoritats, amb els productors, en tots els àmbits, per poder fer possible l'obertura d'aquest mercat. I això no es fa en un dia ni es fa en un any.

Per tant, tot el que estem fent fins ara, que jo crec que ho fem i ho fem d'una manera correcta, ens hem d'esforçar a fer-ho més i potser segurament fer-ho més bé.

Aquí tenim uns instruments, que és el que està funcionant, que és Prodeca, aquesta empresa pública del Departament d'Agricultura, i que és Acció, i que, conjuntament, com a obra del Govern de la Generalitat, el que hem de fer és intensificar aquestes mesures per a això: consolidar i ampliar els mercats existents, consolidar els mercats en tràmit, i, tercer –tercer objectiu, que crec que és principal i prioritari–, obrir nous mercats.

Pregunta: hi ha nous mercats en els quals nosaltres poguéssim entrar per intentar introduir els productes alimentaris catalans? Resposta: sí. Doncs, hem de treballar-ho. I per treballar-ho s'ha d'estar a fora, s'ha d'anar a veure gent, s'han d'anar a veure països, s'han d'anar a veure representacions, etcètera. I això s'ha de fer. Ho podem fer sols, ho podem fer de moltes maneres. Però jo crec que com a objectiu hauria de ser aquesta la manera. Que potser n'hi ha més? Segurament, i segurament que vostès m'il·lustraran molt més també després en les seves intervencions de com podem fer més coses –segurament que també. Però com a mínim aquestes tres les hem de tenir molt presents, i aquest és l'objectiu que proposo que sigui el que marqui la nostra trajectòria des d'ara mateix, no?

En aquest sentit, nosaltres el que farem és intentar, com deia, buscar, a més a més, aquesta col·laboració públicoprivada no tan sols amb el sector, que crec que s'ha pogut fer, amb errors i amb dificultats i amb totes les errades que vostès vulguin, però crec que s'ha fet en aquest sentit. Però hem de buscar una major col·laboració entre el sector públic de tot el seu àmbit i el sector privat també de tot el seu àmbit. Crec que ha de ser així.

Per tant, hem de seguir fent les reunions específiques sobre aquesta qüestió amb els sectors, ens hem de reunir també amb les cambres de comerç, amb totes aquelles institucions que creiem que tenen opcions o que estan fent accions en aquest moment per poder exportar i poder sortir fora de les nostres fronteres per col·locar els nostres productes. I a partir d'aquí proposarem en les properes setmanes un calendari, una estratègia concreta i conjunta per poder fer possible i per poder escometre aquestes fites que, en aquest sentit, els proposo.

I, òbviament, també, des del punt de vista de les patronals hi ha un exemple que és Pimec, que ha fet un projecte d'exportació, en aquest cas, a Bèlgica i que nosaltres hi hem treballat, hi estem participant. Doncs, tot això el que hem de fer és incentivar-ho més, el que hem de fer és intentar buscar majors complicitats, majors capacitats de treballar conjuntament per fer possible la defensa d'un sector, que també els vull traslladar: per nosaltres, pel Govern de la Generalitat, hem estat, estem i estarem al costat del sector alimentari perquè no tingui les incidències tan negatives d'aquests successos que, malauradament, poden passar, però que nosaltres tenim la feina o l'obligació i la responsabilitat de poder-los evitar o, en tot cas, minimitzar les seves conseqüències negatives.

Acabo aquí la meva intervenció. Gràcies per la seva atenció, i espero després poder contestar si hi ha algun dubte o alguna qüestió..., per poder-ho fer.

Moltes gràcies, senyora presidenta i membres de la Mesa i senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Ara tenen la paraula els grups parlamentaris. I començarem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb la intervenció de l'illustríssim senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, gent del departament, sobretot la gent del sector que avui ha vingut aquí a escoltar aquesta compareixença davant d'un problema important, d'un problema greu, que el conseller l'ha definit com a no estructural, sinó polític. I jo crec, i aquest grup parlamentari creu, que és estructural, i evidentment és un problema polític.

En tota l'exposició, el conseller..., que heu fet aquesta relació de reunions, de propostes i de queixes. Doncs, bé, no hi entraré directament, perquè només tenim deu minuts i, si no, poder no explicaria tot el que voldria explicar. Hi estem absolutament d'acord. El que passa, que sí que entenem que poder les coses es poden atacar, no ara directament, perquè directament les limitacions són les que són. Vostè ha dit: «A mi no m'escolten, a un conseller com jo.» No, no, no és una qüestió personal seva, és que és el conseller d'una comunitat autònoma, que justament al país al qual pertany, a l'estat al qual pertany, doncs, el seu sector, i especialment el seu negociat no li fa *ni fu ni fa*. Per tant, això és el que li passa, no és pas perquè li tinguin mania a vostè.

Posem les coses en el seu context també. Per què diem que sí que és un problema estructural també? Doncs, perquè poder la societat –i poder aquí els responsables polítics no hem estat prou eficaços a l'hora d'explicar-ho, i no d'ara, sinó des de l'inici de la PAC– ha de saber que les produccions..., per poder garantir les produccions, sempre hi poden haver i hi han d'haver excessos d'oferta, perquè plantar un enciam no és el mateix que fer un cargol; per tant, depèn de moltes coses –climatologies, *inputs* diferents–, i això no és una màquina. Per tant, has de produir més del que comptes vendre per poder-te garantir una producció mínima que pugui ser eficient i suficient per tirar endavant la teva explotació, i per acabar fent aquella funció que han de fer un pagès i un ramader, segons el que hem decidit entre tots, que és proporcionar-nos aliments de qualitat i segurs. Per tant, la societat hauria d'entendre i hauria de saber..., i aquí és feina nostra: explicar-los que per produir més i per poder garantir aliments de qualitat i en quantitat, el que cal és produir més. Per tant, quan hi han efectes que distorsionen aquesta relació –perquè plou, perquè no es pot plantar, perquè fa massa sol, perquè no plou, pel que sigui–, doncs, calen eines, instruments per poder compensar. Perquè, si no, el que farem serà cada cop produir menys, perquè, per què has de produir més si després no ho pots vendre? I després el que passa és el que ha passat històricament a l'agricultura i la ramaderia del món, que és que ens quedem sense aliments, quan hi ha una distorsió important.

Per tant, que s'avanci la primavera o que s'avanci la collita a quatre països de la Unió Europea, doncs, és una cosa que pot passar, i així ha estat, que és la crisi

abans del veto rus, però d'això n'hem de ser tots conscients, i això hauria d'estar preparat. I la responsabilitat és nostra, que el pagès i el ramader no estiguin a expenses de si floreixen o no els arbres fruiters abans d'època o no, i això col·lapsarà els mercats. Perquè, si no, fer de pagès i de ramader és..., m'estalvio el comentari, però com a mínim suïcida.

Què es pot fer, per això? Doncs, bé, el problema que ja hi ha situat aquí és que tenim a Catalunya una oferta absolutament dispersa i absolutament disgregada, en què han d'enfrontar-se diferents països i amb molt pocs compradors. I el que fan, aquests compradors, és jugar descaradament i descarnadament amb aquestes organitzacions de productors, o amb els ramaders, a l'hora de pagar el preu. Com que tenim excés d'oferta, com que tenim uns mercats molt competitius i que s'hi ha de competir molt, perquè els altres no són «tontos», doncs, tenim uns intermediaris que poden jugar amb això. Per tant, aquesta és una realitat, i aquí l'Administració també hi té joc –hi té joc. Hauria de fer polítiques i ajudar i fomentar que aquesta oferta que ara està atomitzada completament pugui ser més concentrada i més forta.

Però, clar, amb això tampoc n'hi ha prou. Què proposem nosaltres? Doncs, per exemple, una assegurança de costos de producció. De fet, si analitzéssim tots els diners que a causa d'aquesta realitat que tenen el sector agrari i el sector agroalimentari europeu..., has de produir més del que pots vendre per poder-te assegurar i garantir una producció que sigui digna, perquè et compensin els ingressos i les despeses de la teva explotació. El que poder fóra bo és no invertir tants diners en destruccions o en retirades de mercat, i, en canvi, poder garantir un mínim, que seria el cost de producció d'aquell producte, que quan et vingui el vampir de torn a dir-te que et pagarà el preu que li doni la gana a ell puguis dir: «Escolta, doncs, el retiro, perquè almenys cobriré els costos de producció, i ja no abaixo el meu preu.» Això, què faria? Obligaria al fet que comencéssim a pagar aquells costos..., com a mínim els de producció. Aquesta entenem que és una proposta que podria facilitar la vida als productors i transformadors d'aquest país, de qualsevol tipus de producte agroalimentari, i aniria en contra d'aquesta concentració abusiva de compradors que fan que siguin inviables, les explotacions.

De fet, hi ha una cosa que també hauríem de deixar molt clara a la població i a tothom, que és que el problema de vendre carn o fruita a Rússia, quan hi ha un veto, quan hi ha un veto polític..., i aquí coincidim amb vostè, conseller: és un veto polític –és un veto polític. Doncs, qui pren la decisió hauria de tenir en compte les seves conseqüències. Però d'això tenim un llarg currículum, i no cal anar gaire enllà. A primers d'aquest any 2013, per exemple, el Ministeri d'Indústria va decidir que treia les primes a la producció d'energies alternatives, i de retruc va afectar també, a part dels inversors que havien apostat per això, els ramaders, amb el tema de la gestió dels seus excedents de purins. Bé, doncs, escolta, si prens una decisió, has de tenir clares quines són les conseqüències.

La Unió Europea ha decidit que fa un veto, que no valoraré jo ni crec que toqui aquí, però sí que ha fet un veto perquè hi havia un conflicte civil a Ucraïna, amb unes conseqüències de vides humanes i de conflicte bèl·lic, i decideix que pren unes mesures. Bé, has de pensar que si pren unes mesures, l'altra banda farà alguna cosa, no?, no es quedarà de braços creuats. Per tant, el que no s'hi val és que la Comissió Europea i el ministeri estiguin de vacances després d'una conseqüència d'una decisió política, i deixin el sector absolutament desamparat. Per tant, això també ho hem d'explicar a la gent, perquè, si no, segueix havent-hi en l'imaginari col·lectiu que el sector agroalimentari és un sector que viu del subsidi, i que només falta que li toquin una mica els ingressos per muntar un ciri. I no, no és així.

Nous mercats. Ostres, ja seria «xulo», nous mercats. I la gent es busca la vida, perquè –jo ho he dit moltes vegades, conseller– el sector –el sector i els sectors–, l'economia d'aquest país tira endavant a pesar de les administracions, i a les administracions hi hem sigut tots. Per tant, el sector i el sector econòmic tiren endavant a pesar nostre –a pesar nostre–, i es busquen la vida.

Però, clar, ara ja no es pot anar amb la maleteta, amb el catàleg de vetes i fils i el bitllet de tren a buscar nous mercats. Per què? Perquè hi han excessos d'oferta, i perquè el món és molt competitiu. Per tant, calen estructures. Per tant, coincidim perfectament amb vostè quan diu que tenim eines com Prodeca, com Acció, que estan al servei del sector. Però és que no en tenim prou amb això. Per exemple, exportar fruita i verdura al mercat asiàtic, quan han d'anar en avions turístics o avions comercials, enmig... Penso, per exemple, en la línia que va a Àsia, no?, que passa pels Emirats Àrabs. Aquells avions, aquells avions tan grossos, van carregats d'abricos de visó que han comprat a Barcelona, i allà al mig hi posem palets a mitja alçada, perquè no n'hi caben més, de pomes, a un preu caríssim, i que no és eficient per treure grans produccions. És que hi han cooperatives que en fan 800.000 quilos el dia, de tractament –una sola cooperativa de fruita. Com els podem portar en avions comercials dintre d'una bodega que està compartida amb això, amb records turístics? No és viable. Per tant, un exemple, i ho ha comentat vostè amb el tema de les infraestructures..., no ho sé, m'imagino que si Lleida és potencialment forta a l'hora de vendre fruita i verdura, doncs, per què no tenim a l'aeroport d'Alguaire un punt duaner per poder transportar en avions de càrrega quantitats importants, que surtin a compte i facin competitives les nostres produccions? Bé, això malauradament no depèn de nosaltres, sinó que depèn de l'Estat espanyol.

Bé. Això també ho compartim perfectament amb vostè, conseller, quan deia que el greu no és parar el cop ara, el greu és tot el que perdrem a partir d'ara. Per exemple, el sector carni, que fa més d'un any, o un any, que no pot exportar porcí, els porcs, a Rússia i a la unió duanera... Sort en tenim, per exemple, que als Estats Units tenen un problema important sanitari amb els porcs, perquè, si no, estaríem inundats ara mateix. Bé, no podem dependre de si hi ha una pesta a Lituà-

nia, Polònia o als Estats Units perquè ens entrin o no ens entrin i ens facin anar. Per tant, també hem d'estructurar aquest sector, i hem de dotar-nos de totes les eines, però hem de ser conscients de quines són les nostres capacitats i les nostres limitacions. I a dia d'avui una autonomia on el seu percentatge –i ho ha explicat amb xifres, conseller– respecte al percentatge d'exportacions de l'Estat espanyol, doncs, no és interessant..., per tant, ningú li posa més interès del que podem posar nosaltres, i sobretot el sector. Aquest és un problema greu.

Ha tret l'exemple de l'*E. coli*. L'*E. coli* va ser un problema d'emergència sanitària, perquè hi havien persones en situació greu a Alemanya. Jo imagino que Alemanya, quan va veure l'embolic que va muntar, i resulta que no van ser els cogombres, va incentivar que allò es tapés de seguida. I a més l'Estat espanyol va funcionar molt bé, i d'això ens n'alegrem tots, perquè va donar resposta als productors d'hortalisses. Però, clar, on eren aquests productors d'hortalisses? No, no crec que calgui explicar res més, no? Per tant, els estats tenen eines, però no les apliquen, i sobretot, no les apliquen a segons quins sectors, sobretot de segons quins llocs.

Conseller, hi ha una cosa... M'ha agradat molt durant tota la intervenció, menys al final. Hem parlat de préssecs, nectarines i paraguaians. Tots són *Prunus persicae*. Per tant, si la Unió Europea té en el decàleg el *Prunus persicae*, millor fóra que no distorsionem això, no hi posem confusions. Perquè, per exemple, aquest matí hi ha hagut un camió ple de paraguaians que ha tingut problemes per poder-los portar. I això és culpa del fet que les ordres no han anat com havien d'anar, meridianament clares, i això ha sigut un problema. I, de fet, no està solucionat, aquest problema. Si parlem tots del mateix... (*Veus de fons.*) Està solucionat? (*Pausa.*) Doncs, me n'alegro molt, i a més, així hauria de ser. El que és important és que parlem tots sota un mateix concepte. A la Unió Europea els paraguaians no saben ni què són. Són préssecs defectuosos per a ells, segurament, perquè són més plans. Per tant, no els compliquem la vida, fem-ho així.

Res, conseller, crec que he acabat els meus deu minuts. Li demano, i li demanem, que tota aquesta feina que ha fet sigui contundent a l'hora d'aplicar-la, que sigui contundent al ministeri, que sigui contundent a la Unió Europea. Allà ens hi trobarà sempre. I fem alguna cosa que demanda el sector: no li compliquem la vida, que les ordres siguin clares, meridianament comprensibles, i que no els dificultem més passar per aquest tràngol, que ja de per si és prou difícil i prou complicat.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, representants de les organitzacions agràries, de cooperatives, de sindicats agraris, conseller... En primer lloc, agrair la compareixença del conseller. Nosaltres també volíem que comparegués, precisament per poder explicar què és el que s'ha fet des del Govern, quina és l'anàlisi de la situació actual, que ens preocupa i ens ocupa molt a tots. I que tot això segurament no ha fet res més que començar, i que, per tant, haurem de veure molt bé com s'actua des del Govern, des del Parlament –des del Govern–, i què es demana, evidentment, al ministeri i a la Unió Europea.

En primer lloc, constatar..., ja s'ha dit, però, vaja, des del Grup Socialista també constatar que la situació és d'emergència i d'urgència, no? Tenim molts autònoms, molts pagesos, moltes organitzacions agràries que estan passant una situació d'incertesa i ja d'asfíxia financera molt important, i que, per tant, més enllà de... No és allò de dir que guanyaran menys diners, sinó que molts ja s'estan plantejant tancar, perquè precisament no podran fer front ja no a les despeses de la propera campanya, sinó als compromisos financers de crèdits, de pòlisses o de compres que ja han de pagar, han de fer efectius en aquests moments. Per tant, si no entren diners, tampoc, evidentment, es pot pagar.

En primer lloc, dir..., coincidim en algunes coses del que ha comentat el conseller, però en altres no. Nosaltres creiem que plou sobre mullat, i això és..., algunes de les coses que han desencadenat el veto rus, alguns dels problemes actuals ja venien de problemes estructurals que teníem anteriorment. M'explicaré. Evidentment, tots ja ho havíem comentat al monogràfic d'agricultura que vam tenir el mes de juliol al Parlament. Jo primer de tot el que constataria és que la urgència i els problemes que tenim, que molts ja els teníem llavors, tampoc van ocupar molt temps, o no va semblar que li donéssim la importància que ara li donem. No teníem el veto rus, però sí que teníem ja un problema de preus molt important –preus de venda de la fruita. I també teníem un problema, que és que baixa i baixa la competitivitat dels nostres productes, perquè el cost de l'energia puja, el cost de la mà d'obra puja, el cost de les matèries primeres puja. I, per tant, quan els costos pugen i els ingressos no paren de baixar, doncs, arriba un moment que això no s'aguanta per enlloc.

Per tant, creiem, primer de tot: crisi de preus? Sí. Ja ho teníem abans del 7 d'agost. El veto rus, també, com a desencadenant. I tot això, una cosa sumada a l'altra, evidentment, ens està portant al tancament d'empreses agràries, a la disminució, evidentment. I això ens portarà disminució de preus, una disminució de l'oferta, que podem..., si tanquen empreses, la disminució de l'oferta que llavors podem tenir... I llavors, també, desencadena això que ens passa, no? Tots lluitem per augmentar les exportacions, perquè hi hagi una taxa de cobertura més alta, i resulta que tot això va en detriment...

Jo crec que això ens ha de servir per a una cosa molt important, i és: a vegades diem si és l'1 per cent d'a-

fectació de les exportacions o és el 3 per cent, a Catalunya. Mira, al final l'afectació no és ni de l'1 per cent ni és del 3 per cent, ni a Catalunya ni a Espanya; és molt més gran. Perquè, al final, un mercat d'oferta i demanda ens està demostrant que moltes empreses que no venen a Rússia..., no venen a Rússia i estan passant moltes i moltes dificultats, perquè al final l'oferta-demanda, una afectació del 3 per cent, amb altres problemes acumulats del sector, doncs, t'acaba desmuntant tot el préssec, el preu del préssec, de la nectarina, de la pera, de la poma. I, per tant, alguns compradors poden especular amb el preu, a veure si baixa o no baixa. I, per tant, mentre a Brussel·les s'ho pensen, i s'ho pensen i s'ho pensen –jo no sé si és perquè estan de vacances o realment, potser, allò, un pensa si es pot estalviar, també, de posar més diners–, doncs, això, el mercat fa la seva feina.

I està claríssim que no només és el 3 per cent de les exportacions a Rússia, sinó que és el 3 per cent de les exportacions a Rússia més els efectes indirectes, més els altres països que directament o indirectament, evidentment, també exportaven a Rússia i que ara inundaran el mercat europeu. Juntament amb els incidents a la frontera de França. I, per tant, un llarg etcètera de problemes que ja teníem sobre la taula i que nosaltres sí que hem demanat una i altra vegada al Govern de la Generalitat, que és qui té competències en agricultura, paquets de mesures, mesures concretes –algunes aprovades, és cert, a l'últim monogràfic–, que haurien d'atenuar la greu situació que travessa el sector. Alguns, eh?, moltes persones del sector diuen: «La pitjor temporada de la història del sector que es recordi de la fruita.»

Per tant, nosaltres de la mateixa manera que diem això i que demanem que es compleixin els acords del monogràfic d'agricultura, que sobretot anaven en aquesta línia de millorar les condicions financeres, de millorar la situació dels productors, dels pagesos de casa nostra, doncs, dir: impulsant les xarxes de proximitat, estudiar una possibilitat d'una assegurança d'ingressos, o assegurança de costos, diguem-n'hi com vulguem. Però, en tot cas, el que no podem estar és sempre mirant al cel a veure quin temps fa o pensant a veure què passarà amb la diplomàcia europea, eh?, sobre si llavors afectarà un tercer.

I, a més a més, això, molts pagesos també ens diuen que estan molt acostumats que passi allò que dos es barallen i rep un tercer, i al final aquest tercer sempre és el més dèbil, no?, els petits productors, que són segurament els més ofegats, els que tenen més problemes. Que aquesta vegada és, evidentment..., com ja s'ha comentat també anteriorment per part del company d'Esquerra, ara és pel veto rus; anteriorment va ser per la modificació de l'ordre ministerial que va eliminar les primes als purins, i un llarg etcètera. Ja hi havia hagut també problemes, evidentment, amb la carn, amb el porc, a Rússia. Per tant, anem parlant, anem parlant, però els problemes s'acumulen i cada cop és més complex.

Per tant, què diré? Alguns de nosaltres llancem un missatge al conseller, que ens deia: «Quines propostes ens fan?» Nosaltres li fem una proposta molt clara,

que és: tenim una urgència, que tampoc dona temps per fer molta reflexió, que és el tema de la campanya de la fruita, eh?, que això ha fet que s'hagués de reaccionar ràpid, que la Unió Europea no es pot esperar més a prendre mesures. Ens sembla bé tot el que ha comentat, d'unificar els reglaments, la universalitat; tot això ens sembla bé. Però sí que també li demanem que després de la campanya, amb menys urgència, després de la campanya de recollida, que sí que ens puguem trobar, que en puguem parlar, que analitzem com està el sector –els que hagin aguantat, eh?–, i que llavors intentem, doncs..., segurament, a més a més, sabem que tenim un any que serà molt complex, però que intentem ja obrir, donar llum sobre quina ha de ser la planificació del sector en aquest cas, segurament, de la fruita dolça de cara al futur.

Aquí, també nosaltres apostem perquè les ajudes..., ha comentat que no s'han de discriminar les ajudes en funció de si estan en organitzacions. Ens sembla bé, evidentment. Creiem que fins i tot és bo que es puguin rebre les compensacions, les retirades, les compensacions directament al pagès, al productor. Creiem que també es pot anar en aquesta línia.

Hem trobat a faltar també..., creiem que les solucions no passen només perquè aquest fons per les pertorbacions del mercat de la Unió Europea es posi sobre la taula, que també. És el més urgent; per tant, evidentment que sí. Però passa perquè totes les administracions facin els deures. El Govern..., també esperàvem que el Govern, i en aquest cas el conseller, no només ens vingués a explicar les reivindicacions a les administracions a la Unió Europea, al ministeri, sinó que també ens portés un paquet de mesures impulsades pel Govern, com també el Ministerio de Agricultura haurà de fer el seu paper, doncs, precisament perquè cada administració faci el màxim possible perquè el sector se senti recolzat, perquè es vagin fent diferents iniciatives, diferents accions, diferents compromisos econòmics, també; intentar resoldre, durant aquest any, durant l'any que ve, en el futur, els problemes que tenim.

Perquè aquí ja s'han comentat moltes coses, no només del veto rus. S'ha comentat com podem fer millorar el consum de fruita local. Això..., evidentment, no som capaços tots plegats de menjar-nos tota la fruita que se n'anava cap a Rússia, però sí que, evidentment, el consum està baixant. I, per tant, hi ha algun pla engegat en aquest sentit; doncs, cal –cal– augmentar el consum local. Si no som capaços ni nosaltres de millorar el consum dels nostres infants, a les nostres escoles, i també, evidentment, la població adulta, doncs, difícilment llavors podem explicar les excel·lències del nostre producte per exportar.

Jo crec que això ha vingut d'un problema de la diplomàcia europea. I, per tant, podem buscar nous mercats, però tots sabem el que costa obrir nous mercats. Per tant, potser també el que hauríem de demanar és que el problema rus s'arregli amb diplomàcia –amb la diplomàcia. Entre la Unió Europea i Rússia que parlin, que parlin, que parlin. No pagar amb la mateixa moneda, perquè evidentment tots hi tenim molt a perdre aquí. I només cal veure les xifres de despesa dels turistes russos a casa nostra. Per tant, el turisme

rus és importantíssim, és el segon mercat a nivell de despesa a Catalunya. I, per tant, jo crec que aquí tots ens hi podem fer mal. Ells, segur, eh?, ells també. És una greu irresponsabilitat, segurament, el que ha fet el president Putin. Però nosaltres aquí també hem de ser molt clars, que no tornem a ensopegar dues vegades amb la mateixa pedra. I és que ara, volent fer una mesura de resposta, sigui pitjor i encara ens perjudiqui més un altre sector que és dels pocs que està creixent: l'agroalimentari, però també el turístic, que està creixent moltíssim.

El conseller parlava que les ajudes de la Unió Europea arriben tard i insuficients. D'acord, totalment d'acord: tard i insuficients. Però sí que també voldríem que el Govern..., va arribar d'hora, és cert, va fer reunions amb el sector, això li ho reconeixem, també ha arribat d'hora, però sí que ha arribat també totalment insuficient a nivell de compromisos amb el sector.

Les interprofessionals. Ja ho havíem comentat. Fem les interprofessionals per poder coordinar-nos bé sobre quin ha de ser el futur del sector. Perquè també la frontera russa pot quedar tancada –pot quedar tancada– i, per tant, ens haurem d'espavilar, i això ho haurem de fer tots plegats.

Llavors, creiem, sincerament, que s'havia d'haver previst molt abans, des del Govern, tota aquesta situació. Alguns indicadors ja els teníem, i, per tant, tampoc es va actuar amb la celeritat amb què s'havia d'haver actuat. Hem comentat: augmentar el consum de fruita a Catalunya, evidentment –ja ho hem dit–, resoldre el conflicte per via de la diplomàcia. I, evidentment, no siguin aquestes crítiques per menystenir el recolzament del Grup Socialista al conseller en les negociacions, tant a la conferència sectorial com, evidentment, a les demandes davant de la Unió Europea.

Ha parlat de lletra petita. Per tant, en la majoria dels aspectes de la lletra petita hi coincidim, però sí que hi han alguns altres aspectes més polítics, més de compromís econòmic del Govern, que també cal que els posem sobre la taula, que també els hem de defensar i que els hi hem d'exigir a vostè.

En tot cas, dit això, el Grup Socialista, com hem dit, restem a l'espera perquè després d'aquesta urgència també ens puguem trobar per arribar a futurs acords per a un any que es presenta molt i molt complicat.

Gràcies, diputades, diputats, presidenta, conseller i membres del sector.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Agrair al sector, en primer lloc, la seua presència en aquesta compareixença. Jo crec que el fet que hi hagi una representació àmplia del sector demostra la preocupació que hi ha davant d'aquest fet, que ha provocat que el conseller compa-

regui –i s’ha de dir– a petició pròpia en aquesta Diputació Permanent per explicar la situació que estem patint actualment com a conseqüència del veto rus a les importacions agroalimentàries dels països de la Unió Europea, a més d’altres països, com a conseqüència –ja s’ha dit, ja s’ha explicat– d’una decisió política.

En tot cas, aquest grup parlamentari vol agrair aquesta compareixença, vol agrair que es donin totes aquestes explicacions, així com també el to d’aquestes explicacions i el paper que ha desenvolupat aquests darrers dies treballant i fent reunions, tal com ha de ser, no?, perquè, en definitiva, és la seua obligació. Però jo crec que a tots ens agrada, i just és reconèixer que quan un fa la seua feina també se li reconegui, encara que sigui per part d’un membre de l’oposició.

Aquesta situació provocada pel vet rus és molt greu –és molt greu. I també, com s’ha dit aquí, no solament són les conseqüències actuals i directes, sinó les conseqüències futures i també indirectes, que de fet són imprevisibles, perquè tampoc no sabem, desconexem quan finalitzarà aquest vet, no? Però està clar que ha set un «varapal» important per a l’activitat agroalimentària. Tenim tendència a parlar de l’activitat agrària, però és que és tota l’agroalimentària, en general. I, per tant, aquí també hem de parlar no solament de la fruita, que és realment del que més s’ha parlat i el que més s’ha sentit, segurament, perquè té altres problemes afegits, sinó també del sector carni, tan important en l’exportació, i del sector de la llet; també són elements dels quals, doncs, s’ha de parlar si parlem d’aquest veto rus i del perjudici que pot causar.

Però és que, a més, està caient en uns moments en què sí que estem sortint d’una crisi econòmica, però que el sector agrari era un sector, és un sector clau per a aquesta recuperació econòmica. I per això podem dir que està plovent sobre mullat. És allò que dirien en termes taurins: l’estocada que se li està donant a aquest sector.

A Espanya, l’estimació de l’impacte de les prohibicions és de més de 337 milions d’euros respecte a la producció hortofruïtícola. I som el sisè país més perjudicat, després de Lituània, Polònia, Alemanya, Holanda i Dinamarca. Però és que quasi una tercera part de l’import de les prohibicions russes a Espanya correspon a Catalunya –quasi una tercera part correspon a Catalunya. Per tant, aquesta comunitat està especialment perjudicada.

Però, clar, aquesta és una crisi internacional, i, per tant, s’ha de resoldre en l’àmbit comunitari. Aquest és un problema i a la vegada un avantatge. Un problema perquè no decidim nosaltres. Nosaltres, tal com ha dit el conseller, a través del ministeri del Govern de la nació, hem de demanar a Europa que compleixi amb una sèrie de qüestions, que doni una sèrie d’ajudes. Però nosaltres no podem decidir. Ni pot decidir el Govern de Catalunya ni pot decidir el Govern d’Espanya. Però sí que es pot fer el que s’ha fet. El Govern de la nació va actuar amb rapidesa. S’han intentat aconseguir les màximes ajudes, recolzar totes les peticions del món agrari. S’ha actuat amb la màxima celeritat, perquè la ministra es va reunir el 18 d’agost amb el

sector productor i amb la distribució, i es van anunciar ja una sèrie de campanyes de producció del consum per pal·liar la crisi. I aquí a Catalunya també s’ha fet el que s’havia de fer. Però, al final, és una decisió que no depèn de nosaltres. Però sí que crec que aquí s’ha fet una cosa important –important– i que beneficiarà sense dubte el sector.

Quan tantes vegades veiem que hi ha una crisi, que hi ha un problema, els diferents governs actuen de forma partidista, no buscant solament l’interès del sector corresponent, sinó també buscant, a vegades, una rendibilitat electoral i política. Jo crec que aquí el Govern de la nació i el Govern de Catalunya, també, han actuat buscant l’interès del sector. I això al final estic convençuda que donarà una rendibilitat positiva.

Ja s’han anunciat algunes mesures per part de la Unió Europea. No tot és dolent, eh? –no tot és dolent–, i no tot és catàstrofe per part de la Unió Europea. I deia que el fet d’haver de demanar és un problema, però també pot ser un avantatge, perquè és un problema que no només afecta Espanya, afecta altres països i, per tant, serem molts més països a empènyer i a demanar. Però sí que ja dic que s’han aprovat una sèrie de mesures o s’han anunciat, com a mínim, que són les ajudes a l’emmagatzemament dels productes lactis durant uns mesos, un paquet de 32,7 milions d’euros per al sector de la nectarina i del préssec. Ara cal, segurament, ampliar aquestes ajudes no solament a la nectarina i al préssec, sinó també a altres fruites. I també hem de dir que Espanya serà el segon país més beneficiat per la promoció, darrere d’Itàlia. Jo crec que aquesta també és una bona notícia, no?

I, bé, nosaltres, com deia, podem fer algunes coses també; se poden fer... La màxima responsabilitat al final i les majors ajudes vindran de la Unió Europea, però el Govern d’Espanya també pot fer moltes coses. De fet, aquesta diputada, en representació del seu grup parlamentari, ha traslladat les peticions del sector agrari i ramader i del sector carni; ha traslladat una sèrie de peticions, les ha fet arribar al ministeri per tal que aquestes peticions siguin escoltades, i també, en allò que es pugui fer des del Govern de l’Estat, que també s’intenti col·laborar de la millor manera possible i el màxim possible. Però el Govern de Catalunya també té competències en matèria agrària i també pot fer coses en matèria agrària. Per exemple, pot fer alguna reivindicació –reivindicació per part del sector–, com prorrogar els crèdits de l’Institut Català de Finances, potser no cobrant durant un temps tot l’import, sinó només que puguin pagar els interessos. I es poden fer coses també des del Govern de Catalunya. Des del Govern de Catalunya podem demanar, des del Govern de l’Estat també podem demanar, però al final també cada govern també pot assumir les seues responsabilitats i col·laborar en la mesura d’aquestes.

I jo per acabar dir que, bé, el conseller ha fet una anàlisi; primer un diagnòstic de la situació, després una anàlisi de quines eren les preocupacions i les possibles conseqüències finalment, no?, de tot el que podia passar. I jo el que diria és que per pal·liar aquestes conseqüències, que tampoc no sabem exactament quines poden ser... El conseller deia «encarar el mercat»

–encarar el mercat. Jo crec que, igual que a vegades hem dit que la crisi econòmica l'havíem de mirar com una oportunitat, potser també aquesta crisi, en aquest sentit, hauríem de fer possible que fos una oportunitat per encarar possibles dificultats futures i que d'aquesta experiència poguéssim preparar-nos..., no solament resoldre el problema immediat, que el tenim, sinó preparar-nos per a altres crisis o problemes semblants futurs perquè no ens agafi una altra vegada el toro, diguem-ne, desprevinguts, no? Però, sobretot, jo ho vull recalcar: jo crec que és molt important anar tots a una, és molt important la lleialtat institucional, perquè segurament els rèdits seran més grans i més importants anant tots a una que per separat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Donar la benvinguda a tot el sector que ens acompanya, organitzacions agràries, la federació de cooperatives, i agrair al conseller que avui hagi comparegut per explicar-nos, a petició pròpia, aquesta crisi, que nosaltres també creiem que, d'acord, les conseqüències sí que són fruit d'una crisi política, en concret, del vet rus, però que és una crisi estructural.

Perquè, conseller, en concret, en el tema del préssec i la nectarina la crisi va començar el juny, la davallada de preus en aquest sector va començar el mes de juny. Van saltar les alarmes, i una vegada més la gran distribució, els grans compradors van imposar les seves condicions i van ensorrar els productors. I aquí sí que crec que hi han tota una sèrie de mesures o hi havien mecanismes de control que no han acabat de funcionar, perquè estem en el mateix: si bé és cert que el veto rus ha agreujat la situació, ja hi havia una situació. De fet, si mirem l'evolució de preus que s'havien donat, els preus de la llotja, a Mercolleida, amb els preus de venda al públic, veiem el que sempre estem denunciant, que ho hem denunciat en el debat monogràfic, i és que el productor no pot ni cobrir..., amb el preu de venda no pot ni cobrir... I això és perquè la gran distribució, els compradors posen unes condicions draconianes. I jo crec que aquí sí que hi han mesures o sí que hi haurien mesures per a poder posar límits.

També, a veure, tenim el tema de l'Observatori de la fruita fresca. Aquí podia haver fet alguna cosa l'Observatori de Preus. Creiem que aquests mecanismes no van funcionar prou a temps. Vostè, com sempre, ens ho ha fet, i ens ho ha fet molt bé; ens ha fet una diagnosi i una exposició, una descripció, però jo no he vist moltes mesures concretes per part seva. Amb aquesta exposició que ens ha fet i amb aquesta diagnosi també li he de dir que estem en desacord. En la diagnosi que vostè ha fet sobre la baixada de preus parla de saturació del mercat; en la primera diagnosi que ens ha

fet parla de tot menys del paper que juga la gran distribució en els grans compradors, eh? Parla de coincidència de producció de diversos països, d'una baixada de consum, que és cert, d'una retirada de tones, però mai parla del paper que juguen aquí els que..., bé, al final molts d'ells acaben sent especuladors i són els que sempre afecten el sector més feble de la baula, que són els productors.

Respecte a tot el tema de la política europea, és cert. Vostè sí que ha explicat algunes de les mesures, però ha denunciat que les mesures de la PAC són insuficients. Bé, de fet, la nova PAC, la nova OMC, disposava de 400 milions per a mesures de gestió de mercats. Clar, és ridícul que d'aquests 400 milions només se n'hagin destinat 32,7 per a la crisi de la nectarina i el préssec. Això, per a aquesta crisi. Però és que el que vindrà següent –i a mi personalment em preocupa en tant que diputada del Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre– són els cítrics. Ara tenim aquesta crisi; el següent problema el tindrem amb els cítrics. El tindrem amb els cítrics perquè passarà el mateix. Si hi ha el veto rus... Els cítrics ja arrossegueu una baixada de preus; ja arrossegueu un problema, els productors, que estan venent per sota del preu de cost. I ara ens trobarem que si no posem mesures, si no posem altres mesures des d'aquí, també es tancarà l'exportació.

I altres mesures potser són possibles; altres mesures agafant els reglaments i agafant el nou OMC, que es va aprovar el 2013. Hi ha possibilitats d'altres mesures, cal valentia per defensar-les. Altres mesures com? Doncs, potser tancant en un moment donat els mercats a importació d'altres productes –potser aquesta, vostè mig ho apuntava–, o fent mesures transitòries. A mi també m'agradaria que ens expliqués, per exemple, què és el que vostè ahir va exigir a la reunió que hi va haver a Madrid, què li va exigir a la ministra, a la Isabel García Tejerina. Perquè sí que és cert que la ministra es va reunir el dia 18, però quan va començar la crisi –ho dic perquè nosaltres en el Congrés també vam demanar que comparegués a donar explicacions– va estar també una mica de temps desapareguda. Per tant, m'agradaria que ens expliqués què li va demanar a la ministra. I també m'agradaria..., si pensen vostès, el Govern de Catalunya, vostè com a representant del Govern pensa demanar, exigir que a la propera reunió de caps d'estat i de govern del 30 d'agost es parli d'aquest tema.

També hi ha una altra qüestió: mesures concretes que pot fer el Govern de Catalunya. I aquí, per exemple, mesures concretes de mesures fiscals quant als mòduls, o mesures financeres quant als préstecs de l'Institut Català de Finances, fer que només es paguin aquest any interessos. D'aquestes mesures no n'ha anunciat cap. M'agradaria saber si en pensa..., la part que li pertoca, de les mesures que pot fer com a Govern de Catalunya, quines pensa impulsar.

També m'agradaria saber si vostè..., com una de les mesures, a part de demanar que els dos reglaments s'igualin, a part de demanar que les retirades de productes que hi pugui haver..., no només el 5 per cent, sinó que hi pugui haver més retirades i que es pagui tot igual, tant el que es dediqui a la beneficència com

l'altre. Si també ha demanat que es prohibeixi comercialitzar, per exemple, en el cas del préssec o de la nectarina, per sota d'uns calibres determinats, que això creiem que podria alleugerar el mercat, o si estableixen procediments específics de retirada de producte per vies diferents.

I quant a les mesures a més llarg termini, conseller, recordo que quan estàvem debatent la política agrària comunitària –que vostè..., bé, quan ens va reunir a tot el sector i anàvem debatent, no?, aquell document que vam ser capaços de consensuar entre tothom–, o sigui, ja hi havia una qüestió que eren les diferències que té aquesta PAC respecte als productors del nord d'Europa i els productors de l'arc mediterrani. Quan vostè aquí deia: «Oh!, és que per què hi han reglaments diferents?» Oh!, és que aquest és un tema polític. Aquest sí que és un tema polític, i aquí està clar que l'agricultura de l'arc mediterrani en aquesta política va sortir perjudicada. I el tema no és només de les condicions; el tema és que els productors del sud, bé, les condicions que tenen de producció són diferents de les del nord. I aquí van fer valdre el seu pes els països amb més poder polític del nord.

A mi m'agradaria també que ens expliqués... Jo ja sé que té poc marge en el que són les mesures europees, en el que són les mesures de la PAC, però en mesures d'aquí..., per exemple, aquesta situació ja ve a agreujar una situació que pateixen els productors de Catalunya. Per exemple, els pagaments que hi ha pendants, pagaments de plans de millora o pagaments que hi ha pendants. Si el seu departament es plantejarà per, diguéssim, minimitzar o per pal·liar una mica els efectes d'aquesta crisi accelerar els deutes que hi ha amb els productors, els pagaments pendants.

Després, hi ha una altra qüestió. Vostè parla d'obrir nous mercats, però a través de Prodeca. Però, conseller, obrir nous mercats –m'imagino que pensava, bé, ja ho ha dit, en la Xina–, en el cas de la fruita és difícil; és un tema perible, el transport és car. Potser també ens hem de replantejar –i això ho hem dit moltes vegades– el model. Bé, a part de la petjada ecològica que té transportar fruita a tants quilòmetres. Potser ens hem de replantejar un canvi de model –un canvi de model– que aposti més per la sobirania alimentària i per una producció més equilibrada i no produir tantes tones d'una cosa i fer una producció més això, que garanteixi la sobirania alimentària del país i d'una manera més equilibrada i més sostenible.

Després, hi ha una altra qüestió que ens interessa que també ens pogués aclarir, i és el tema de vostè en tant que ara està exercint de president de l'associació de les regions europees de la fruita, les hortalisses i els llegums. En tant que vostè exerceix la presidència això li dóna un plus, creiem, per exercir una posició o per posar més força al Govern de l'Estat i també a dins de la Comissió. Fer valdre..., si bé, ja que tenim la presidència, farà valdre aquesta posició per exigir aquestes mesures.

I després si també a mitjà... A veure, vostè ens ha explicat molt bé les diferències entre els dos reglaments, entre el reglament de la nectarina, el préssec, i el que

afecta més la poma, la pera i tal. Però si pensa quines mesures de força per justament modificar aquests dos reglaments..., perquè no ens perjudiqui, concretament, al camp. I en el tema dels cítrics també m'interessaria que em digués si així com el Govern de la comunitat del País Valencià també ha fet arribar tota una sèrie de demandes i mesures de pressió al Govern de l'Estat, si en el tema dels cítrics..., me consta que es va reunir, no ho sé, la setmana passada, fa poc amb el sector, però quines mesures també pensa impulsar.

I sobre el tema del consum, doncs, sí, estaria bé que s'impulsés el tema del consum de fruita a les escoles. També és una demanda que surt cada vegada en la Comissió i cada vegada que fem monogràfics, però que es fes un pla per impulsar aquest consum, aquest tema que es feia juntament amb el Departament d'Ensenyament d'esmorzars saludables. Però també això lliga amb la demanda que tenim de compra, no?, a menjadors escolars, doncs, de compra de proximitat; que es pugui fer aquest augment del consum a través dels mecanismes de compra de proximitat, etcètera.

Gràcies, conseller.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. En primer lugar, saludar a la representación del sector que se encuentra entre el público y que esta tarde nos acompaña, y que han acudido a la solicitud de comparecencia..., a escuchar al *conseller* en su solicitud de comparecencia sobre este tema capital para Cataluña, como es esta crisis con Rusia, que es importante en el sentido de que tiene un peso específico en cuanto al PIB, o sea, todo esto afecta decisivamente al PIB catalán y español.

Agradecer al *conseller* su solicitud de comparecencia y su implicación personal y profesional, desde el minuto uno, en la crisis precedente y en la crisis que es objeto de esta comparecencia, del veto ruso. Y muy especialmente..., bueno, y se ha demostrado en esta comparecencia..., por ejemplo, ayer compareció usted en Madrid junto con el *conseller* de Agricultura aragonés, cuando solo comparecieron directores..., bueno, otras personalidades, pero no de la altura de... *Conseller*, eso significa pues su implicación personal, que se ha demostrado todo el verano, y en esto queremos darle las gracias.

Nosotros, del diagnóstico que ha hecho usted y de las muchísimas cosas que ha dicho, coincidimos con usted, como le digo, y con todas las organizaciones del sector en que la Unión Europea no ha actuado con agilidad y que las ayudas y previsiones no han estado a la altura de las imperiosas necesidades del sector hortofrutícola, principal afectado por el veto ruso. Veremos si están a la altura estas ayudas y estas medidas con la leche y la carne.

Coincidimos también, como ha resaltado usted, y que a nosotros también nos ha chocado, en que..., usted ha manifestado una preocupación porque, en un veto que previsiblemente durará un año, solo hayan medidas por parte de la Unión Europea, en el caso del primer reglamento, hasta septiembre y, en el caso del segundo reglamento, hasta noviembre. Es evidente –es evidente– que yo creo que una de las medidas que se han de tomar –y yo creo que tendría usted que trasladarlo en su próxima reunión el día 30– es esta: para empezar, la prolongación de las medidas y que se destinen más fondos para todo esto. Y, en todo caso, una aplicación, no sé, retroactiva, porque la campaña de los melocotones y nectarinas ya habrá acabado para septiembre.

Creemos también, como usted ha denunciado –y en esto coincidimos–, que se está produciendo un trato diferencial inaceptable entre los diferentes productos de frutas y verduras establecidos en estos dos reglamentos aprobados. Y esto, evidentemente, es un problema que se tiene que corregir, y que esperemos que usted lo haga llegar y lo hable también con la ministra de Agricultura para que dé apoyo en este tema. Yo supongo –y me gustaría que lo confirmase– que tiene usted el apoyo del Gobierno español en este sentido y de la ministra de Agricultura para proponer todas estas medidas que parecen importantes.

La universalidad de las ayudas y de igual tratamiento entre todas las frutas y productos que se implican nos parece fundamental, como también nos parece fundamental lo que ha dicho usted, que va a pedir –supongo, y, si no, nos parece bien que usted lo plantee, y, si no, se lo pedimos– que sea la ayuda de mínimos por parte del Gobierno del Estado. O sea, que consecuentemente a una ayuda que exigimos que sea igual y se universalice para todos los productores, también, por parte del Estado, haya una ayuda de mínimos para los productores catalanes y todos aquellos productores que están..., del resto de..., bueno, españoles que estén en el mismo problema.

Luego, también nos parece importante lo que usted ha remarcado, que es la reciprocidad entre derechos y deberes, es decir, que a la hora de que la Unión Europea hace unas exigencias brutales y unos controles, y muy, muy estrictos, para establecer una ayuda o cualquier subvención o ayuda, que se dé a la recíproca y se dé un automatismo en la forma en que se apliquen las medidas contra una crisis, que, en el fondo..., bueno, como se ha dicho, es una crisis política que se ha decidido en unos ámbitos, pero que no se han tenido en cuenta las necesidades y cómo..., no las necesidades, sino cómo iba a afectar, en este caso, al sector hortofrutícola, además de todos aquellos sectores indirectos que usted ha mencionado, como puede ser el sector del transporte, muchos otros sectores y otros productores.

Por ello, *conseller*, nosotros le queremos trasladar también preocupación..., una preocupación que tenemos y que pensamos que usted lo puede solucionar, porque está dentro de sus competencias. Es una preocupación que también han manifestado los sindicatos, como es el control del mercado de distribución mayo-

rista para evitar la comercialización de producto adquirido por debajo del precio de coste, y que ha pasado..., o sea, es una práctica que ya ha sucedido y ha denunciado Asaja en otras ocasiones, como en el caso de la leche. Con el problema que se avecina para carne y leche, pues razón de más para estar al tanto y ejercitar todos aquellos controles que estén en mano de la *conselleria* para poder hacerlo.

También nos parece que está dentro de su mano conseguir o dar algún tipo de ayudas directas a los trabajadores afectados por la ralentización o paralización de determinados productores.

También le solicitamos –usted ya lo ha dicho, pero lo concreto– que se haga un seguimiento continuado de la evolución de la crisis y que centre sus esfuerzos en conseguir lo antes posible mercados alternativos para dar salida a la producción afectada. Usted ha hablado de China, se ha puesto aquí de manifiesto que China parece complicado, pero quizás se pueda buscar otras soluciones alternativas, que sabemos que..., me imagino, supongo que en el turno de réplica que piensa usted hacer nos dirá.

También le pediríamos que solicite al ministerio, y, sobre todo, de cara a la próxima reunión del Consejo extraordinario de ministros europeo, dedicado a este tema, que exija a la Comunidad Económica Europea más rapidez de respuesta y la asignación efectiva de fondos necesarios para compensar de inmediato los efectos de la crisis a empresas, productores y trabajadores, así como la colaboración activa en lo que le hemos dicho antes, en la prospección de nuevos mercados alternativos. Y aquí se impone, *conseller*, más que nunca, ir de la mano. Igual que usted ha ido de la mano con el *conseller* de Aragón en las reivindicaciones que son más o menos del mismo..., es el mismo problema para Aragón y Cataluña, es importante ir de la mano también en Europa con el Gobierno de España. A mí me gustaría que explicara cómo son sus relaciones y si están dispuestos desde el Gobierno de España a..., creo que buenas, por otra parte, pero si están dispuestos, si lo han hablado, a pedir más fondos, efectivamente, para compensar estos efectos, y de cara a la prospección de nuevos mercados alternativos.

También nos parece –usted lo ha especificado– que se tienen que dar medidas de apoyo e incentivación fiscal compensatorias para los productores de fruta dulce afectados por este veto. De momento para los de fruta dulce; si vemos que luego es necesario para la carne y la leche, pues también hacerlas extensivas.

También nos parece importante adoptar medidas de apoyo financiero a todos aquellos productores con créditos concedidos por el Institut Català de Finances, en el sentido de establecer una moratoria de un año para la devolución de estos créditos, y únicamente pagar los intereses devengados por dichos créditos, así como la concesión de créditos blandos, que usted ha dicho.

Por último, decirle que estamos de acuerdo con todas aquellas medidas que como previsión ha dicho para todo el sector de la carne y la leche, que puede..., que está en peligro, que está en riesgo, así como to-

das aquellas medidas que usted ha dicho para el sector hortofrutícola.

Nada más. Muchas gracias, y quedamos a la espera de sus respuestas.

La presidenta

I, en darrer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, molt honorable presidenta. Una salutació també cordial als representants del sector, tant de la fruita com de la carn, que avui ens acompanyen, de la federació de cooperatives també, i gràcies al conseller.

En primer lloc, agrair-li molt al conseller la seva presència avui en aquesta Diputació Permanent del Parlament, a la qual vostè ha demanat comparèixer per explicar-nos de primera mà la greu situació que viu el nostre sector agrari, no solament arran del vet rus, sinó també anteriorment amb una crisi de preus, a la qual ja em referiré.

Gràcies per explicar-nos tan detalladament totes les actuacions que s'han fet des de la conselleria. No per explicar-les, sinó, evidentment, i com algun altre company diputat ha ressaltat, gràcies per fer la feina des del minut zero, i gràcies per acompanyar el sector i donar el suport que des d'aquest grup parlamentari creiem que el sector en aquests moments mereixia.

Cal recordar, com han fet també altres diputats, que la situació de la campanya de la fruita aquest any ja era complicada. Ja havia començat el mes de juliol des del seu inici, pel que fa a la collita de préssecs i nectarines, amb una davallada de preus important. Vostè ha parlat dels motius d'aquesta crisi de preus –jo no els repetiré–, que van fer, doncs, que ja es presentés una campanya amb pèrdues molt elevades.

El que sí que voldria destacar és que des d'aquell primer moment ja es va demanar des de la conselleria al comissari Ciolos que activés les mesures corresponents per fer front a aquesta crisi. Ja hi va haver reunions al ministeri, com vostè també ha dit; es va reunir la Taula Sectorial de la Fruita Dolça, i ja es va consensuar amb el sector demanar la via de les retirades per poder apartar alguns excedents del mercat. Per tant, Catalunya va liderar en aquell moment ja aquesta demanda i va ser pionera ja amb la retirada de fruita per beneficència. Estem parlant del mes de juliol, eh? Estem encara..., d'aquell primer, diguem-ne, conat de la greu crisi, no?

Arriba el mes d'agost, i des de la conselleria i des de la presidència d'AREFLH, que vostè presideix en aquests moments, i d'acord amb el sector..., continuar demanant aquestes mesures importants que ens ha recalcat: l'automatisme en l'aplicació de les mesures, la universalitat i la igualtat en els ajuts, no?, posant en evidència des del primer moment que cal..., al moment de gestionar crisis potser alguns mecanismes

propis de la Comissió Europea no funcionen –no funcionen– i posen el sector en una situació límit en la seva competitivitat i en la seva rendibilitat.

El dia 7, en una reunió a la qual vaig assistir a Lleida amb el sector, les organitzacions empresarials, la federació de cooperatives i Afrucat i l'eurodiputat de Convergència i Unió, el senyor Francesc Gambús, el sector ja ens demanava d'intentar activar en el si de la Comissió Europea tota una sèrie de presa de decisions que semblava que havien de ser més ràpides. Perquè al sector ja li donava la sensació en aquells moments d'una certa manca de lideratge, d'una certa manca..., d'estat vacacional. I també ens va manifestar, el sector, en aquells moments que des del Govern central també hi havia una mica aquesta sensació que potser no hi havia una exigència prou contundent de cara al fet que la Comissió Europea adoptés les mesures necessàries.

Desgraciadament aquell mateix dia, el 7 d'agost, s'anuncia el boicot de Rússia a la importació dels productes agroalimentaris procedents de països que, com Espanya, van donar suport a les sancions comercials contra Rússia per la crisi d'Ucraïna. Ja veníem també de patir les restriccions que hem comentat des del 2013 amb el sector del porc, amb el sector carni. A partir de llavors comença de nou tota una altra sèrie de reunions amb el sector, tant de la fruita com del sector carni, per part del conseller, per part seva i del seu equip, per tal de donar prioritat absoluta al tema i el suport al sector. Tot tornant-li a demanar al ministeri, aquesta vegada amb contundència, que actués ràpid davant d'aquesta situació de boicot i que reclamés a la Unió Europea l'adopció de mesures extraordinàries que la mateixa PAC i els mateixos reglaments de la comissió ja preveuen.

Des del Grup de Convergència i Unió creiem que davant de l'agreujament de la crisi que ja patia el sector, com hem vist, amb aquest anunci del vet rus l'actuació i la posada en marxa dels mecanismes previstos per a situacions de crisi no va ser l'adequada, no va ser ràpida ni eficient, com el sector aquests dies ens reclamava, no? El mateix sector ens manifestava aquests dies que apreciava una certa mandra institucional. Lamento contradir en aquest punt la diputada Dolors López, però semblava que des de Madrid potser es veia que no era tan necessària, l'activació de les mesures per pertorbació del mercat, i vam apreciar poc nivell d'exigència i poca contundència per part del ministeri cap a la Comissió Europea.

Això desanima, conseller. Vostè ho sap perquè ha estat tot el mes de juliol i tot el mes d'agost amb reunions constants amb el sector, amb representants del sector, «barallant» xifres econòmiques sobre les possibles conseqüències de les decisions polítiques, de les quals els estats són responsables. I, per tant, com a responsables de les decisions també cal fer-se càrrec de les conseqüències, sobretot si aquestes afecten el sector productiu del país i la indústria agroalimentària.

Ens ha parlat amb molt detall no solament, conseller, de la feina feta, sinó de propostes concretes. Propostes concretes tant en el sector de la fruita com en el sector

de la carn, que tampoc ara no detallaré, però que des d'aquest grup avalem i compartim. I també ens ha detallat molt la diferència entre els dos reglaments que tenim sobre la taula, sobretot el de préssec i nectarina, que ja es començarà a aplicar, no? I vostè ens ha detallat una sèrie de dubtes que té de cara a la seva aplicació, potser a causa de la confusió i la poca claredat amb què s'estableixen. La nostra pregunta, ja que vostè ahir va estar en reunions al ministeri..., és a dir, com veu, com valora, què farà el Govern central a l'hora d'exigir una altra vegada a la Comissió que clarifiqui la gestió d'aquests dos reglaments, i si podran servir i podran ser beneficiosos al sector i millorar la situació de crisi que patim.

Vostè ens ha parlat, finalment, d'encarar el futur, després de totes les seves propostes, que no dubtem que seran vàlides per fer-ho. Una vegada més ens trobem davant del sector agroalimentari, d'aquest nostre motor de desenvolupament, proveïdor d'aliments, un sector dinàmic i exportador, que pateix fortes crisis i que es fa dèbil davant de decisions polítiques de caràcter global i que, per tant, reclama un suport polític, una valentia, una alçada de mires per part de la classe política que governa tant a casa nostra..., i jo crec que vostè ho ha demostrat aquests dos mesos sobradament, però també la demana de l'Estat central i també de la Unió Europea.

Aquest sector el que reclama és que ens preocupem i ens ocupem amb agilitat, amb celeritat i amb eficiència dels problemes que pateix. No toca esperar les reunions del 30 d'agost ni les del 5 de setembre, perquè farem tard. Si tenim mesures, doncs, cal activar-les amb rapidesa, i li ho hem sentit a dir a vostè en aquests dos mesos en diferents ocasions. I s'han de posar a sobre la taula, si les tenim, com hem vist que les tenim, noves propostes i noves actuacions.

Jo crec que el sector es mereix tota la nostra atenció i no es mereix el menysteniment o la lleugeresa a l'hora de valorar la gravetat de la situació. Jo crec que..., al nostre grup li sembla, a més, que és prou greu parlar d'unes pèrdues globals de més de 110 milions d'euros. La situació, creiem nosaltres, és de molta preocupació per l'impacte del boicot sobre molts altres productes, a part del préssec i la nectarina, així com la pèrdua de mercats d'exportació que fins ara estaven consolidats.

Li demanarem al sector i li proposarem que obri nous mercats, que amplii els existents, que busqui noves estratègies de comercialització. Els demanarem nous esforços per ser competitius, com als ramaders els ho estem demanant amb la gestió dels seus purins. Però caldrà que, tal com vostè també ens explicava al final de la seva intervenció, l'Administració i els governs estiguem a l'alçada de les circumstàncies –estiguin a l'alçada de les circumstàncies– i que totes les forces polítiques estiguem al seu costat, perquè el que cal és que els garantim les eines necessàries per tal que el seu esforç sigui, serveixi per a alguna cosa. I així li ho demanem també al Govern central, que s'esforci i que sigui més contundent en l'aplicació de les mesures i en la petició de les mesures.

Per això agrair-li una vegada més, conseller, la feina feta i sobretot la que es proposa, la que ens ha explicat, de continuar fent aquestes reunions territorials. I com a president d'AREFLH, eina molt important que ja hem destacat que vostè, que Catalunya té al seu abast, continuï exigint a Europa l'activació de les mesures extraordinàries necessàries per a la gestió d'aquest tipus de crisis que tan sovint i desgraciadament fan trontollar la competitivitat d'un sector que és motor i ha de ser motor del desenvolupament del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Membres de la Mesa, il·lustres diputades i diputats, persones en representació del sector, intentaré ser breu, vull ser breu, perquè crec que també s'ho mereix, i perquè, de fet, vull agrair també les intervencions i el to de les intervencions de tots vostès, que han fet, n'estic segur, amb tota la seva intencionalitat política –i ara m'hi referiré–, però des del punt de vista de contribuir al fet que hi hagi un debat que realment sigui fructífer i que hi hagi solucions per al sector, que és el que ens porta a estar a tots aquí avui en aquests moments, no?

Deixin-me fer un parell de comentaris o tres, genèrics, que contesto la majoria de les intervencions que s'han fet, i després voldria fer uns matisos potser més individualitzats, però que espero que no tardin molt.

Primer comentari. Jo hi insisteixo: no estem davant... –des del meu punt de vista, és el que jo crec i jo ho he de dir–, no estem davant d'una dificultat ni d'una crisi estructural, no és un problema estructural. Jo ho penso així, no ho és, perquè Rússia no tanca les fronteres cada dia; entre d'altres coses i per altres circumstàncies, però el que més em crida per visualitzar que no és un problema estructural és aquest; no és..., jo no ho crec –jo no ho crec. Per tant, tot el que sigui abundar en el fet que és un problema estructural crec que ens genera més problemes que no pas beneficis.

Dos. Ha planat en algunes intervencions..., legítimes, eh?; per tant, no és una crítica, però legítimes. Escolti, utilitzen aquesta compareixença, que és legítim que es faci així, per fer política –que és legítim que es faci així–: «Escolti'm, i el Govern de la Generalitat què farà? Perquè vostè com a Govern de la Generalitat ha de fer, i ha de fer, i ha de fer.» Jo els avanço que em comprometo a fer tot allò que pugui fer el Govern de la Generalitat en les circumstàncies en què estem per poder ajudar o intentar ajudar o intentar superar aquestes dificultats amb el sector. Per tant, de totes les qüestions que vostès han relatat, tot el que puguem fer ho farem –tot el que puguem fer–, si és que ho podem fer.

Però permetin-me que els faci una reflexió, que jo crec que és més profunda i que l'hauríem de fer i que vostès potser diuen: «Què fa el Govern de la Generalitat? El Govern de la Generalitat no fa res; per tant, mal Govern de la Generalitat.» Però jo entenc que els he de fer aquesta reflexió. Mirin, estem parlant d'un tema de la Unió Europea; la Unió Europea té polítiques pròpies, normes pròpies, estructures pròpies i diners propis. En la mesura que nosaltres tinguem la capacitat de resoldre els problemes que es generen que han de ser resolts per la Unió Europea, a la Unió Europea li va perfecte –li va perfecte. «Senyors productors de fruita i de carn i de llet, etcètera, tranquils, que si passa alguna cosa els catalans ho tenen..., tranquils, perquè el Govern de la Generalitat ja els ho arreglarà.» Error, des del meu punt de vista, error de plantejament. Legítimament ho entenc, eh? –i a més es critica el Govern–, però, des del meu punt de vista, error de plantejament.

Per què? Doncs, perquè si estem a Europa i hi ha unes normes a Europa que si s'apliquessin evitaríem la situació en què estem, el que hem de fer és exigir que Europa compleixi. Perquè si cada vegada que hi ha un problema d'Europa, que té solució perquè té normes per arreglar-lo, després resulta que nosaltres els ho arreglem, home, doncs, de què serveix estar a Europa? Potser marxem d'Europa i dediquem-nos només a la nostra. No vull entrar en altres discussions que no vénen al cas; ja m'entenen vostès –ja m'entenen vostès–, i perdonin la llicència. Però, clar, home, jo el queestic dient: «Escolti, si estem a Europa i ens creiem Europa, utilitzem els mecanismes d'Europa per intentar resoldre aquests problemes.»

Jo entenc que vostès diguin: «Escolti, és que vostè, el Govern de la Generalitat ha de fer això i ha de fer allò.» D'acord, tot lo que puguem fer ho farem. Però jo crec que si Europa té normatives, normes i diners per solucionar un problema, home, no demanem a un altre que arregli el problema que ha generat un altre. I en aquest cas i en aquest sentit també, escoltin, els diners hi són, les normatives hi són. Per tant, home, intentem aprofitar que aquesta situació ens pugui generar això. Hi insisteixo, malgrat això..., jo crec que és una reflexió que l'hem de fer, és a dir, no podem permetre arreglar sempre els problemes dels altres. Ara, tot el que puguem fer, no dubti que ho farem. En aquest sentit, tots els compromisos que vostès diuen els intentarem fer en aquest sentit.

I després també hi ha una altra reflexió, en el sentit que nosaltres hem de ser capaços d'intentar donar garanties de les coses que estem fent. I és veritat que aquí estem al Parlament i, per tant, aquí hi ha d'haver una discussió política i el que hem de fer és intentar buscar aquest raonament per intentar defensar un sector que crec que des del meu punt de vista cal afrontar-lo.

Però hi ha algunes intervencions que m'han preocupat una mica, m'han deixat una mica preocupat, perquè... Ara vaig... Per exemple, nosaltres estem fent coses des del punt de vista de la concentració de l'oferta, parlant del senyor Dionís Guiteras, d'Esquerra Republicana. Hi ha un nou decret que s'ha fet sobre les societats agràries de transformació, sobre les SAT, que

promou la concentració; estem promovent amb les cooperatives totes les fusions de cooperatives; estem a punt de presentar el Pla marc de cooperatives de Catalunya, que vol i busca aquesta concentració. Per tant, estem fent gestions. No, sí, farem, òbviament..., però també estem fent tot tipus de..., per intentar buscar aquesta concentració de l'oferta que ens permet l'actual normativa, no?

Comparteixo amb vostè..., és una decisió política, que té unes conseqüències polítiques que s'han d'assumir també quan pren la decisió política. Perquè el que no val és: «Escolti, jo prenc una decisió política, i després, de les conseqüències, ja se'n farà càrrec un altre.»

Aprofito una reflexió també genèrica. Perdó, senyor Ordeig, va per la reflexió que vostè feia. Però, clar, és que tenim problemes, i aleshores vostè feia una referència, no? «Tenim problemes, sempre hi ha problemes, això és estructural, perquè aquí abans de començar la crisi ja teníem problemes.» El problema no és tenir problemes, el problema no és no tenir problemes. Perquè, perdoni, eh?, però sempre en tindrem, de problemes –sempre en tindrem, de problemes–; seran més grans, més petits, més d'aquí, més d'allà, sempre en tindrem. El problema o el que hem d'aconseguir és intentar ser capaços de superar aquests problemes. I aquí va la meua reflexió: problemes sempre n'hi haurà –sempre–; ara, som capaços de superar-los? I com els superem? Jo crec que el repte és aquest, i el que hem de demostrar, en aquest cas al sector, a un sector important, transcendent, productiu per al nostre país..., és demostrar-li que tenim solucions o que podem ajudar-los a poder aconseguir solucions per a aquests problemes que plantejem.

El Dionís Guiteras, l'illustre diputat, ha fet referència al tema de l'aeroport d'Alguaire. Jo he estat treballant –i vostè ho sap– en els últims mesos per l'aeroport d'Alguaire, perquè sigui un aeroport de mercaderies. De fet, l'any 2011 qui va presentar un pla inicial, un document per convertir l'aeroport d'Alguaire en un aeroport de mercaderies vaig ser jo. Vaig fer reunir la Mesa de l'aeroport d'Alguaire i tot el govern de l'aeroport d'Alguaire, que sí que ho podem fer des de Catalunya perquè l'aeroport d'Alguaire és català, i, per tant, per intentar buscar aquella rendibilitat. Però hi ha diversos problemes: les inversions del que s'ha de fer. Hi ha empresaris disposats a invertir a l'aeroport d'Alguaire per fer-ho, i, per tant, el podríem salvar. Dos: tot el que és el PIF, la duana de l'aeroport d'Alguaire. Aquí hi ha alguna diputada en concret i algun altre diputat que sap que hi estem treballant, sobre això, per tant, que hi estem a sobre. Tres: els avions han de tornar, i si no tornen plens, no tenim la rendibilitat. I, per tant, no només... I, perdoni, hem fet gestions amb companyies aèries xineses, que estan interessades a fer el trajecte, però han de retornar i han de venir, i si no vénen plens tenim un problema de cost. Però si vénen plens, ho podem arreglar, tenim obres..., hi ha empresaris disposats a fer-les. Tenim problemes del PIF, de duana, etcètera, però també després... Amb la Xina, però també hi pot haver altres països que poden tenir opcions per poder exportar aquest tipus de productes.

Però en qualsevol cas ja hi estem treballant. Òbviament, no tot el que fem potser ho publicitem, perquè en segons quines coses hi hauria d'haver aquesta disminució.

I després amb relació al senyor Guiteras, hi ha hagut aquest dematí un problema, és veritat: préssec, nectarina. Aquí hi ha un problema: és que el reglament no permet..., perquè parla del préssec i de la nectarina, però el que passa és que hi ha un codi que és únic per als tres –per al préssec, i per a la nectarina i per al préssec pla. I nosaltres..., quan jo deia abans lo de la flexibilitat, parlava d'això. No ho hem d'explicar. És préssec? Sí. Doncs, és préssec, codi de préssec. S'ha acabat lo bròquil. Perdó. (*Rialles.*) Una altra cosa, diguéssim. (*El conseller riu.*) Perdonin. M'entén lo que vull dir? Però està arreglat. Ha durat una hora, aquest problema. I, per tant, no hi ha daixò, no? Des d'aquest punt de vista, intentem des de l'Administració, doncs, donar solucions ràpides a un problema que es genera. Eh!, avui s'han començat les retirades. Avui, eh? 7 d'agost, crisi de preus del mes de juliol. Avui, eh?, avui és dia 26, avui s'ha començat. Per tant, per part nostra, totes les capacitats que puguem tenir les posem a disposició del sector perquè puguin fer possible aquesta realitat.

Deixi'm, al senyor Ordeig també..., contestant breument, no? Diu: «Problemes estructurals, s'incrementen els costos.» Sí, però el sector està treballant bé. També s'incrementen les exportacions. I deixi'm donar-li dades. Diu: «Escolti, com que s'incrementen els costos, no fem res, el sector està estructuralment mort.» Molt bé. Exportacions: increment d'exportacions –increment. L'any 2013, de préssec un 42 per cent, d'exportacions; per tant, venem més a fora. Préssec, un 42 per cent. Nectarina, un 17 per cent, de més. Pera, un 2 per cent de més. Dades del 2013 envers el 2012; no tenim dades del 2014 envers el 2013. Però sí, sí..., hi ha un augment de costos, segurament, problemes estructurals energètics –vostè els ha relacionat–, sí, però també estem exportant més. Per tant, també estem tenint una capacitat major de fer front a aquesta resposta, no?

Però el que li deia: escolti, problemes? Sempre n'hi haurà. El que hem de fer és com nosaltres podem superar aquests problemes. I és legítim que vostè faci aquests plantejaments, no li ho estic criticant. Però, en tot cas, jo li dono la resposta.

El sector de la carn. Ho he dit abans: el sector de la carn, en aquests moments, no necessita, segurament –així es va traslladar ahir al ministeri–, que s'activi cap mesura, en aquest cas, per la crisi del tancament de fronteres amb Rússia. Però –jo ho he dit i ho torno a repetir– jo crec que nosaltres hem d'estar preparats perquè no vagi això una altra vegada, que la Unió Europea contesta tard i va tard; les mesures possibles que es poguessin aplicar en el seu cas han d'estar preparades i previstes. La senyora Hortènsia Grau..., després li ho referiré.

Tinc les dades, si vol vostè. Observatori de preus de la fruita, sí que l'utilitzo, sí que l'interpretem. No sé qui ho ha dit abans... Sí que l'interpretem, però què ens

diuen? Excepte el préssec, que va tenir una primera part, permetin-me l'expressió, bona, una segona part molt dolenta..., però la pera, la poma, la cirera, l'albercoc, dades positives i preus alts –preus alts–, preus correctes. No tirem petards, però preus correctes. Però sí que utilitzem l'observatori –sí, sí, l'utilitzem– i per això fem el que fem, i per això diem el que diem, no? Per tant, també en aquest sentit...

Vostè ha de tenir en compte una cosa també, eh? Els mercats agraris i de productes frescos són inelàstics, és a dir que les petites variacions amb relació a l'oferta i la demanda produeixen un efecte molt gran a l'hora dels preus. I això és una cosa que també s'ha de tenir en compte. I, per tant, també hem de jugar amb aquesta variable, que no depèn de nosaltres i que tampoc depèn de com podem interactuar. En funció de la producció, de la demanda, de l'oferta, hi ha una incidència molt gran en l'àmbit dels preus.

El tema de la campanya de promoció: ja ho he dit. Per tant, no discreparé en res.

Diu: «El Govern ha de fer els seus deures.» Els meus deures, senyor diputat, són, d'entrada, totes les resolucions i cadascuna de les resolucions aprovades en el debat de política agrària d'aquest Parlament fa uns mesos. Aquests són els meus deures. I entenc que el debat al Parlament de Catalunya sobre el món agrari... Òbviament, vostè dirà: «Escolti'm, no ho vam resoldre tot.» Certament, però crec que és un full de ruta que permetria intentar afrontar el futur amb més garanties i no tenir problemes, sinó intentar ser capaços de superar-los i de resoldre'ls. Aquest és el meu objectiu. Jo no vull no tenir problemes, perquè això és impossible. I si vostè és capaç de no tenir mai cap problema, vingui aquí, el deixo parlar i jo ocupo el seu escó; és així de simple. Però, ara, si tots sabem que hem de tenir problemes, jo crec que l'orientació de la feina hauria d'anar més orientada a intentar superar-los que no pas a no tenir-los, no?

En aquest sentit, nosaltres hem fet el decret de les SAT, hem fet el tema de fusions de cooperatives, el Pla marc de cooperatives, la llei de les interprofessionals, que està en tràmit, a què vostè feia referència abans també. Les campanyes de la fruita, perdoni la..., hem posat més diners dels que hi van posar anteriors governs perquè hi hagi major promoció del tema de la fruita i, per tant, majors hàbits de consum. Si nosaltres, hi insisteixo, traiem la patata calenta, a la Unió Europea, doncs, miri, a ella li anirà bé, no? Però crec que no és aquest l'estil i no és aquesta la manera d'afrontar aquest problema.

Al Partit Popular: ni pot decidir el Govern de Catalunya ni pot decidir el Govern d'Espanya, és veritat. Intento tenir tota la millor relació possible amb el ministeri, però crec que la meva feina és exigir al ministeri, i crec que ell és qui també després haurà d'exigir a la Unió Europea. Jo no puc permetre que el ministeri *salga de rositas* d'una situació en què jo crec que també s'ha d'implicar. I, per tant, la meva feina és aquesta i és el que faig. Per tant, entenc que, en aquest sentit, podem estar d'acord.

Jo no em sento penedit d'actuar amb el Govern d'Aragó. Crec que hi ha un territori que compartim: el canal d'Aragó i Catalunya. Vam tenir la coincidència dels plantejaments, vam coincidir amb ells, vam fer aquesta aliança. Crec que ha estat bona, crec que el sector també ho pot reconèixer i crec que..., permeti'm la immodèstia també, però les modificacions que hi ha hagut en els dos reglaments, que potser han estat poques, també han estat gràcies a les pressions que hem pogut anar fent –immodèstia. No gràcies a nosaltres, però també hem degut ajudar, d'alguna manera, a poder superar aquesta situació.

Senyora Hortènsia, lamento la seva posició sobre la crisi estructural. Jo ja ho he dit: no ho comparteixo. Però encara em sembla més greu i més preocupant la seva proposta de canviar de model. No m'ho digui a mi. Giri la volta i expliqui-ho als que té vostè darrere, digui'ls-ho a ells: «Escolti, vull canviar el model. Vostès han de canviar el model.» Jo el que he de fer és intentar que les condicions de producció d'aquests senyors, i de comercialització, siguin les millors possibles, però des del meu punt de vista, eh? Legítimada vostè per dir el que vulgui i el que cregui; que és obvi, li ho he dit moltes vegades: vostè i jo tenim models diferents i plantejaments diferents. Però canviar el model a hores d'ara, en aquestes circumstàncies, jo ho veig molt difícil i molt complicat, i no seria la meva aposta i no crec que sigui l'aposta, en aquest cas, ni del Govern ni del mateix sector. Per tant, com que no hem d'anar cap a una política de canviar el model, crec que el que hem de fer és intentar buscar maneres per poder fer possible que aquest model que hi ha i que aquest sector puguin tirar endavant, no?

La gran distribució, sí, però hi ha unes normes de la competència. Vostè ha fet referència a la gran distribució, sí, però hi ha unes normes de la competència. Tot lo que nosaltres vetllem perquè això no es vulneri, ho fem i ho denunciem, i segurament que podríem fer més del que fem, eh?, no estic dient que ho fem tot perfecte, però ja hi estem a sobre. Ara, no és un problema que puguem solucionar només amb inspeccions a centres comercials on hi ha productes, per exemple, la llet, que s'estigui venent per sota del preu de cost, no?

Sí, ara, li diré una cosa, però no se m'enfadi, eh? Vostè sé que no se m'enfada. Si m'hagués escoltat..., moltes de les preguntes que vostè m'ha fet ja estan contestades.

Lo dels cítrics, ho he dit jo. Quan vostè diu: «Escolti, ara començarà la campanya dels cítrics.» Sí, sí..., és lo que he dit. He dit: «Hi ha dos reglaments, un acaba el setembre i l'altre el novembre, i ara començaran campanyes de productes que no estan vinculats ni emparats per cap reglament.» Això enguany. I l'any que ve, la primera part de la campanya de la fruita del préssec i nectarina, tampoc. Per tant, sí, tenim un problema. Què hem de fer? Intentar buscar aixopluc, intentar buscar aquesta estructura que ens permeti defensar aquesta situació.

«Què li va exigir a la ministra ahir?» Resposta: «Res. No hi era.» (*Rialles.*) No li vaig exigir res, però sí que

vaig demanar al ministeri tot el que els he dit a vostès: les propostes que, des del punt de vista del sector de la fruita, des del punt de vista del sector de la carn, des del punt de vista del sector de la llet, des del punt de vista de l'Administració, de l'agilitat, de la consciència que ha de tenir la Unió Europea i l'Estat de l'actuació de la Unió Europea..., doncs, li vaig demanar això. Vostès les coneixen, el ministeri també les coneix, però –la deixo tranquil·la– la setmana que ve, el dia 3 –m'ho han confirmat aquesta tarda–, ha convocat una reunió amb els consellers d'Agricultura, la ministra. Confio que hi serà, la ministra; per tant, a la ministra li podré traslladar totes les reivindicacions que vostè coneix que els he dit ara.

La reunió del 30 d'agost de caps de govern i d'estat? Ja li ho he dit també abans. Sí que demano, i ho vaig demanar ahir al ministeri i ho tornaré a demanar per a la reunió de la ministra, però també..., bé, no podré fer-ho perquè ja haurà passat. Però els vaig demanar: quan la Unió Europea i el Consell de ministres i caps d'estat prenguin una decisió política, han de ser capaços d'analitzar les conseqüències econòmiques que pot portar aquesta decisió política en determinats sectors i especialment en aquest. Perquè, si el que pretenen el dia 30 és imposar més sancions a Rússia, això ens pot comportar més perjudicis econòmics per a aquest sector i per a altres sectors. I, per tant, els vaig demanar això, que des de l'Estat espanyol..., i, per tant, que els traslladin –el senyor Cabanas va dir que li ho traslladaria al president del Govern de l'Estat, que és qui, ho suposo, assistirà a aquesta reunió del dia 30– que, si prenen decisions polítiques, facin el favor també de tenir en compte les conseqüències que hi poden haver. Crec que és això el que hem de demanar, que no només digui: «Miri, escolti, ara, com que Rússia s'ha portat malament li posem una sanció.» No només això, sinó que jo crec que hem de fer l'altre.

Vostè diu: «Escolti, no comercialitzin calibres mínims.» Per exemple, no?, una de les mesures. No podem; doncs, no podem –no podem–, senyora Hortènsia, senyora diputada –no podem. Podem fer una cosa, que és lo que donen les normes europees, que és el reglament de retirada. Podem retirar, això és lo que podem..., i això és lo que hauríem de fer nosaltres i instem a fer això. A la primera part de la crisi, se van autoritzar a retirar 10 milions de quilos, i així ho van fer i això va intentar ajudar. Però no podem dir: «Escolti, demà els calibres de menys de seixanta no es poden comercialitzar.» No ho podem fer.

Però pensi una cosa: aquestes retirades, hi insisteixo –ho he dit abans–, van a càrrec dels fons operatius de les organitzacions de productors. Per tant, això vol dir que els productors s'han de gastar diners que podrien tenir per a inversions, per a plantes, per a millores en la finca, etcètera, per intentar mantenir un preu. Això és injust –això és injust. Per tant, no digui: «Escolti, retirem els calibres de menys de seixanta.» No, no..., vegem com, des de les normes europees, nosaltres tenim instruments per lluitar contra aquesta situació, que és el que demanem. La Generalitat pot fer més coses? Segurament. Les intentarem fer? Sí. Però si nosaltres resollem els problemes de la Unió Euro-

pea, me sembla que no és el camí. Almenys, aquesta no és la meua percepció. I el que hem de fer és exigir a qui li correspon perquè hi ha unes normes, i, si no, que les canviï, que és a qui li correspon també actuar en aquest sentit.

El tema d'AREFLH, que vostè n'ha demanat explicacions. Escolti, AREFLH és una associació de regions europees. L'Estat, doncs, molt bé, sap que existim i poca cosa més. I, de fet –amb tot el respecte també ho dic–, potser la molesta una mica que, des de la Comissió Europea –sigui el comissari, i en el seu dia va ser així, el director general d'una cosa o d'una altra–, AREFLH pugui tenir interlocutor directe. AREFLH..., perquè la presidència és, en aquest cas, d'un territori, que és Catalunya. Si fos d'un altre estat, segurament, no la preocuparia, però la preocupa que nosaltres puguem tenir, a través d'AREFLH, via directa amb els membres de la Comissió Europea. Però ho seguirem fent, perquè AREFLH és un lobby, de fet; és un lobby que està creat i està concebut per fer lobby davant de les institucions europees. Precisament per això, perquè si les institucions europees no defensen la política agrària que en aquests moments està establerta a la Unió Europea, nosaltres creiem que hem de tenir un instrument de lobby. I crec que formar part d'AREFLH ens permet tenir aquestes... I, a més a més, tenir la presidència, doncs, també ens permet tenir aquesta força des del punt de vista de la defensa del sector català.

Completament, de la campanya del consum de fruita a les escoles. També li diré una cosa: com nosaltres podem promocionar els productes catalans. Nosaltres estem elaborant el que és el Pla de contractació pública, que el que vol fer és que a totes les contractacions públiques de productes agroalimentaris estiguin preferenciats els productes de DOP i d'IGP. I així crec que, d'alguna manera, podem compartir... Ho estem fent, està a punt de caramèl, per entendre'ns, però, en qual-sevol cas, també estem a la seva disposició.

Ciudadans. Li agraeixo el to, li agraeixo les seves explicacions. Nosaltres hem de fer el seguiment; els terminis dels reglaments ens condicionen molt, òbviament. I crec que nosaltres el que hem de seguir fent és aquesta política o aquestes accions d'intentar defensar el sector, des del punt de vista de la força que podem tenir. Però, sobretot, hi insisteixo, és a dir, si Europa té una política i té uns diners i té unes normatives, el que hem de fer és que això funcioni. Si nosaltres arreglem el problema, no servirà de res, perquè l'any que ve hi haurà un altre problema que ens obligarà també a tenir altres actuacions. I, si nosaltres podem destinar aquests diners que podem tenir a altres coses, quan Europa té diners i té normatives, crec que el que hauríem de fer és exigir aquesta situació.

I, finalment, Convergència i Unió. Doncs, agraeixo també el to. És obvi que compartim els plantejaments. Nosaltres seguirem fent aquesta feina; crec que pertoca, no per agraïment, sinó perquè pertoca fer aquesta feina per part del Govern. El Govern crec que ha d'estar al costat del sector; hem intentat fer-ho, no jo personalment, sinó totes les persones; el director general Domènec Vila, especialment també, a qui li vull

agrair la seva dedicació, la seva entrega en tot el procés, perquè crec que també ha estat una persona clau en totes aquestes reunions, a la subdelegació del Govern, a Brussel·les, etcètera. Per tant, també crec que li correspon una part de mèrit. Tot l'equip del departament –també els ho he dit– vam crear un comitè de crisi en el Departament d'Agricultura. Aquest comitè hem anat fent tot el seguiment, dia a dia, doncs, amb el sector conjuntament. Crec que ha estat correcte i ha estat positiu, i, per tant, el meu agraïment també a totes aquelles persones que han col·laborat en aquesta situació.

I, finalment, també dir-los: escoltin, nosaltres tenim les taules sectorials. I els dic també que, en els propers dies –una o dos setmanes–, tornarem a convocar una taula sectorial de la fruita, tornarem a convocar una taula sectorial de la carn per posar l'anàlisi, les estructures, tota la capacitat que tinguem per veure com va evolucionant això. I quan tinguem, doncs, les conclusions, intentar fer més accions, més pressió, més lobby i intentar obtenir millors resultats per a aquest sector, que crec que és important i transcendent per a nosaltres, i el país no es pot permetre deixar-lo de banda.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ara els grups tenen possibilitat de fer contrarèplica. Qui vulgui fer-la, sí que demano brevetat. Senyor Dionís Guiteras...

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. No, dos minuts, perquè crec que les explicacions han sigut llargues, intenses i amb molt de gruix. Però hi han tres coses que sí que les he de dir, si no, prendrem mal.

A veure, nosaltres compartim plenament, conseller, el que heu dit referent al fet que, per exemple, el problema és de la Unió Europea. Per tant, el que no podem fer nosaltres –i a més amb les capacitats que tenim, tant polítiques com econòmiques com de representació– és intentar solucionar coses que no hem sigut nosaltres els que les hem ocasionat.

Jo, quan dic «qüestions estructurals», no estic dient que aquesta crisi sigui estructural. Pel que fa al veto rus, queda claríssim que és polític. El que sí que he dit –i poder no m'he sabut explicar prou bé– és que hi han problemes estructurals, com a tots els sectors. Perquè agafant el fil del company Ordeig, com deia aquell, «la vida es un lugar...», com ho deia allò? «La vida no es un lugar seguro.» Et laves i tens problemes. Ja, clar, tot el dia tenim problemes; és que si no... Ves que no sigui això una part de la vida, no?, anar solucionant problemes.

Però hi han coses que sí que crec que la gent hauria d'entendre i saber, perquè, si no, els missatges que donem poden ser mal entesos, moltes vegades, i segurament la majoria de vegades per bona fe. Per exemple, promocionar la fruita a les escoles és quelcom importantíssim, no només per una qüestió de mercat, sinó

també d'educació i de salut. Per tant, perfecte. Però també els hem de dir a la gent que si donem fruita, per exemple, nectarines, als nens al setembre, seran de la cambra i verdes, perquè no n'hi hauran. Això també és important, no es solucionarà el problema aquest.

Quines altres coses hem de dir? Doncs que en la cadena comercialitzadora d'una cooperativa, els que cobren segur són els que tenen la comissió per fer la venda. El transportista cobra segur per portar el camió; el del cartró cobra segur per posar les caixes; el treballador cobra segur per posar la fruita dintre de la caixa. El que ja no és segur si cobra és el pagès que ha fet la fruita, perquè vas tirant enrere el marge i no queda res. Això és estructural, si no, ja em diran què és.

El tema d'Alguaire, conseller. Ja sé que ho heu estat batallant i treballant. Jo només deia que és una qüestió de competències també, i que no les tenim. I per moltes reunions que faci és molt més fàcil, hauria de ser molt més simple per a un ministre poder tenir relacions amb el seu homòleg xinès per buscar retorns. Ja és la «repanotxa» que la societat civil hagi d'estar invertint diners, que ja és una part. I a més això és molt català: invertir en infraestructures. Això és el que volia dir, conseller.

Després, heu dit el tema que avui s'han començat les retirades. Avui han començat les retirades; el divendres es van anunciar, el divendres els preus ja van pujar. I no es va retirar un quilo de fruita. Per tant, fóra interessant que la gent sabés que s'ha perdut un mes. I no l'ha perdut vostè, ni aquest Govern; l'ha perdut qui tenia les responsabilitats d'aplicar-ho. Per tant, això també s'ha de dir i s'ha d'explicar: sense retirar un quilo de fruita, els preus van pujar divendres.

I després, ja, per acabar, no me'n puc estar, de dir que..., bé, no sé si vagarem pel sistema solar o més enllà, però Turquia, que no està a la Unió Europea, ha sigut la primera a trucar als seus homòlegs russos per oferir fruita a dojo. I bé, doncs..., bé se n'estan sortint. També hi han altres països que estan fora de la Unió Europea –penso en els Estats Units– a qui també els va prou bé.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

El diputat senyor Òscar Ordeig...

Òscar Ordeig i Molist

Sí, molt breu. Gràcies, presidenta. Només per comentar... En primer lloc, conseller, li ho hem dit: gràcies per comparèixer, cosa que la ministra no ha fet. Reunió amb el sector, va ser ràpid –amb el sector de la carn i de la fruita. Per tant, està bé, i, per tant, màxim recolzament. Que, escolta, la Unió Europea, sigui a través d'un contenciós, posant mesures judicials..., ens sembla bé que la Unió Europea, ja que fa directives, fa reglaments i fa reserves pressupostàries, doncs, llavors, quan ve una pertorbació del mercat, això que diuen –si això és una pertorbació del mercat, que ho és. Per tant, està bé.

Dit això, doncs, escolti, ens posarem més o menys d'acord sobre la dimensió de l'efecte que ha tingut el veto rus o la dimensió o l'efecte que havien tingut sobre el mercat les anteriors pertorbacions més o menys petites, eh? Hi ha tot això que ja hem comentat abans, i que nosaltres diem: home, doncs, hi ha una sèrie de problemes que hi són –hi són– i que ens fan poc competitiu. Que les exportacions creixin –i creixin i creixin– està molt bé –diu–, però això no vol dir que el marge, el marge de benefici sobre els costos respecte al preu de venda..., si tu vens a 0,20, escolta, aquí no hi ha..., poc marge hi ha, eh? Per tant, pots vendre molt, que això a vegades et pot fer que encara perdís més.

Per tant, nosaltres el que demanem... Avui el sentia en directe per la ràdio fent la roda de premsa del consell executiu, i vostè presentava un pla, i després del pla pensava: «Ara presentarà les propostes, una sèrie de propostes pel tema de la fruita.» I no n'hi ha hagut, de propostes concretes. No, ha dit què demanarà a la conferència sectorial, què demanarà a Brusselles, però jo trobava a faltar de dir: «Home, doncs, escolti, però, i el Govern? Hi haurà alguna consignació pressupostària, alguns compromisos concrets?» Això és el que demanem. El mateix que creiem que cal demanar al Ministerio de Agricultura, perquè ja ho hem dit. Diu: «Això no se soluciona només amb la intervenció de la Unió Europea, eh? Això també ha de començar...»

I llavors, només per acabar, al final estem demanant –perdoni, eh?– eines, utilitzar les eines del Govern per intentar minimitzar això. Les que tenim, i sent conscients de la situació, que també li ho diem –perquè, si no, ja no seria jo, si no li ho digués–: és que amb una reducció del 39 per cent del pressupost del departament difícilment tindrem eines per actuar en aquests moments, eh? Evidentment. O complementar les actuacions que demanem a la Unió Europea i al ministeri.

Per últim, jo crec..., segurament amb menor intensitat, però la llet i la carn jo crec que vindran al darrere. Diferent i amb menor intensitat, però... A vegades deia: «Igual no caldrà, aquesta intervenció.» Igual no ara, no per la urgència, però jo crec que el que ja podem avançar és que el 2014, doncs, escolta, això passarà amb tots els sectors, perquè això ja hem vist que és com un dòmino, que al final s'enduu totes les fitxes.

Per tant, recolzament en tots els temes que hem dit, i llavors esperonar o deures en els altres que ja hem comentat, i, per tant, ens hi reiterem, i que ens tindrà al seu costat, evidentment, per intentar col·laborar en tot el que puguem. D'acord?

Moltes gràcies, diputades, diputats, consellers.

La presidenta

La diputada senyora Hortència Grau vol intervenir?

Hortència Grau Juan

Un moment, sí. Molt breu. Gràcies, presidenta. No, només un segonnet. A veure, amb això del canvi de mo-

del, conseller, menys conyeta. O sigui, el canvi de model, jo ja tinc clar que no es fa d'avui per a demà. Però, clar, com deia el company Guiteras, una cooperativa que comercialitza un dia 800.000 quilos d'una determinada fruita, doncs, això no ens fa forts. Ens faria més forts un sistema més diversificat, que ens fes més autònoms, de producció més diversificada i més sostenible. Perquè al final tardarem més o menys, però el tema de la petjada ecològica s'acabarà imponent, i no podrem estar transportant fruites de punta a punta del planeta. Aquesta, una.

I dos: jo el que voldria –i no ho he acabat de sentir– és una mesura concreta. Jo ja sé tot això dels reglaments, Europa, el Govern de l'Estat, però algunes mesures concretes que vostè té a les mans. Per exemple, bonificaran els pagesos que estan patint aquesta crisi? Els productors, dels crèdits que tenen amb ICF, que només paguin quotes? Hi haurà algun tipus de bonificació? Hi haurà alguna mesura pressupostària, si no

en aquest pressupost en el següent? Això és el que jo li demanava: alguna mesura concreta.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Senyora Rivera? (*Pausa.*) Senyora Bosch? (*Pausa.*) Tampoc. Doncs, espero que el conseller no repliqui. (*Rialles.*)

Doncs, moltes gràcies a tots vostès. Segur que podria fer-ho, avui ens ho ha demostrat. Jo el que he trobat a faltar és que després de tres hores de parlar de nectarines, de préssecs i de pomes, no hàgim tingut aquí una caixa per provar-les.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i tres minuts.